A 1232

T.

317.ig.j.
"Régi nyomtatványok, Oponice-Zay:"
8.cim: Sign.: 576.

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.ig.j./

576

Régi nyomtatvá
/317.16.j./
tványok, Oponice-Zay.

Pol. 10

SZENT

DAVID

KIRALYNAK

ES

PROPHETANAK

Száz ötven

SOLTARI;

A' FRANCZIAI Nóták szerint,

Magyar Versekre fordittattak,

MOLNAR ALBERT által.

COLOSVARAT,

FERESEGI-HÁZI Szentyel MIHÁLY

által, M. DC. LXXVI. Eſztendőben.

Régi nyomtatvá
/317.ig.j./
ványok, Oponice-Zay.

KEGYES OLVASO VEDD eszedben im ezeket:

I. A' Soltárok felett, a' C. M. Clemens Marotus nevét; a' T. B. Theodorus Bézájét jegyzik.

II. Minden Soltárnak summája, vagy czéllya rövideden vagyon eleibe irva.

III. Az hoszszú Psalmusokban, a' Vers előtt, *Pausának*, az az; meg-szűnésnek jele im ez: *

****

A' Soltárok, mellyeknec egyenlő Notájok vagyon:

Az 5, és 64.	* Az 51, és 69.
14, és 53.	* 60, és 108.
17, 63, és 70.	* 65, és 72.
18, és 144.	* 66, 98, és 118.
24, 62, 95, és 131.	* 74, és 116.
28, és 109.	* 77, és 86.
30, 76, és 139.	* 78, és 90.
31, és 71.	* 100, 131, és 141.
33, és 67.	* 117, és 127.
36, és 68.	* 140, és a' Tizparancsolat.
46, és 82.	

PARAPHRASIS UNGARICA, & accomodatio ad D. Albertum MOLNAR.

DAvid Királynak más fél száz Soltárit,
Szent Lélek által iratott Enekit,
Gyönyörűséges Notáju Versekre,
Ketten szerzették Francziai nyelvre.
Ötvenit Clemens Maróth fordította,
Es a' többit a' Theodorus Beza.
Ezeket ostán Németek, Olaszok,
Spanyolok, Belgák, és az Anglusok,
Ő nyelveken követék, és Lengyelek,
A' Lengyelek után a' tiszttes Csehek.
Kik Dávid Soltárit, egy máft követvén,
Egyenlő Nótákkal éneklik szépen,
Hogy penig még nem vólna Deák nyelven,
Spetha András Deákúl szerzé éppen:
Kinek az ő gyönyörű ékes voltát,
Még Orpheus sem győzné-meg Notáját.
Midőn ezt jól látná a' Molnár Albert,
(A' ki sok országot látott és tengert;)
Hogy ennyi sok Keresztyén nemzet közzűl,
Csak Magyar nép vólna e' Versek nélkűl:
Használni akarván ő nemzetének,
Segedelméből a' kegyes Istennek,
A' Soltárt Magyar versekben formálta,
Es a' Francziai Nótákra szabta.
Kittőle végy jó néven hiv Olvasó,
Hogy Istentől néked adassék sok jó.

Sigene Naffovior. 7. Calend. Maii. 1607.
Johan. Filiczki Farkasfalv. SS. Th. Lr.

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.ig.j./

Az időknek s' a' dolgoknak alkalmatosſági ſzerént, igy énekellyed a' SOLTAROKAT.

Reggel, az: 5. 30. 46. 92. 35. 63. 90. 119. v. 73. 76. 127. 143.
Estve, az, 3. 4. 16. 34. 91. 141.
Étel után, 67. 103. 144. 145, 146, 147.
Szükségnek idején, 67. 107.
Büségnek idején, 65. 81. 138.
Pœnitenczia tarto emberé, 6. 32. 38. 51. 102. 130. 143. és, 25. 103. 143.
Betegségkor, 6. 13. 31. 38, 39. 40, 41, 42, 86. 88. 90.
Még-gyogyulás után, 30. 40. 41. 116.
Még tétés után, 25, 26. 32. 103. 130. 101.
Uj eſztendőben, 1. 65. 67. 103. 104. 144.
Christus ſzenvedéſekor, 16. 22. 40. 70.
Husvétben, 40. 68. 16. Áldozón, 24. 47. 68.
Pünkösdkor 51. 106. 139. 143.
Karácsonkor, 2. 14. 49. 98. Dög halálkor 91.
Halotts temetéskor, 38, 39. 94. 90. 88.
Még térhetetlen ellenségi ellen, 35. 59. 61. 83. 99. 129.
Közönséges ellenség ellen, 12. 27. 56. 59. 62. 83. 140. 143. 79. 129. 53. 94.
Még-ſzabadúlásért, 12. 42. 48. 70. 59. 140.
Vár s' város ſzállásakor, 10. 12. 17. 27. 46. 59. 83. 142. 121. 123.
Még-ſzabadúlás után, 7. 9. 18. 4. 57. 66. 135. 146.
Rágalmazók ellen, 43. 52. 57. 140.
Ellenségtül való még-veretteteskor, 44. 97.
Ur Vacsorájakor, 22. 23. 51.
Ur Vacsorája után, 23. 103. Meddők, 113.
Méltatlan ſzenvedők, 42. 43. 69. 70.
Az Eccleſia békeſségéért, 102. 122.

ELSŐ SOLTAR. C. M.

Tanúság az Iſten'élőknek és az Iſtenteleknek kűlömbőző állapattyokról: azokat cſelekedetekről irja meg; ezeknek veſſendő dolgokat mondgya meg.

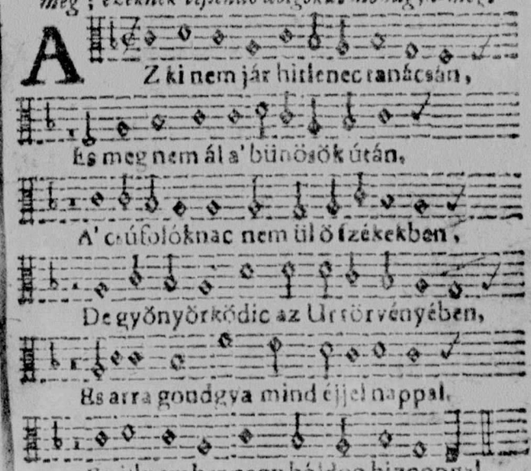

2. Mert ő ollyan mint a' jó termő fa,
Melly a' viz mellett vagyon plántálva,
Ő idejében meg-hozza gyümölcsét,
És el nem ſzokta hullatni levelét,
Ekképpen, a' mit az ember végez,
Minden dolgában mágyen jó véghez.

3. De nem igyen vannac a' gonoſzok,
Hanem mint az apró por és polyvác,
Mellyek a' ſzélrül ſzellyel ragadtatnac,
Igy az itiletben meg nem álhatnac,

A' gonoſzoc, és kik bünben élnec,
Az igazac közt helyet nem lelnec.
4. Mert az Iſten iſméri útokat,
Az igazaknac érti dolgokat,
Azért mind öröcké ök meg maradnac:
De a' kik csak a' gonoſságban járnac,
Azoknac nyilván mind el vész utoc.
Mert Iſtennec nem kell az ö dolgoc.

II. SOLTAR. C. M.

Jövendölés a' Chriſtuſnak ſzemélyéről és orſzágáról.

2. Nagy fennyen mondgyác: mit késünc ezzel?
Jer ſzaggaſſuk el ezeknec kötelét,
És minden igájokat rontsuk el.
Ne viſſellyünc többé rajtunc erejét,
De az Ur Iſten a' magas mennyégben
Csak neveti dolgokat azoknac,
Csúfollya öket, ülvén ſzent ſzékiben,
Kinec ezec ſemmit nem árthatnac.
3. És végre hogy meg indúl haragjas
Kemény beſzéddel kezd ſzólni azoknac,
Rettenetes képpen meg-riaſztya,
Ki miatt tellyeſſéggel el bádgyadnac.
Hogy mertec ugy mond: ez ellen zugódni,
A' kit én kentem a' királyságra?
És királyi pálczát én adtam néki,
Az én ſzent hegyemre a' Sionra.
* 4. Mond e' királyság: Im ki hirdetem
Az ö tanácsát és ſzent decrétomát:
A' felséges Ur monda énnékem:
En fiam vagy, ma ſzültelec fiamat.
Kérjed én tölem a' ſok pogányokat,
Kiket örökségül néked adoc,
Föld kerekségén ſok tartományokat,
Mindenütt én tenéked ajánloc.
5. Ronts meg öket te nagy hatalmaddal,
Mint a' földbül égetett cserép edényt,
És a' te királyi vas pálczáddal.
Verd öſzve, és törd apró pazdorjánként.
Azért fejedelmec, birác, királyoc,
Ezekböl tanúságot vegyetec,
És magatokat jól meg-gondollyátoc,

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay. /317.ii.j./

Kik ez földön regnáltoc, itéltec.
6. Szolgálliyatoc ez hatalmas Urnac,
Igaz félelemmel jámbor élettel,
Örvendezzetec ö nagy voltának,
De ezek is legyenec rettegéssel.
Csókollyátoc e' nêktec küldött fiat,
Hogy eröffen meg ne haragudgyéc,
El ne mulafsátoc parancsolattyát,
Mert fzörnyüképpen el kell vefznetec.
7. Mert gyakorta hogy ingyen fem vélnéd,
Mint a' febes tüz fel-gerjed haragja,
Te azért tellyes fzivel el-hidgyad;
Bóldog a' ki magát ez Urra bizza.

III. SOLTAR, C. M.

Közönségefe Dávidnak az Apfolon ellen.

O Hmelly fokan vannac,
Az kik háborgatnac,
Engemet, en Iftenem!
Nagy fok ellenségim,
Es fok gyülölöim,
Tufakodnac ellenem,

So.

Sokan azt alittyák,
Lelkemröl azt mondgyác,
Vefzett ennec ö dolga.
Segitsége nincsen,
Mert el-hadta Iften:
Igy fzólnac bolond módra.
2. Mert te én Iftenem,
Paifom vagy nékem,
Ki életem meg mented,
Es nagy tifztefségre,
Fejem dicsöfségre,
Idövel fel emeled.
Te hozzád Ur Iften,
Kiáltoc fzüntelen,
Es te meg vidámitafz,
Meg halgatá kedvedböl,
Sion fzent hegyéröl,
Nagy fegedelmet nyujtafz.
3 Ha ágyamban nyugfzom,
Csendefen alufzom,
Nincsen femmi félelmem,
Midön fel ferkenec.

Az Ser-

Régi nyomtatvá
/317.15.j./
ványok, Oponice-Zay.

Semmin nem kesergec,
Mert Isten öriz engem.
Ha száz ezer nép ec,
Mind környül vennének,
Jobb és bal kezem felöl,
Harám ütnének is,
Nem rettegnéc még is,
Semmi veszedelemtöl.
4. Kelly fel Uram tarts meg,
Ellenségim vond meg,
Meg törvén ö fogokat;
Mind öszve paskolod,
Es arczúl csapdosod,
Az Isten utálókat.
Csak te vagy az Isten,
Ki minden szükségben,
Meg tudsz szabaditani,
Kia' te sereged, Meg tartod, szeretted,
Es meg szoktad áldani.

IV. SOLTAR, C. M.

Dávidnak könyörgése a' Saul ellen.

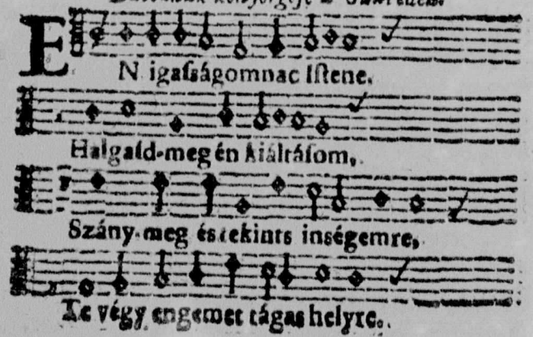

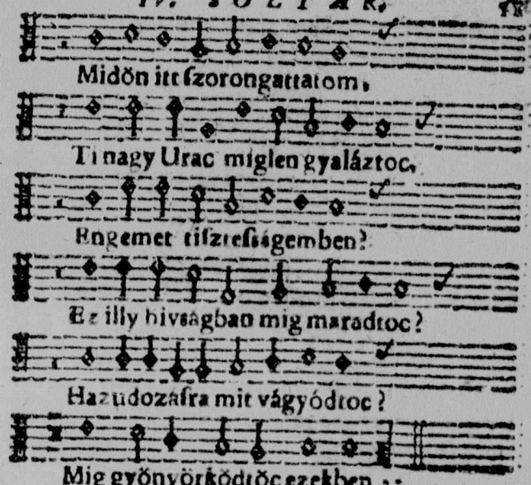

2. De vegyétec jól eszetekben,
Hogy az Ur Isten engemet,
Bé vött kedvében kegyelmében,
Ö adta királyi tisztemet,
Es meg hallya kéréseimet,
Rettegjétec hát és lássátoc,
Hogy ellene ne vétsetec,
Magatokat meg gondollyátoc,
Az ágyas házban ha nyugosztoc,
Hogy lehessen csendességtec.
3. Igasságnac áldozattyával,
Áldozzatoc az Istennec,
Jó élettel és igassággal,
Es az Istenben bátorsággal,
Bizzatoc és örvendgyetec.

Régi nyomtatvá
/317.ii.j./
ványok, Oponice-Zay.

De ſokan mondgyác azt minéküne,
Ki vezérl minket a' jóra?
Azért séged Ur Iſten kérünk,
Mutaſd kegyes orczádat néküne,
Jöjjön-el az áldott óra!

4. Mellyel inkáb vigaſztalſz engem,
Es örvendeztetſz ſzivemben,
Hogy nem kiknec ſok muſtyoc terem,
Buzájockal rakva ſok verem,
Kickel élnec böségeſſen.

Azért élec jó békeſségben,
Fekſzem s' aluſzom kedvemre;
Uralkodván lakom földemben,
Bátorságos örvendezésben,
Mert az Ur vigyáz éltemre.

V. SOLTAR C. M.

Könyörgéſe Dávidnak az ő kergetői ellen.

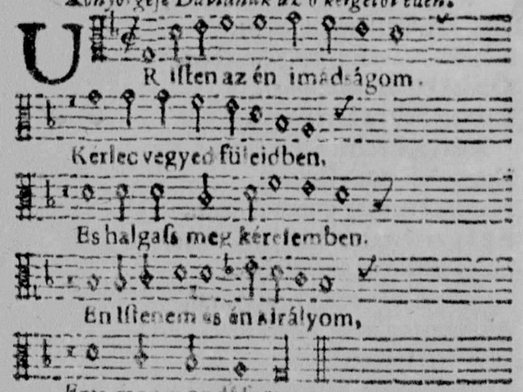
U R Iſten az én imádságom.
Kerlec vegyed füleidben,
Es halgaſs meg kéreſemben.
En Iſtenem és én királyom,
Erts meg mondáſom.

2. Tekintsed-meg eſedezéſem,
Es hald-meg kiáltáſomat,

Midön hivlac királyomat,
Meg-halgatod én könyörgéſem,
Bizonnyal hiſzem.

3. Jó reggel meg-halgatſz engemet,
Uram, még viradta elött,
Idején a' Nap hogy fel-jött,
Elödben ſzámlálom igyemet.
Várván kegyelmet.

4. Mert te egyedül vagy olly Iſten,
Kinec a' gonoſság nem kell,
Es a' ki gonoſz bünben él,
Nem mehet hozzád ſemmiképpen,
Mig él vétekben.

5. A' kábác és az eſztelenec,
Nem álhatnac ſzined elött,
Gyülölſz minden gonoſz tévöt,
Es töled távúl üzettetnec,
Az illyeténec.

* 6. A' kik csak hazugságot ſzolnac,
Szörnyen el veſzted azokat,
Es meg-átkoſz gyilkoſokat,
Kik embert hamiſſan meg-csalnac,
Mind meg-rontatnac.

7. En penig nagy jó reménséggel,
Bé mégyec ſzent templomodban,
Es imádlac ſzent házadban,
Nagy jó voltodért félelemmel,
Szolgállac ſzivel.

8. Vezérely Uram igaſságodban,
Ellenségimnec láttokra.
Kik igyekeznec káromra,

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.ig.j./

Oktaſs, hogy a' te útaidban,
Járhaſſac jobban.
9. Mert ſzájokban nincsen igaz ſzó,
Szivec tellyes nyavalyával,
Ő nyelvec ſzóll álnokſággal,
Torkoc olly mint a' nyilt koporſo,
Hol nincs ſemmi jó.
10. Büntesd-meg Uram Iſten őket,
Tedd ſemmivé tanácsokat,
Ronts el ő találmányokat,
Verd-meg veled ellenkezőket,
A' párt ütőket.
11. Es hogy azoc mind örüllyenec,
A' kik biznac csak te benned,
Es ſzivből ſzeretic neved,
Engedd hogy vigan felségednec
Enekellyenec.
12. Mert az igazat te meg áldod,
Te nagy irgalmaſságoddal,
Környül vészed mint paiſſal,
Minden gonoſz ellen meg-tartod,
Es óltalmazod.

VI. SOLTAR. C. M.

Dávidnak meg-gyogyúlásért való könyörgés.

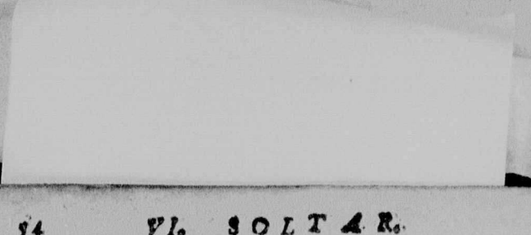

Es

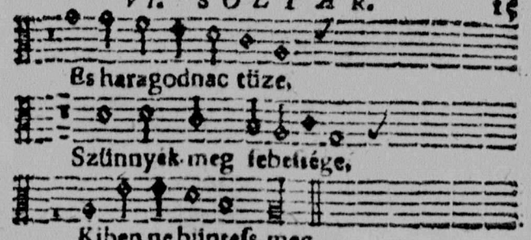

2. Nékem Uram légy irgalmas,
Mert vagyoc nagy fajdalmas,
Ne hadgy Uram kérlec,
Gyogyits-meg sérelmimet,
El rettent tetemimet,
Ujjits-meg hogy éllyec.
3. Lelkem igen háborodic,
Inségében bánkodic,
Keſergec ſzivemben,
Uram meddig hadſz engem,
Roképpen veſzekednem,
Ez nagy gyötrelemben?
4. Térj Uram kegyeſſen hozzám,
Mert jaj el-fogyatkozám!
Te nagy irgalmadból,
Szány-meg nyavalyáimban,
Es ne hadgy kinaimban,
Ments-meg az halálról.
5. Mert ha mindnyájan még halunc,
E világból ki-mú'unc,
Nincs emlekezeted,
Senkinél az halálban,
Feküdvén a' koporſoban,
Ki dicsirne téged.

Régi nyomtatványok, /317.ii.j./
Oponice-Zay.

6. El fáradtam bánatimban,
Egész éjjel sírtomban,
Könyhullatásimmal,
Nedvesítem ágyamat,
Asztatom nyoszolyámat,
Sürü síralmimmal.
7. En sok boszszúságim miatt,
Az én orczám el hervadt,
Szemem homályosúlt,
Ezt szerzic ellenségim,
Vigadnac gyülölöim,
Kin szivem el búsult.
8. Azért tölem el mennyetec,
Kik gonoszságban éltec.
Távozzatoc innen,
Mert az Ur kiáltásom,
Meg-halgatá síráson,
Es bé vön kedvében.
9. Könyörgésem meg-halgattya
Az Ur, és el fogadgya,
En imádságomat,
Es a' mit tőle kérec,
Minden jókat meg nyerec,
Ugy kivánnya jómat.
10. Azért minden ellenségim,
Es én háborgatóim,
Pironkodgyanak el,
Már mind hátra térjetec,
Es meg-szégyenülljetec,
Nagy hirtelenséggel.

VII. SOLTAR C. M.

Dá-

Dávid könyörög ellenségi ellen való meg-szabaditásért.

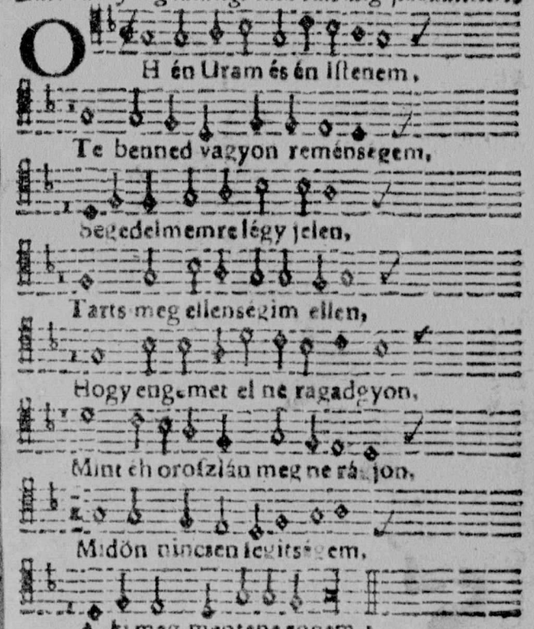

2. Hogy ha én ezt tőttem Ur Isten,
Avagy hamisság van kezemben,
Hogy ha gonoszt tőttem ennec,
Ki örül békeségemnec.
Hogy ha valaki abban meg ért,
Hogy gonoszt fizettem a' jóért;
Söt ha jól nem tőttem azzal,
Ki nékem vólt boszszúsággal.
3. Ambár kergessen ellenségem,
Es bátor meg ragadgyon engem,

El-

Életemet földhöz verje,
Dicsőſségem porrá tegye.
Kelly fel azért nagy haragodban,
Ellenségim reám támadván,
Add meg az elébbi tiſztem,
Kit rendeltél Uram nékem.
4. Nagy ſereggel oſztán a' népek
Hozzád gyülnec és környül véſznec,
Azért Ur Iſten támadgy fel.
Magas helyre köztöc álly-fel,
Es oſztán itéllyed a' népet,
Ki jól rendelhetſz mindeneket,
Es engem hivségem ſzerint,
Itély igaſságod ſzerint.
* 5. Verd meg az iſtenteleneket,
Es védelmezd-meg hiveidet,
Mert mindeneknec titkait,
Látod Uram ſzivét lelkét.
Te vagy paiſom igaz Iſten,
Es nem hadſz el veſzedelmében
Ki az hiveket meg tartod,
Gonoſz ellentakargatod.
6. Igazan itilli az Iſten,
Az ártatlan embert ipyében;
De keménnyen fenyegeti,
Kinec hamiſſágát érti.
Hogy ha penig ö meg nem térend,
Sok bűnénec véget nem vetend,
Elö kéſziti fegyverit,
Idegben vett nyilait.
7. Végre mint egy hadi erőben,
Halálos fegyvert fog kezében,

Nyilait-is rántya elö,
Kiket ellenségemre lö,
Kinec ſzándéka veſzedelmes,
Szive nagy gonoſsággal terhes,
Kiböl idétlen fiat ſzül,
Mert ſzándéka meg-ſzégyenül.
8. Szorgalmatoſon árkot vájott,
Más ember alá vermet áſott,
Kiben mid ön törekedic,
Önnön maga belé eſik.
A' gonoſz a' kit nékem kiván,
Ö tulajdon fejére rohan,
Mindennémü csalárdsága,
Nyakára száll álnokſága.
9. Azért Iſtennec adok hálát,
Hirdetem ö ſzent igaſságát,
Es felséges ſzent nevének,
Dicsireteket éneklec.

VIII. SOLTAR. C. M.

Csudálván dicsiri Dávid az Iſtennek a' terétsében való nagy hatalmát, és a' teremtett emberhez való jó kedvét.

O H Felséges Ur mi kegyes Iſtenünc,
Melly csudálatos a' te neved nékünc.
Nagy dicsöſséged ez egész földre,
Ki terjedt és fel-hat az egekre!

Régi nyomtatványok, /317.ii.j./ Oponice-Zay.

2. Dicsirnec téged még a' csecs szopók-is,
Szájokban viselic nevedet ök-is,
Kik által ellenséget meg-ejtesz,
Es bosszú állót meg-szégyenitesz.
3. Nagy voltát ha meg-nézem dolgaidnac,
Mellyeket a' te ujjaid formáltac,
Az eget, Hóldat, a' fényes Napot,
Es szép rendel a' sok csillagokot.
4. Csudálván mondom: Mitsoda az ember,
Ki te tőled ennyi dicsőséget nyer!
De mitsoda az embernec fia,
Kiről Felségednec van illy gondgya?
* 5. Az Angyaloknál noha egy kevessé,
Kisebbé töd, de nagy dicsőségessé,
Teremtéd ötet, és magasztalád,
Nagy dicsőségre fel-koronázád.
6. Kezed munkáján ötet Urrá tévéd,
Hogy azockal birna néki engedéd,
Valamit e' világra teremtél,
Mindeneket lába alá vetél.
7. Juhot, ökröt, és egyéb állatokat,
Az hegyen és völgyön élő vadakat,
Kik az erdőkön szállyal legelnec,
Avagy a' sik mezőkön tengenec.
8. Es a' repesö égi madarakat,
Kik hangicsálnac szép melodiákat,
Es sok halait a' nagy tengernec,
Birtokában adád az embernec.
9. O Felséges Isten kegyelmes Uruna,
Melly csudálatos a' te neved nálunc!
Felségednec melly nagy dicsősége,
Mellyel tellyes a' föld kereksége!

IX. Soltar. C M.

Az Izrael népének hálá adása és könyörgése.

Dicsirlec Uram tegedet,
Es áldlac tellyes szivemben,
Es a' te csuda tételidet,
Hirdetem jó tételeidet.
2. Tebenned Uram vigadoc,
Nagy örömemben tomboloc,
Es a' te felséges nevednec,
Szép dicsireteket éneklec.
3. Mert az én ellenségimet,
Meg-téritéd veréd öket,
Kik rettegvén hátra esénec,
Szined elől mind el-veszénec.
4. En igyemet meg tekintéd,
Es kegyelméssen fel-vevéd,
Ülvén törvény tévő székedben,
Meg mentél igazitiletben.
5. A' pogányokat meg feddéd,
A' gonoszokat el-veszténd,
Semmivé tód az ö neveket,
Tellyességgel el törléd öket.
* 6. Te ellenség azt alitád,
Hogy te könnyen el-ronthatnád,

Régi nyomtatványok, /317.ii.j./ Oponice-Zay.

Ez városokat; El-rontádé?
Még hireket-is el-törlédé?
7. Nem lehete: mert az Isten,
Meg-marad dicsőségében,
Ö törvény székit készitteti,
Az itiletre le-téteti.
8 Dolgában tart igasságot,
Elö hivja e' világot,
Es igassággal mindeneket,
Meg-itil minden nemzeteket.
9. Ö a' szegénynec óltalma,
Örzője minden jutalma,
A' ki szükségének idején,
Hozzád ohajt könyörgésében.
10. Azért biznac csak te benned,
A' kik isméric szent neved,
Kik tölled várnac segitséget,
Ur Isten nem hagyod el öket.
* 11. Enekellyetec az Urnac,
A' Sion hegyén lakónac,
Bokságát cselekedetinec,
Hirdelsétec minden népeknec.
12. A' ki nyilván meg-kereli,
Az igaz vért nem felejti,
Es a' szegényeket nem hadgya,
Kiknec kiáltásokat hallya.
13. Uram légy kegyelmes nékem,
Es tekints meg nagy inségem,
Az ellenség életem gyötri,
Az halál kapuiból végy ki.
14 Hogy dicsirhesselec vigan

A' Sionnac kapuikan,
Es örvendezhessec szivemben,
Hogy engem meg-tartál kegyessen.
15. A' pogányoc penig szörnyen,
Essec az önnön vermekben,
A' melly hálót ök másnac hántac,
Önnön láboc abban akadtac.
* 16. Innen az Ur ismértetic,
Szent itileti meg tetszic,
Hogy a' gonosz ö szándékában,
Önnön magát ejti hálóban.
17. Bé-dülnec a' nagy mélységben,
A' gonosz népec hirtelen,
A' pogányok-is mind el-vesznec,
Kik Istenröl el-feletkeznec.
18. A' szegényt el nem felejti,
De mindenkor meg-tekinti,
A' nyomorúltnac könyörgését,
Meg hallya, s' meg adgya kérését.
19. Kelly-fel Uram, és légy jelen,
Hogy ember erőt ne vegyen,
A' pogányokat hivd elödben,
Itild meg erös törvényedben.
20. Szivekben Uram rettents-meg,
Hogy magokat gondollyák-meg,
Es ismérjéc a' pogány népec,
Hogy ök-is halandó emberec.

X SOLTAR, C. M.

Az Izraelnek meg-szabaditásáért való könyörgése.

Régi nyomtatványok, 317.15.j./ Oponice-Zay.

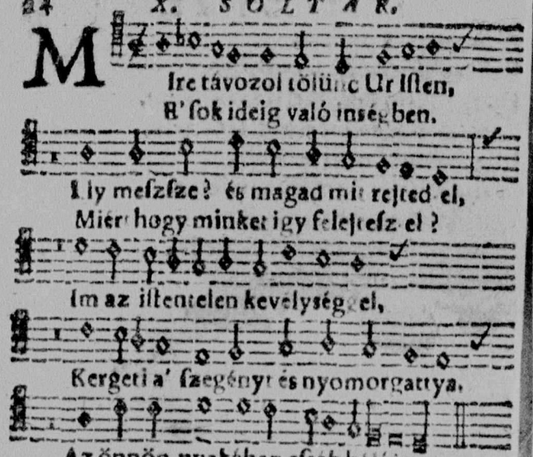

2. Mert ez istentelen dicsekedic,
Es gyönyörködic kivánságában ::
Dicsiri a' fölvényt, hizelkedic,
Istent káromlya, fel fuvalkodic,
A' kit meg-utál nagy hivságában,
Sőt kevélységében igy gondolkodic;
Hogy nincsen Isten, azzal csúfolódic.

3. Ö bolondságában ugy el-mégyen,
Erős itiletedet nem feli ::
Es kevélységében szóll nagy fennyen,
Ellenségit-is semminec vélí,
Könnyen el fuhattya azt itéli,
Végre mond: bátran lakom és csendessen,
Soha nem esem szerencsétlenségben.

4. Atockal szitockal rakva szája,
Szóll az ö nyelve csak álnokságot:
Es nyelvét szoktatta csalárdságra.

Kivel szerez sok bút és bánatot,
Tolvaj módra meg-áll barlangokat,
Les helyből a' szegényre olálkodic,
Hogy azt meg kaphassa azon forgodic.
* ; Barlangban magát meg vonnya titkon,
Hogy az ártatlant meg ragadhassa ::
Mint az oroszlán vigyáz a' likon,
Hogy a' szegényt hálóban hozhassa,
Es ö torkában azt bé-falhassa,
Abban forog ö néki minden gondgya,
Hogy a' szegényt meg ejtse és meg fogja.

6. Még-azt-is mondgya az ö szivében,
Hogy Isten ezzel semmit nem gondol ::
Ortzáját el-rejti ezec ellen,
Szemét bé-hunnya másuvá fordul,
Kérlec Uram ez dolgon meg indulj,
Nyujts-ki kezed, a' szegényt ne felejts-el,
Es a' nyomorultnac légy segétséggel.

7. Miért mivelné a' gonosz ember,
Hogy káromlya csufollya az Istent? ::
Szivében mond: Számot Isten nem kér,
De te Uram érted és látsz mindent,
Azért a' szegény tsac reád teként,
Az nyomorult árva te benned bizic,
Es tölled kegyessen meg-segittetic.

8. Törd-meg az istentelennec karját,
Hivd elödben és idézd törvényben,
Vizsgáld és itéld-meg gonoszságát, ::
Ekképpen nem mér jüni elödben;
Es igy öröcké regnál az Isten,
E' világot igassággal vezérli,

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.13.j./

A' pogányokat földről mind el-törli.
9. Uram tekéncs meg a' nyomorultat,
A' szelédeket kegyessen tarts meg::
Vedd füleidben kiáltásokat,
Erősits sziveket, vigasztald meg,
A' szegény árvákat védelmezd meg,
Zabolázd meg az erőszak tévöket,
Gonoszoktul e' földön ód népedet.

XI. SOLTAR, C.M.

Davidnak panaszsza a' Saul ellen, &c.

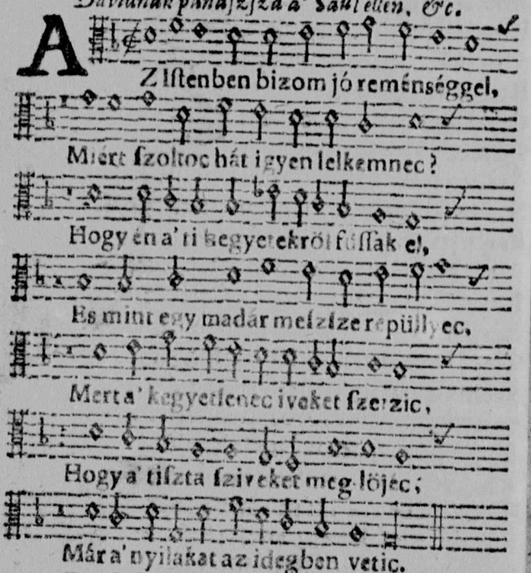

2. De véghez nem vihetic ök e' dolgot,
Meg-romlanac igyekezetekben,
Mert az hü ember vallyon s' kinec ártott? Az

Az Istennec temploma mennyégben,
Ott fen vagyon szent széki, melyből széllyel,
Szemei mindent néznec élessen,
Földi népet-is meg nézél és szemlél.
3. Az Isten meg-probállya az igazat,
Es gyülöli az erőszac tévöt,
A' káromlókra zápor essöt bocsát,
Rájoc döjt tüzet, kénköves essöt,
Az istentelenekre háborut ejt,
Es nagy szélvészszel itattya öket,
Fejekre szörnyü forgo szelet borit.
4. Mert ö igaz, és igasságot szeret,
Es kedves orczát mutat azoknac,
Kik igasságban rendelic élteket.

XII. SOLTAR, C.M.

Dávidnak Saul ellen való panaszolkodása.

Nincs emberec közt igaz beszédü.
2. Ezec egymásnac szolnac csak hivságot,
Dolgokat feslic szép beszédekkel,
Hizelkedvén mutatnac nyájjasságot;
De nyelvec nem edgyezö szivekkel.

Bz 3. Csal-

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.13.j./

3. Calárd ajkokat el-veſzti az Iſten,
El-törli hizelkedö nyelveket,
Kic kevélységekben ſzolnac nagy fennyen,
Es csak csufollyác az edgyügyüket.

4. Es azt mõdgyác: Jer tegyüc azt nyelvünkel
Hogy minket minden nagyra becsüllyön,
Miénc ſzájunc, ajkunc, birunc ezekkel,
Kit urallyunc? velünc ki perellyen?

5. Azért mond Iſten: Imé a' ſzegényec,
El-hagyatnac, öletnec, puſztulnac,
Azért öket meg-ſzánom és fel-kelec,
Es ki mentem kezekböl azoknac.

6. Az Iſtennec mondáſi olly igazac,
Mint à drága ezüſt, kit à tüzben,
Az ötvösöc kohokban tiſztitottac,
Es hétſzer meg-ereſztettec ſzépen.

7. Tarts-meg azért népedet kegyelmeſen,
Kérünc jovoltodbol reánc tekénts,
Öriz meg öröcké ez nemzet ellen,
Hozzánc mindenkor jo kedvet jelents.

8. Mert a' gonoſoc nagy fennyen forgódnac,
Udvaroltatnac nagy kevelységben,
Midön a' roſzſzac fel magaſztaltatnac,
Es a' jó ember nincs becsületben.

XIII. SOLTAR, C.M.

Dávidnak könyörgéſe à meg-ſzabadulásért.

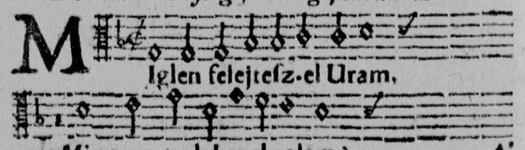
M
Iglen felejteſz-el Uram,
Mig nem emlekezel rolam?

A'

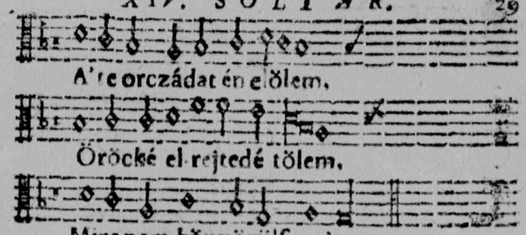
A' te orczádat én elölem,
Öröcké el-rejtedé tölem,
Mire nem könyörülſz rajtam.

2. Mig tanácskozzam ſzivemben,
Mig keſeregjec elmémben?
Még nappal is csak gondolkodván,
Ellenségem reám mig rohan,
Mig uralkodic fejemen?

3. Tekénts reám kegyes Uram,
Szánnyad meg az én nyavalyám,
Szemeimet világoſitsd meg,
Hogy életemben vidullyak-meg,
Halálban el ne aludgyam.

4. Hogy ellenségem ne mondgya,
Imé eröt vöttem rajta,
Es azon ök örvendezzenec,
Ha engemet el-ejthetnénec,
Es nem álhatnéc lábomra.

5. Mert én bizom jó kedvedben,
Ki meg-vigaſztalſz ſzivemben,
Örvendez azért az én lelkem,
Hogy az Iſtẽ én ſegedelmẽ, Kiért ditsirẽ énekbẽ.

XIV. SOLTAR, C.M 53.

Panaſzolkodáſa Dávidnak a' Saul ellen.

A
Z bolond igy ſol az ö ſivébẽ; Nin-

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay. /317.ig.j./

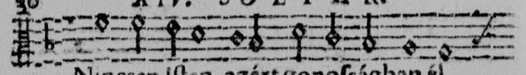
Nincsen Iſten, azért gonoſságban él,
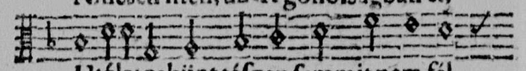
Utálatos bünt téſzen ſemmit nem fél,
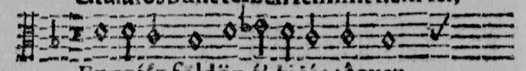
Ez egéſz földön á' ki jót tégyen,
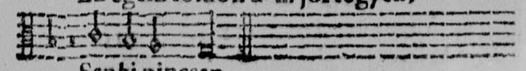
Senki nincsen.

2. Az Ur az égböl alá tekénte,
E' földön az emberec fiaira,
Hogy meg-láſſa ha kinec eſze vólna,
Ha az Iſtent valaki kereſné,
Es tiſztelné.

3. Dé azt jol láttya dicsöſségében,
Hogy az jó utrul el tértec mindenec,
Mindnyájan fertelmes bünben hevernec,
A' ki az Iſtent tiſztelné hiven,
Tsac egy ſincsen.

4. De az hamiſſac meg nem gondollyác,
Hogy népemet mint a' kenyért meg-eſzic,
Meg nem térnec, söt magokat el-hiſzic,
Az Iſtent ſegitségül nem hivjác,
Sem urallyác.

5. Itt azért eröſſen meg rémülnec,
Midön eſzekben véſzic hogy az Iſten,
Az ö hiveit meg-tartya kegyeſſen,
Mert ö mellé áll a' jó nemzetnec,
Mint hiveinec.

6. De néktee ſemmi gondotoc erre. Ha-

Hanem ti csak esufollyátoc a' ſzegént;
A' ki tiſzta ſzivböl féli az Iſtent,
Es csak ötet hivja ſegitségre,
Es mentségre.

7. A' Sionrol vallyon ki-jövend-el,
Ki a' ſzent Izraëlt meg-ſzabadittya:
Ha Iſten fogságbol népét ki-hozza,
Örvend a' Jákób és az Izraël,
Tellyes ſzivel.

XV. SOLTAR, C.M.

Az Iſteni félelemről és jó életről való tanuság.

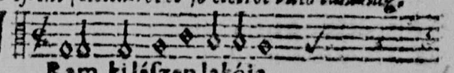
Ram ki léſzen lakója,
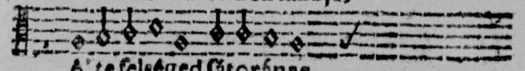
A' te felséged ſátoránac,
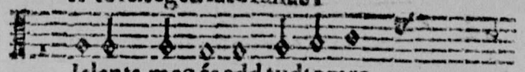
Jelents meg és add tudtomra,
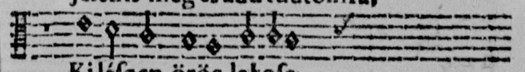
Ki léſzen öröc lakoſa,
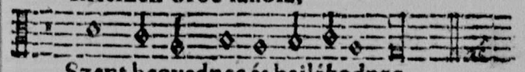
Szent hegyednec és hajlékodnac.

A' ki jár igaz életben,
Szól és ſzolgáltat igaſságot,
Igazán forog mindenben,
Es hivséges ö ſzivében,
Es ſzereti az jámborságot.

3. Ki az ö felebaráttyát,
Ö nyelvével nem rágalmazza,

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay. /317.ig.j./

Kárral nem bántya ſzomſzédgyát,
Nem rutollya attyafiát,
Es tiſzteſségét nem gyalázza.
4. Az Iſtentelent utállya,
Az Iſtenfélöket ſzereti,
Öket tiſzteſségben tartya,
Esküvését meg-gondollya,
Ha kárt vall-is azt meg nem ſzégi.
5. A' ki pénzével él hiven,
Kölcsön ád, de nem kér uſorát,
Az ártatlan ember ellen,
Ajándékot ö nem véſzén:
A' ki igy téſzen, az meg-á hat.

XVI. SOLTAR, C.M.

Jövendölés à Chriſtuſnac ſzenvedéséről halálárol, &c.

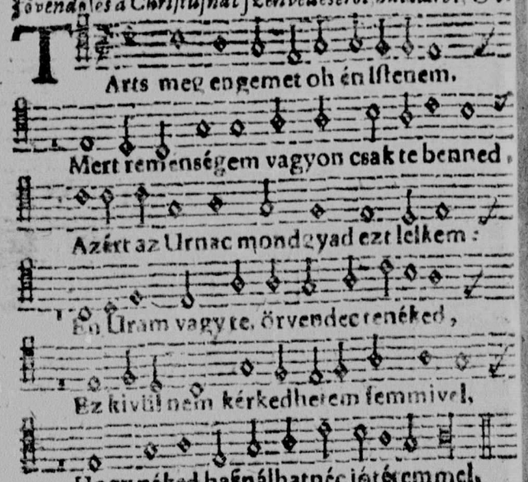
Tarts meg engemet oh én Iſtenem.
Mert remenségem vagyon csak te benned,
Azért az Urnac mondgyad ezt lelkem:
En Uram vagy te, örvendec tenéked,
Ez kivül nem kérkedhetem ſemmivel,
Hogy néked haſnálhatnéc jótétemmel,

2. A' ſenteckel è földön jól téſzec, Es

Es ſegitec jámbor iſtenfélöket,
De azoknac léſzen nagy ſérelmec,
Kik követnec idegen iſteneket,
Ö véres áldozattyokat nem nézem,
Es neveket ajakimra ſem véſzem.
3. Az Ur Iſten az én örökségem,
Melly nékem kiváltképpen réſzeltetett,
Es ö meg tartya hiven azt nékem,
Az én ſorſom az leg job réſzre eſett,
Hogy az örökség ſinorral oſztatott,
Azzal a' leg ſebbic réſz nékem jutott.
4. Dicsiretet mondoc én az Urnac,
Ki engem tanácsával jól vezérel,
Még veſęim is erre tanitnac,
Es az ágyban is meg intenec éjjel,
Az Urat ſzüntelen elöttem tartom,
Ki velem lévén, nem lehet ártáſom.
5. Öröme vagyon ſzivemnec ezen,
Dicsöſségem örül, meg-nyugſzic teſtem,
Noha a' ſirban fekvéſe léſzen,
De azt ſzivemben nyilván én el-hiſzem,
Nem hagyod a' koporſoban ſzentedet,
De rothadás ellen meg-mented ötet.
6. Az életre nékem utat mutat,
Melly életben vagyon öröc boldogság,
Hol ſzent ſzinednec gyönyörü vóltát
Láttatod; melly nagy öröm és vigaſság,
Jobb kezednec ereje, dicsöſsége,
Öröcké meg-marad, ſoha nincs vége,

XVII. SOLTAR, T.B. 70. 73.

Könyörgéſe Dávidnak a' meg-ſzabadulásért.

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.iz.j./

2. Szivem éjjel meg próbáltad,
Es meg vizsgáltad tellyességgel,
Látiad hogy edgyez én nyelvemmel,
Csalárdság nélkül találtad.
A' mit ember szól, avagy mivel,
En ajakid beszédére,
Gondot tartoc szent igédre,
Nem jároc a' gonosz tévővei.
3. Vezérlyed én járásomat,
Es tarts meg a' te ösvényeden,
Másitvásenki ne téritsen,

Erősítsed lábaimat.
Téged hivlac én segitségre,
Uram láss meg szükségemben,
Kérésem vedd füleidben,
Es légy figyelmes beszédemre.
4. Te vagy bizonyos oltalmoc,
A' kik te benned reménlenec,
Mutasd jovoltodat ezeknec,
Hogy lássác a' rád támadóc.
Mint a' te szemeidnec fényét,
Ugy meg őrizz Uram engem,
Szárnyad árnyékában fejem,
Takargasd, őrizvén ösvenyit.
5. Oltalmazz ellenségimtől,
A' kik veszedelmemre járnac,
Es mindenünnen környül fognac,
Ments meg engemet ezektől.
Kövér nyakoc csak fel nem pattan,
Kevélyen szolnac ellenem,
Lesnec, kergetnec, hogy engem,
Meg tapodgyanac a' föld hátán.
6. Ollyac, mint a' vad oroszlán,
Ki a' lesből a' prédára szöc,
Es mint az éh oroszlán kölyöc,
Olálkodic a' barlangban.
Uram jövel vegyed eleit,
Verd földhöz éles töröddel,
Lelkem ments meg fegyvereddel,
Ronts meg ellenségem erejét.
7. Ments meg kezeddel ezektől,
A' kik élnec csak e' világnac,

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.11.j./

Es csak ö hasoknac szolgálnac,
Ez gondgyoc tellyes szivekböl.
Mert eleget adsz ö testeknec,
Kivel tölthetic hasokat,
Hizlalhattyác magzattyokat,
Még unokájok-is el-telnec.

8. En penig az igasságban,
Szinét meg-látom felségednec,
Es ha álmombol fel serkenec,
Meg-elégszem jovóltodban.

XVIII. SOLTAR. C. M 144.

Hálá adása Dávidnak a' meg-szabaditásért.

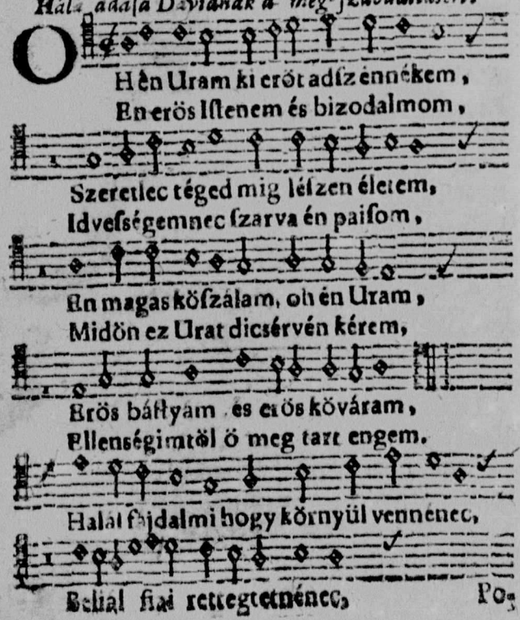
O Hén Uram ki erőt adsz énnékem,
En erös Istenem és bizodalmom,
Szeretlec téged mig lészen életem,
Idvességemnec szarva én paisom,
En magas köszálam, oh én Uram,
Midön ez Urat dicsérvén kérem,
Erös bástyám és erös kövárám,
Ellenségimtöl ö meg tart engem.
Halál fájdalmi hogy környül vennénec,
Belial fiai rettegtetnénec,

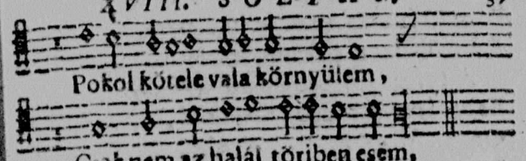
Pokol kötele vala környülem,
Csak nem az halál töriben esém,

2. Illy inségemben az Urhoz kiáltéc,
Nagy szükségemben Istennec könyörgéc,
Szozatom templomában fel hata,
Kiáltásom füleiben juta ::
Leg ottan a' föld szörnyen meg-indula,
Az hegyec fundámentoma mozdula,
Rengedeznec reszketnec szertelen,
Mert haragra indult az Ur Isten.
Nagy sürü füst mégyen-fel az ö orrán,
Rettenetes tüz szájából ki-rohan,
Ki miatt az ég széllyel villámic,
Mert az ö sebes haragja látszic.

3. Le-hajlatá az eget és le jóve,
Lábai alatt homály setétsége,
Alá szálla Cherubimon ülvén,
Es a' szélnec szárnyain repülvén ::
Nagy setét ködben magát bé-fedezte,
Kiben mint sátorban magát rejtette,
De a' fényesség ki nála vala,
A' sürü ködöket el-oszlatá.
Nagy kö-essöc hulnac, tüz, láng villámée,
Az Ur menydörgése égen hallatéc,
Rettenetes szó adatéc töle,
Kö-essöt, villámást földre löve.

* 4. El széleszté azokat nyilaival,
Es el-rettenté ö villámásival,

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.ig.j./

Meg-látszánac az vizec mélységi,
Fel-nyilánac a' földnec feneki::
A' te feddésednec sullyosságától,
Es haragos orrodnac fuvásától,
Onnan fellyül kezeit le-nyujtá,
Es engem a' vizekből ki-vona.
Meg-szabadita én ellenségimtöl,
Meg-mente hatalmas gyülölöimtöl,
Kik rám rohannac én inségemben,
De gyámolom lön nékem az Isten.
5. Tér helyre hoza, s' ki-mente engemet,
Es én hozzám mutata nagy szerelmet,
Meg fizete igasságom szerint,
Kezeimnec tisztassága szerint::
Mert az Urnac utárol nem tértem el,
Az én Istenemtöl nem szakadtam-el,
Itéletire szüntelen néztem,
Es szent törvényét meg nem vetettem.
De mindenkor hiven elötte jártam,
Gonosz tételtöl magamat meg óttam,
Meg fizete igasságom szerint,
Kezeimnec tisztassága szerint.
6. Szent vagy és jó tévö a' jó-tévökkel,
Es igazat tész igazán élökkel,
Tisz-a vagy azokhoz a' kik tisztác,
El fordulsz tölöc, a' kikgonoszoc::
A' nyomorult szegényeket segited,
A' kevély szemeket meg-szégyenited,
Nékem Uram szövétneket gyujtasz,
Es a' setétben világot nyujtasz.
Te általad ellenségim seregin,
Altal futoc, el-szökömkerétésin,

Tökélletes az Istennec útai,
Tiszta és probált az ö mondása.
* 7. A' benne bizóknac erös paisa,
Ez Istennec de ki lehetne mássa?
De holott volna illy erös kö szál,
Mint az Isten a' ki minket táplál?
Az Isten erejében fel öltöztet,
Es utaimban jol vezérl engemet,
Lábam gyorsittya mint a' szarvasnac,
Hogy magas hegyimre fel-hághassac.
Ö tanittya kezemet hadakozni,
Es az aczél kézivet el rontani,
Idvességednec paisát nékem
Adod, és jobb kezed meg-tart engem,
8. A' te szeléd és engedelmes voltod,
Öregbit engem, erösit jo voltod,
Es az hol jároc helyt adsz lábomnac,
Hogy bokáim ne botránkozzanac::
Ellenségimet azért meg-kergetem,
Es meg nem szünöm mig nem mind el verem,
Minden erömmel addig paskolom,
Mig nem öket lábom alá hajtom.
Az hartzra nékem erös fegyvert adtál,
A' földhöz vered ki én ellenem áll,
Meg futamtatod ellenségimet,
Széllyel kergeted gyülölöimet.
9. Kiáltanac de senki meg nem tartya,
Az Istenhez is, de meg nem halgattya,
En öket mind széli porrá rontom,
Az utzákon a' sárba morsolom::
A' népnec ö patvarkodásoktul,
Meg-szabaditasz tusakodásoktul,

Régi nyomtatványok, Oponicei-Zay. /317.ff.j./

A' pogányokon fövé tész engem,
Nem ismért nép is szolgál énnékem.
Sok idegenec kic hiremet hallyác,
Hizelkedvén magokat alám adgyác,
Erös hellyeken idegen népec,
Az én hatalmasságomtol félnec.
10. El az Isten, kinec légyen dicsiret,
Aldom én idvezitö Istenemet,
Ki énnékem ez hatalmat adta,
Ellenségimet meg-hodoltatta ::
Meg-öriz engemet ellenségimtül,
Kiken engem emelt fejedelemül,
Az erösszak tévötül oltalmaz,
Ki mindenkor halálomra vigyáz.
Azért dicsiretet mondoc tenéked,
A' pogányok közt magasztallac téged,
Szent nevednec éneklec szüntelen,
Hogy te királyodat felségessen,
11. Meg-segitéd, véle töl kegyességet,
Es néki jelentél illy idvességet,
Ez meg-kenett Dávidnac fóképpen,
Es maradékinac mind öröckén.

XIX. SOLTAR. C.M.

Dávid dicsiri az Istent az ő teremtésétől és törvényéről s' könyörög hogy bűntől meg-őrizze.

A Z Egek beszéllic,
Az ég menyezeti,
Es nyilván hirdetic,
Szépen ki jelenti,

Az Urnac erejét ::
Kezénec munkájit.
A' napoc egy-másnac,
Tudománt mutatnac,
Az ö bölcseségéröl,
Egy éj a' más éjnec,
Beszéll az Istennec,
O nagy dicsösségéröl.
2. Nincs szó sem tartomány,
Holott e' tudomány,
Nem prédikáltatnéc ::
Mindenfelé mégyen,
E' föld kerekségén,
Beszéde ezeknec.
Irásoc ki-mégyen,
Mind e' világ végén,
Holott a' fényes Napnac,
Hajlékot az Isten,
Helyheztetett szépen,
Ö lakó szállásánac.

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.ig.j./

3. Kiben mint völegény,
Reggel fel kél szépen,
Ö ágyas házából ::
Es ugyan örvendez,
Mint egy erös vitéz,
Ha futásra indul.
Az égnec egy végén,
Fel kél és el mégyen,
Gyorsan a' más végére,
Sohol semmi nincsen,
Ö hévsége ellen,
Ki magát el rejthesse.
* 4. Az Istен törvénye,
Tiszta ö beszéde,
Lelkeket meg térit ::
Hüség bizonysága,
Kisdedeket abba,
Bölcseségre tanit.
Ö parancsolati,
Igazac mondási,
Kic szivet vigasztalnac:
Minden ö törvényi,
Tisztác szent beszédi,
Szemet világositnac.
5. Az Istен félelme,
Tiszta mind öröcké,
Meg marad és meg áll ::
Az ö itélete,
Igaz mindenekbe,
Tellyes nagy josággal,
Aranynál, ezüstnél,
Kedvesb drága könél,

Es sokkal becsületesb:
Ö szerelmesége,
Es gyönyörüsége,
Még a' méznél is édesb.
6. A' ki szolgál néked,
Uram tanul töled,
Nagy jó tanuságot ::
Es azt ha meg tartya,
Jol lészen ö dolga,
Mert vészen jutalmat.
Ki tudná bünénec,
Számát esetinec,
Es ki gondolhatná meg ?
En soc büneimet,
Titkos vétkeimet,
Uram nékem bocsáss meg ?
7. Szolgádat örizd meg,
Kevélységtöl tarts meg,
Ne essec ez bünben ::
Es én tiszta lészec,
Semmi bünt nem tészec,
Jároc te kedvedben.
Szájamnac szolása,
Szivem gondolattya,
Kedves légyen tenéked.
Adgyad oh én Uram, Es erös kö szálam,
Hogy ne vétsec ellened.

XX. SOLTAR. T. E.

Az Izraeliták könyörgése Dávid Királyért.

AZ Urtégedet meg halgasson, Te

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.ii.j./

Te nagy inségedben,
A' Jákób Istene meg-tartson,
Te veszedelmedben,
Küldgyön tenéked segedelmet,
Az Ur ö szent házából,
Te reád forditsa kegyelmet,
Tartson meg à Sionbol.

2. Aldozatidat meg-tekénese;
Kickel öt tiszteled,
Egö áldozatodat tüze,
Egesse meg néked,
A' mit a' te szived kivánhat,
Adgya meg ö tenéked,
Hogy mindennémü tanácsodat,
Te jo véghez vihessed.

3. Adgyad Uram hogy te nevedben,
A' mi zászlóinkat,
Fel-emellyük nagy örömünkben,
Es adgyunc hálákat.
Mondván: az Ur Isten meg-örzi

Ez

Ez királyt kegyelmével,
A' menyböl ötet erössiti,
Jobb keze erejével.

4. Némellyec az ö szekerekben,
Es biznac lovokban,
De mi a' nagy Isten nevében,
Bizunc mi Urunkban,
Azért ök keménnyen meg-esnec,
Mi pediglen meg-állunc,
Ök mind a' földhöz verettetnec,
De mi éppen maradunc.

5. Tarts meg Uram, és engedd néküne,
Hogy è király hiven, Mikoron hozzá esedezünc
Segitségül légyen.

XXI. SOLTAR. CM.

Hálá adasa az Izraelitáknac Dávid királyért.

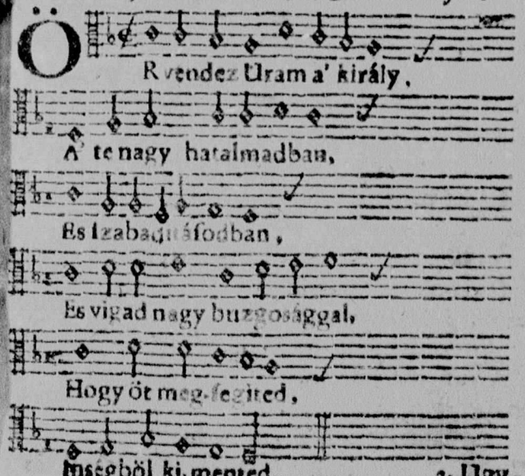
Ö Rvendez Uram a' király,
A' te nagy hatalmadban,
Es Izabadításodban,
Es vigad nagy buzgosággal,
Hogy öt meg-segited,
Inségböl ki-mented.

2. Ugy

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.ig.j./

2. Ugy viſeled néki gondgyát,
Hogy a' mit tőle kérend,
Mindeneket meg-nyerend.
Mihelyt fel-nyittya ö ſzáját,
Alig ſzól egy igét,
Már hallod kérését.
3. Elébb hogy nem könyörgene,
Meg-halgatod, meg-látod,
Irgalmaddal meg áldod,
Es fel-téſz az ö fejére,
Sár arany coronát,
Mint királyi pompát.
4. Azt kéri vala te tőled,
Hogy csak valamennyire,
Hoſzſzabbullyon élete:
De ö életét terjeſztéd,
Nagy ſok eſztendőkre,
Sőt örök időkre.
5. Öt fel-vöd nagy dicsőſségre,
A' te ſegedelmeddel,
Örök idveſségeddel.
Ez nagy királyi felségre,
Tőled emelteték,
Es ékeſſiteték.
6. Szereted öt minden jokkel,
Es te ſzent áldomáſod,
Örökké néki nyujtod,
Örvendetes vigságokkal,
Öt gyönyörködteted,
Szinedre nézeted.
7. E' király mindenkor bizik,
Csak az ö Iſtenében,

Es nem fél veſzélyében.
A' magaſságoſnac nyugſzik,
Irgalmaſságában,
Es meg marad abban.
8. Kezeddel meg leled öket,
A' kik reád támadnac,
Boſzſzuságodra járnac.
Es a' te gyülölöidet,
Kezeidből ſenki,
Soha ki nem menti.
9. Mint az hév tüzes kemencze,
Haragod környül véſzi,
Es öket mind el-lepi.
Haragos orczádnac ſzine,
Öket meg-eméſzti,
Mint a' láng el-nyeli.
10. Mindennémü gyümölcsöket,
Hirtelen te el veſzted,
Es a' földről el-törlöd.
Magvokat, csemetéjeket,
Nékik meg-átkozod,
Nép közzül ki-irtod.
11. Mert gonoſzra igyekeztec,
Szándékoztac ellened,
Hogy boſzſzoncsanac téged.
Gonoſz tanácsot végeztec,
De hogy véghez mennyen,
Erejekben nincsen.
12. Mert minden ellenségidet,
Erőſſen meg-kergeted,
Es öket el ſzéleſzted,
Meg-vonſzod ived s degét,

Régi nyomtatvány
/1317. 13. j./
Ráday gyűjtemény
Pongrácz-Zay.

Nyilad mint a' tárgyra,
Lövöd orczájokra.
13. Azért Uram már támadgy fel,
Mutaſd meg hatalmadat,
Láſſuc erös vóltodat.
Hogy dicsöſſéges erödröl,
Vigan énekellyünc,
Es benned örvendgyünc.

XXII. SOLTAR, C.M.

Jövendölés à Chriſtus ſzenvedéséről, halálárol, &c.

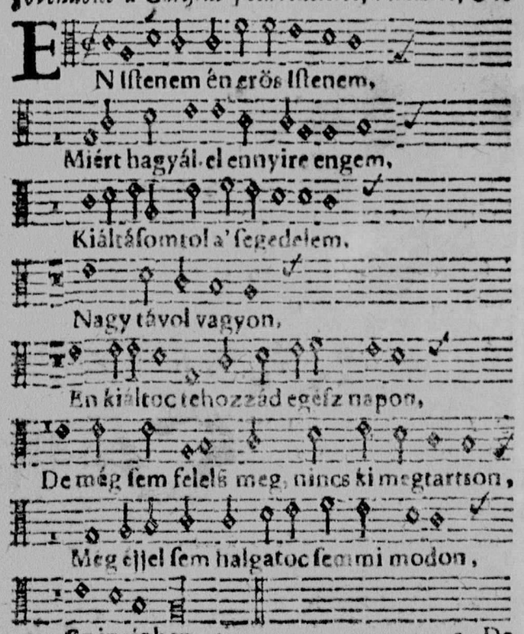

Ez inségben. 2. De

2. De te ſzent vagy, és az Izraelben,
Te ſzentséged meg-marad mindenben,
Dicsirtetel ez gyülekezetben,
Szivel lélekkel.
A' mi régi Atyáinc tellyeſséggel,
Te benned biztanac jo reménséggel,
Szükſégekben öket ſegedelmeddel,
Meg tartottad.
3. Ha ök ſzivböl kiáltottac hozzád,
Mindgyárt öket meg-ſzabaditottad,
Benned biztac, es öket nem hadtad,
Ellni ſzégyenben.
En nem vagyoc ember, de féreg lévén,
Minden népeknél vagyoc nevetségben,
Csufolnac, utálnac, és meg-vét minden.
Es keſerget.
* 4. A' ki lát, minden csufol engemet,
Száját el-vonſza, ſól merö mérget,
Fejét rázza, hunyorgattya ſzemét,
Reám néz ſzörnyen.
Mondván: ez ember bizott az Iſtenben,
Szabaditsa meg azért ötet innen,
Ha ſzereti az Iſten, néki légyen,
Segitségül.
5. Hogy te engemet anyám méhéböl,
Ki-hozál ottan ſegedelmem löl,
Csecsemö koromban is egyedül,
Csak benned biztam.
Söt mihelyt anyám méhéböl származtam,
Iſtenem voltál, reád támaſzkodtam,
Bátorsággal te hozzád ragaſkodtam,
En Iſtenem.

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
317.1.5.j./

6. Ne távozzál azért meſzſze tölem,
Ne hadgy-el, mert nagy az én gyötrelmem,
Nints ſegitöm, és az én sérelmem,
Nem fáj ſenkinec.
Sok erös bikác engem környül vöttec,
A' Básáni nagy ökrök reám törnec,
Ökleldezni, meg ölni igyekeznec,
Nagy méltatlan.
7. Az ö ſájokat én reám tátván,
Mint ragadozó ſivo oroſzlán,
Agyarkodnac, hogy engem torkokban,
Bé falhaſſanac.
Könyhullatáſim mint a' vizec folynac,
En csontaim helyekböl ki mozdulnac,
Szivem mint viaſ olvad, bélim fájnac,
Sebec miatt.
* 8. Minden eröm mint cserép el-ſáratt,
Száraz nyelvem az inyemhez ragadt,
Porba vetél engem, érzem kinnyát,
Halál mérgénec.
Mert engemet ſok ebec környül vöttec,
Gonoſz népec ellenem öſve gyültec,
Kezeimet és lábaimat ezec,
Meg-liggattác.
9. En csontaimat meg-olvashatnác,
Szörnyü ſemeket reám forditnac.
Kinomban nem ſzánnac, de gunyolnac,
üznec csufságot.
El-oſztottác egymás közt én ruhámat,
Es öltözetemre vetettec ſorſot,
Hogy abbol ne metélnénec foltokat,
Oſztván réſzre.

10. A-

10. Azért Uram töllem ne légy meſſe,
Ne kéſsél életemnec ereje,
Kérlec ſieſs, tekints inségemre,
Légy ſegedelmül.
Ments-meg életem az éles fégyvertöl,
Védelmez meg e' ſok dühös ebektöl,
Egyedül voltomat ments-meg ezektöl,
Jo voltodbol.
13. Tarts-meg az éh oroſzlán torkátul,
Es az egy ſzarvu fene vadaktol,
Kik moſtan környül vöttec nágy mordul,
Oh tarts-meg engem!
Kiért ſzent nevedet hivem dicsirem,
Az én atyám fiainac hirdetem,
Es a' ſzent gyülekezetben tiſztelem,
Felségedet.
* 12. Dicsirjétec Iſten félöc ötet,
Jákob fiai áldgyátoc nevét,
Izrael népe féld e' felséget,
Mint Iſtenedet.
Mert nem utállya a' ſzegénynec ügyét,
Es töle el nem fordittya ſzent ſzinet,
De ha kiált, meg-halgattya kérését,
Nagy kegyeſſen.
13. Azért dicsiretem rolad léſzen,
Minden elött a' gyülekezetben,
Es én fogadáſim ſemmiképpen,
Meg nem töretnec.
A' ſzegényec eſnec, meg-elégeſnec;
Az Iſten keresöc téged dicsérnec,
El az ö lelkec, és benned örvendnec,
Mind öröcké.

14. Ez

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.ig.j./

14. E'földi népnec minden ſerege,
Az Urhoz gyül ez emlekezetre,
Es a' pogányoknac nemzetsége,
Néki hajt fejet.
Mert az Ur egyedül bir mindeneket,
Övé az orſzág, ö a' pogány népet,
Birja, rajtoo meg-mutatván erejét,
Kezeinec.
15. A'kövérec, kik meg elégedtec,
Es kik már porrá lenni kéſzültec,
Dicsérnec téged minden ſzegényec,
Es nyomorultac.
Es minden ö maradéki az oknac,
Néked ſzolgálván térdet fejet hajtnac,
Es firol fira téged uralnac,
Oh nagy Iſten!
16. A'következö nép jövendöben,
Te igaſságodat dicsiretben,
Magaſztallyác tiſztelic ſzivekben,
Az egéſz földön.

XXIII. SOLTAR. C.M.

Hálá-adáſa Dávidnac az Iſtennek reá való gondviſeléſeért és táplálásáért.

AZ Ur énnékem öriző pásztorom,
Azért ſemmiben meg-nem fogyatkozom,
Gyönyörü ſzép mezön engemet éltet,

Es ſzép kies folyó vizre legeltet,
Lelkemet meg nyugottya Sent nevében,
Es vezérl engem igaz öſvenyeben.
2. Ha az halál árnyékában járnék is,
De nem félnéc még ö ſetét völgyén is,
Mert mindenütt te jelen vagy én velem,
Veſſöd és botod meg vigaſztal engem.
Es nékem az én ellenségim ellen,
Aſztalt kéſzéteſz eledelt adſz böven.
3. Az én fejemet meg kened olajjal,
Es engemet itatſz tellyes pohárral,
Jovoltod kegyeſséged környül véſzen,
Es követ engem egéß életemben,
Az Ur énnékem meg-engedi nyilván,
Hogy mind éltiglen lakjam ö házában.

XXIV. SOLTAR. C.M. 62. 95. 111.

Dicsiri Dávid az Iſtent az Izrael népéhez való jo voltáért.

AZ Ur bir ez egéſz földel,
Es minden benne élökkel,
Övé e' földneckereksége,

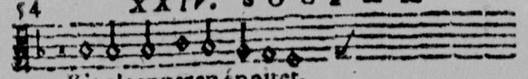

Kit a' tengeren éppitet,

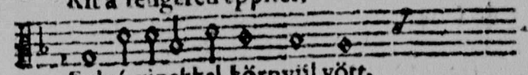

Folyó vizekkel környül vött,

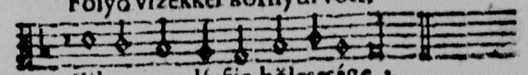

Kiben meg-látßic bölcsesége.

2. Ki mégyen fel a' ſzent helyre,
Az Urnac ö ſzent kegyère.
Es vallyon kitöl tiſzteltetic?
A' kinec tiſzta ö ſzive,
Es ártatlan az ö keze.
A' ki hamiſſan nem esküſzic,
3 Ezt az Ur meg-áldgya ſzépen,
Es az idvezitö Iſten
Igaſságát adgya ö néki.
E' penig a' boldog nemzet,
Ki a' Jákóbnac Iſtenét,
Kereſi és ſzent ſzénét nézi.
4. Világi kapuc nyillyatoc,
Fejeteket fel tartsátoc,
Hogy ez dicsö király térjen bé.
Micsoda dicsö király ez?
Seregeknec Iſtene ez,
Nagy ennec hadi eröſsége.
5. Ti kapuc emelkedgyetec,
Fejeteket fel veſsétec,
Hogy ez király belétec térjen.
Kicsoda e' nagy királyság?
Ez a' Zebaoth uraság,
Melly nagy az ö dicsöſségében;

XXV. SOLTAR. C.M.

Dávidnak külömb külömb könyörgése.

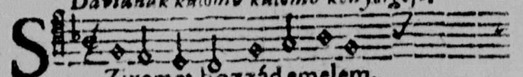

Zivemet hozzád emelem,
Es meg nem ſzégyenültetem,

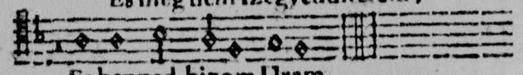

Es benned bizom Uram,
Nem nevet ſenki rajtam,

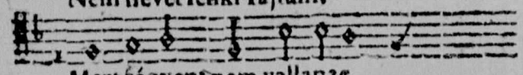

Mert ſégyent nem vallanac.

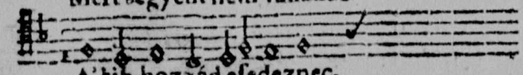

A' kik hozzád eſedeznec,

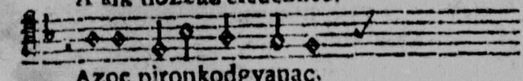

Azoc pironkodgyanac.

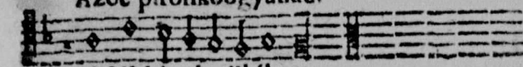

A' kik hitetlenül élnec.

2. Utaid Uram mutaſd-meg.
Hogy el ne téveledgyem ::
Te öſvenyidre tanits meg,
Kiken intézd menéſem,
Es vezérely engemet,
A' te ſzent igaz igédben,
Oltalmazd életemet,
Mert benned bizom Ur Iſten.
3 Emlekezzél jó voltodbol,
Nagy kegyelmeſségedre ::
Emlekezzél irgalmadrol,

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay. /317.ig.j./

Melly meg marad örökké.
Iffiuságomnac vétkét,
Kérlec hogy meg ne emlitsed,
Söt nagy kegyeſségedet,
En Iſtenem meg tekintsed.
4. Jo és igaz az Ur Iſten,
Mind örökkön örökké ::
A' bünösöket téritvén,
Ö igaz öſvenyire,
Es a' nyomorultakat,
Eletekben igazgattya,
Nagy kegyeſſen azokat,
Az ö utában meg-tartya.
* 5. Az Iſtennec minden uta,
Kegyeſség és nagy hüség ::
Azoknac kik mondására,
Gondot tartnac mind végig,
Ennékem kegyelmez-meg,
Uram a' te ſzent nevedért,
Es bünömet bocsáſd meg,
Ne oſtoroz nagy voltáért.
6. A' ki az Ur Iſtent feli,
Es tiſzteli ſzivében ::
Azt ö nagy hiven vezérli,
Ö igaz öſvenyében.
Nagy békeſségben annac,
Minden jó böven adatic,
Es ö maradékinac,
Gazdag örökség hagyatic.
7. Az igaz Iſten félöknec,
Meg jelenti titkait ::
Es az ö benne hivöknec,

Meg-

Meg-mutattya kötését,
Iſtenhez ſzemeimet,
Fel emelem ſünetlenül,
Ö meg öriz engemet,
Lábam ki vonſza a' törböl.
8. Azért térj hozzám Iſtenem,
Tekints reám kegyeſſen ::
Es kegyelmezz meg énnékem,
Mert élek ſegénységben.
Nyavalyája ſivemnec,
Naprol napra mind öregböl,
Uram add végét ennec,
Végy ki engem ez inségböl.
9. Nyomoruságimat láſd meg,
Tekénts meg ſzükségemet ::
Es büneimet bocsáſd meg,
Kik ſerzic e' férelmet,
Tekénts ellenségimet,
Kik én nállamnál erösbec,
Es gyülölnec engemet,
Kergetnec és keſergetnec.
10. Tarts meg én lelkemet Uram,
Hogy én ellenségimtöl ::
Szörnyen meg ne csufoltaſſam,
Benned bizom egyedül,
En ártatlan éltemet,
Örizd-meg, mert bizom hozzád,
Es te Izraeledet.
Minden inségböl ki hozzad.

XXVI. SOLTAR, T.B.

Könyörgéſe Dávidnak a' meg-ſzabaditásért.

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.ig.j./

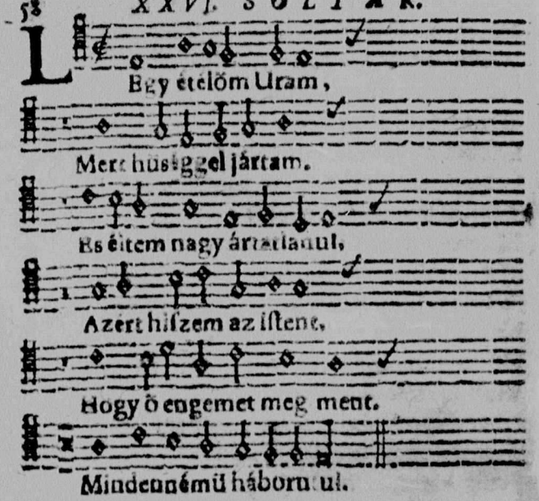
Egy ételöm Uram,
Mert hüséggel jártam.
Es éltem nagy ártatlanul,
Azért hiszem az istent,
Hogy ö engemet meg ment.
Mindennémü háborutul.

2. Probály és kisirts meg,
Igyemet nézd jól meg,
Meg-látod tisztaságomat,
Visgáld meg veséimet,
Es probáld meg sivemet,
Hogy ércsed indulatomat.
3. Látom szemem elött,
Kegyelmességedet,
Es azon vagyoc szüntelen,
Hogy minden dolgaimban,
Járjac igasságodban,
Ne vétsec felséged ellen.
4. Az hazug emberec,
Nállam nem kedvesec,
A' tettetö csalárdokat,
Szivem szerint gyülölöm,

Es nagy távoly kerülöm,
Az álnoksággal járókat.
5. A' gonoß tévöknec.
Es hamis népeknec.
Társaságokat gyülölöm,
Ö gyülekezetekben,
Nem ülök semmiképpen,
Söt elöttem sem szenvedem.
*6. Belsö tisztaságban.
Es ártatlanságban,
En kezeimet meg mosom,
Tisztán téged dicsirlec,
Aldozván felségednec,
Oltárod körül forgódom.
7. Enéki fel szóval,
Es vig hangossággal,
Magasztalom felségedet,
Néked adván hálákat,
Hirdetvén csudáidat,
Mindenütt áldlak tégedet.
8. Uram hajlékodat,
Szeretem házadat,
Holott lakol dicsösséggel,
Szent hellyedet kedvellem,
Es azt fellyebb becsüllöm,
Minden e' világi kincsnél.
9. Ostorodat Uram,
Fordits-el én róllam,
Ne büntess à bünösökkel,
Vélek ne verd lelkemet,
Ne vedd el életemet,
A' vér-ontó emberekkel.

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay. /317.ig.j./

10. Kiknec az o kezec,
Rút bünnel tellyesec,
Es azon hánnyáe eszeket,
Hogy szegényt el nyomjanac,
Ajándékon kapdosnac,
Kivel töltic jobb kezeket.
11. De én tiſtaságban,
Jároc igaſságban,
Es élec nagy ártatlanul,
Büntöl magam örizem,
Szabadits meg hát engem,
Te nagy irgalmaſságodbol.
12. Az én lábam meg-ál,
Tágas helyet talál,
Es meg-marad öſvenyében.
Azért Uram dicsirlec,
Es örömmel tiſztellec,
Az hiveknec ſeregében.

XXVII. SOLTAR. T.B.

Dávidnak könyörgéſe a' meg-ſzabaditásért.

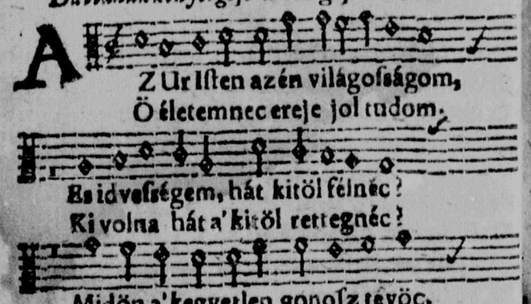
AZ Ur Iſten az én világoſságom,
Ö életemnec ereje jol tudom.
Es idveſségem, hát kitöl félnéc?
Ki volna hát a' kitöl rettegnéc?
Midön a' kegyetlen gonoſz tévöc,

Mint

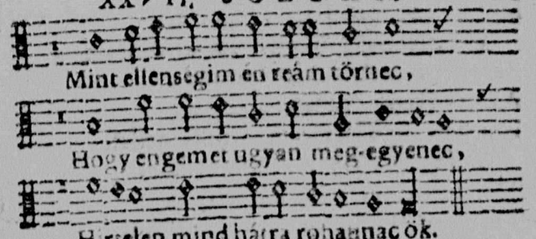
Mint ellenségim én reám törnec,
Hogy engemet ugyan meg-egyenec,
Hirtelen mind hátra rohannac ök.

2. Hogy ha táborral környül vennének-is,
De még ſem felne ſemmit én ſzivem ::
Ha ſzintén az ellenség közt volnék-is,
Még is benned vetném reménségem.
Egy dolgot kivántam én az Urtol,
Kit még moſtan is kérec nagy bizván,
Hogy lakhaſſam az Urnac házában,
Mig e' földön élec jovoltodbol.
3. Mellyet azért kérec hogy én láthaſſam,
Az Urnac felséges dicsöſségét ::
Es ö ſzent templomát látogathaſſam,
Melly tiſzteſségére éppittetett.
Mert engem hajlékában takarit,
En háboruságimnac idején,
Es el-rejt engem rejtec hellyein,
Magas kö-ſziklára fel-emelit.
* 4. Es az én fejemet ö fel-emeli,
Ellenségimen, kik környül vöttéc ::
Azért az ö hajlékában ö néki,
Fel-ſzoval áldozom és éneklec,
Uram, mikor hozzád fel-kiáltoc,
Figyelmeteſſen halgaſſ meg engem,
Kegyelmezz meg, légy gyámolom nékem,

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.ig.j./

Midön tehozzád ſziböl ohajtoc.
5. Te felöled mondgya ezt az én ſzivem:
Kereſsétec az én ſzent ſzinemet ::
Azért nékem is ez igyekezetem,
Hogy nézheſſem Uram ſzent ſzinedet.
Ne fordits el há orezádat töllem,
Szolgádat ne veſd el haragodban,
Te vagy vigaſztalóm nyavalyámban,
Segits meg Uram, ne hadgy el engem,
6. Mert mind atyám és anyám el hágy engem:
De az Ur kegyeſſen hozzá véſzen ::
Mutaſd meg Uram te utadat nékem,
Ellenség ellen tars öſvenyeden.
Kivánságokra ellenségimnec,
Ne adgy engemet, mert ſokan vannac,
Kik ellenem hamiſságot ſzolnac,
Hazudnac, és erőſzakot téſznec.
7 Ha nem hittem volna hogy még éltemben,
Jo vóltát az Urnac meg látándom ::
Az élöknec földön, hát immár régen,
Oda lött volna minden én dolgom.
Várjad azért bizonnyal az Urat,
Légy vig és bátorságos ſzivedben,
Mert téged meg tart az nagy Ur Iſten,
Csak ö töle várjad oltalmadat.

XXVIII. SOLTAR T.B. 109.

Könyörgéſe Dávidnak a' meg-ſzabadulásért.

H
Ozzád kiáltoc kegyes Uram,
En ſegitségem és kö váram,

Hal-

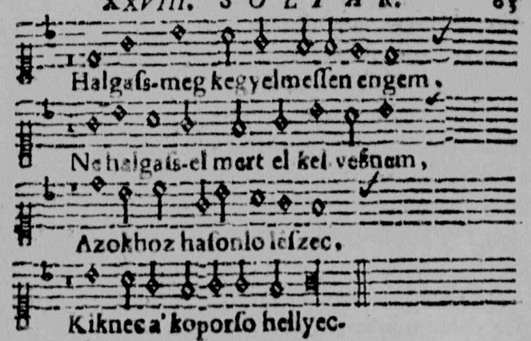
Halgaſs-meg kegyelmeſſen engem,
Ne halgaſs-el mert el kel veſnem,
Azokhoz haſonlo léſzec,
Kiknec a' koporſo hellyec.

2. Midön te hozzád eſedezem,
Es kezeimet fel emelem,
A' te ſzentséges templomodban,
Halgaſs meg én imádságomban,
Ne büntеſs az hitlenekkel,
Ne verj a' gonoſz tévokkel.
3. A' kik ſzolnac nagy nyájjaſsággal,
De ſzivec rakva álnokſsággal,
Fiz eſs-meg azért ö nékiec,
A' mint ſzintén meg érdemlettéc,
Ad meg ö kezec munkáját,
Es álnokságoc jutalmat.
4. Mert az Urral ök nem gondolnac,
Dolgairol nem gondolkodnac,
Keze munkáit nem tekintic,
Melly ö nékic meg fizettetic,
Mert ök meg nem épittetnec,
Hanem ſzörnyen meg töretnec.
5. Aldott légyen a' nagy Ur Iſten,
Ki meg halgata kéréſemben,
Az Ur énnékem erőſségem,

En

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.ig.j./

En paiſom és ſegedelmem,
Örül ſzivem, és énekben,
Dicsérem ötet ſzüntelen.
6. Az Ur én népemnec ereje,
A' Chriſtuſnac nagy erösſege,
Tarts-meg azért a' te népedet,
Es áldgyad-meg-örökségedet,
Legelteſſed és vigaßtald, Es öröcke felmagaßtald.

XXIX. SOLTAR. T.B.

Dávid inti az Izraelitakat, és kiváltképpen a' fő fő népeket az Iſtennec dicsiretire.

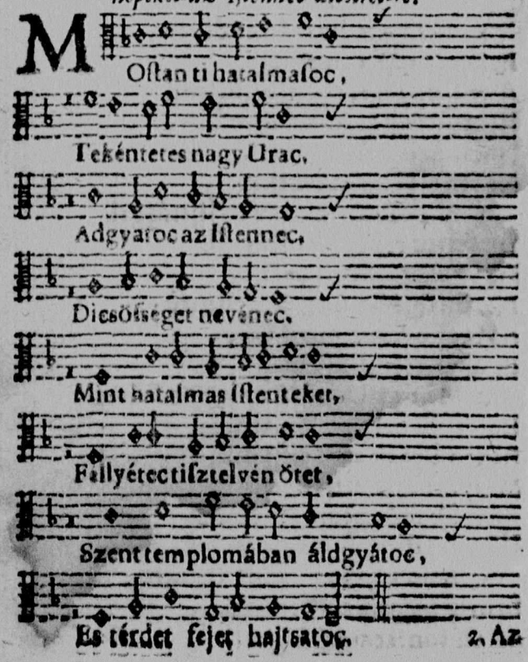
Moſtan ti hatalmaſoc,
Tekéntetes nagy Urac,
Adgyatoc az Iſtennec,
Dicsöſséget nevénec,
Mint hatalmas Iſtenteket,
Fellyétec tiſztelvén ötet,
Szent templomában áldgyátoc,
Es térdet fejet hajtsatoc.

2. Az

2. Az Ur ſzava meg-zendül,
A' vizeken meg dördül,
Menydörgö dicsöſsége,
El-hat a' nagy tengerre,
Az Urnac illy erös ſzava,
Nagy hatalmát meg-mutattya,
Az Urnac dördülö ſzaván,
Nagy volta meg-látſzic nyilván.
3. Az Ur Iſtennec ſzava,
A' Cedruſokat rontya,
Töri a' Cedrus fákat,
Libánuſon állokat,
A' Libánus és Sirion,
Ugrándoznac borju modon,
Es mint az egy ſzarvu vemhe,
Tombol a' sürü erdöbe,
4. Az Urnac ſzava ſzéllyel,
Sebes tüz lángot lövel,
A' puſztát meg-rettenti,
A' Cadeſt meg-renditi.
Az Ur ſzava ugy meg-zendül,
Hogy a' ſzarvas idétlent ſzül.
Nagy harſogásátul annac,
Az erdöc fel-ſzakadoznac.
5. De az ö templomában,
Ö hivei mindnyájan,
Hirdetic nagy erejét,
Beſzéllic dicsöſségét,
Az Ur ült az özön vizen,
Mint biró itélö ſzéken,
Az Urnac ö királysága,
Örökké meg-áll orſzága.

. Az

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.ig.j./

6. Az Ur az ö népének,
Erőt ád seregének,
Őket hiven meg tartya,
Békeséggel meg-áldgya.

XXX. SOLTAR, T. B. 76. 139.

Hálá-adása Dávidnak az Absolon ellen valo megszabadulásért.

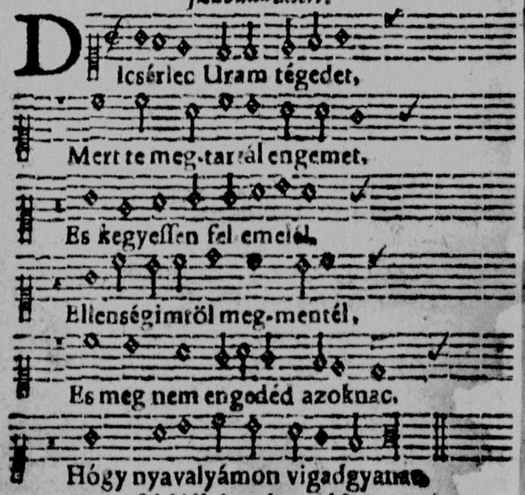

2. Hogy fel-kiáltéc te hozzád,
Nyavalyámat meg-gyogyitád,
Es hogy én csak nem a' sirben,
Esném az halál töriben,
Ismét fel támasztál engemet,
Pokoltul meg mentéd lelkemet.
3. Istenes hivec és szentec,
Az Urnac énekellyetec,
Áldgyátoc ötet mind végig. Mert

Mert nem haragszic sokáig,
Az ember alig gondolhattya,
Melly hamar el-mulic haragja.
4. De az ö kegyelmessége,
Rajtunc meg-marad örökké,
Néha olly dolgom érkezic,
Kin estve szivem bánkodic,
De reggel mihelyen fel-kelec,
Azonnal vig örömet lelec.
* 5. Mikoron jol volna dolgom,
Akkor vala vigasságom,
Mert magamban azt itéltem,
Hogy ne lehessen esetem,
Mert érzettem kegyességedet,
Mellyel erősséted hegyemet.
6. De hogy tőlem szent orczádat,
El-fordităd oltalmadat,
Leg-ottan én el-ijedéc,
Könyörgéc és igyen szólléc:
Mi haszнod Uram én véremben,
Az halál ha temet veremben?
7. Uram ha én porrá lészec,
Tégedet hogy dicsérhetlec?
Igasságod hogy hirdessem?
Halgasd meg Uram kérésem,
Könyörüly rajtam szabadits meg,
Légy kegyelmes Uram és tarts-meg.
8. Az én siralmimat végre,
Fordităd boldog örömre,
Es szomoru sák ruhámat,
El vöd rollam bánatimat,

Kiért

Régi nyomtatványok, Orsz. Széch.

Kiért Uram örökké áldlac,
Mindenec előtt magaſztallac.

XXXI. SOLTAR. T. B. 71.

Könyörög Dávid meg-ſzabaditásért a' Saul ellen.

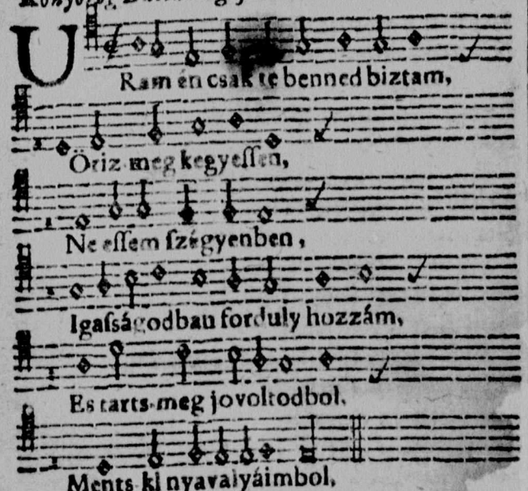

2. Hajts én hozzám Uram füledet,
Oh én idveſségem,
Sies tarts meg engem!
Mutaſd meg nagy erőſségedet,
Légy én erös kö váram,
Kiben bátran lakhaſſam.
3. Te vagy köſziklám, erőſségem,
Szent nevedért kérlec,
Vezérelly hogy éllyec:
Szabadits ki a' törből engem.
Mellyet énnékem vetnec,
Mert meg-tartomnac hiſzlec.

4. Kezedben ajánlom lelkemet,
Mert nagy inségemben,
Meg-tartál Ur Iſten.
Azoktol meg vonſzom ſzivemet,
A' kik élnek hivságban,
En csak bizom Uramban.
5. Örvendezec nagy vigaſságban,
Vigadoc ſzivemben,
Irgalmadra nézvén.
Ha meg tekénteſz nyavalyámban,
Szivemet meg iſméred,
Sérelmit meg-enyhited.
6. Nem ejteſz engemet kezekben,
En ellenségimnec,
Kik engem gyülölnec.
Söt minden ellenségim ellen,
Utat adſz lábaimnac,
Hogy meg ne akadgyanac.
7. Nagy ſzükség nyomorgat engemet.
Kiben el bádgyadtam.
Kegyelmezz meg Uram,
Az én orczám el-repedezett,
Lelkem el-vajutt, el holt,
Az én haſam meg-hijolt.
8. El-fogyoc keſerüségemben,
Életem rövidül,
Sérelmem majd meg-öl.
Ez nagy méltatlan büntetéſen,
En ſzivem el ſzakadott.
Minden csontom meg bomlott.
* 9. Minden én ellenségim között,
Gyaláznac ſzomſédim,

Régi nyomtatvány
/317.ij.j./
Vagyok, Onnice-Zay.

Félnec esméröim.
Kik midön látnac az ház elött,
Félre térnec elölem,
Nem jönec szemben velem.
10. En róllam el feletkeztenec,
Mint egy holt emberröl,
Csufolnac veszettül.
Mint egy törött edényt el-vetnec,
Hallom hogy szidalmaznac,
Nékem félelmet hoznac.
11. Mert tanácsot tartnac én rollam,
Végezést végeznec,
Hogy el-veszessenec.
De te vagy az én bizodalmam,
Es meg-vigasztalß engem,
En kegyelmes Istenem.
12. Kezedben vagyon én életem,
Ellenségim ellen,
Tarts-meg kegyelmessen.
Ne adgy azoc kezében engem,
A' kik szörnyen gyülölnec,
Es szüntelen kergetnec.
13. Világositsd orczádat rajtam,
Es szolgáddal tégy jól,
Te nagy irgalmadbol.
Hogy soha meg ne csufoltassam,
Mert te hozzád kiáltoc,
Töled oltalmat vároc.
* 14 Szégyenits-meg a' gonoszokat,
Ronts meg szándékokban,
Hánd a' koporsóban.
Kik az istenes jámborokat,

Ne-

Nevetic és csufollyác,
Es szörnyen rágalmazzác.
15. Felette nagy a' te jó-voltod,
Kit tartasz hiveknec,
A' kik téged félnec,
Es nagy a' te irgalmaßágod,
Mellyet azok jol látnac,
A' kik te benned biznac.
16. Te nálad azokat el rejted,
Meg-örzöd kegyessen,
A' kevélyec ellen.
Hajlékodban öket bé-vißed,
Hogy a' kegyetlen nyelvec,
Öket meg ne sérthessęc.
17. Dicsößség adassęc az Urnac,
Ki tart óltalmában,
Mint egy szép városban,
Kinec erös bástyái vannac,
Hogy a' ki abban lakik,
Senkitöl nem bántatic.
18. Félelmes futásomban mondéc:
Töled el vetettél,
Rám nem nész szemeddel.
De te nálad kegyelmet leléc,
Meg-hallád könyörgésem,
Es meg adád kérésem.
19. Szeressęcec az Urat ßentec,
Ki meg tart hiveket,
Büntet kevélyeket.
Hát jó reménségben legyetec,
Hidgyétec szivetekben,
Meg vigasztal az Isten.

XXXII.

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.ig.j./

XXXII. SOLTAR, C.M.

Tanuság az idvességes boldogságrol.

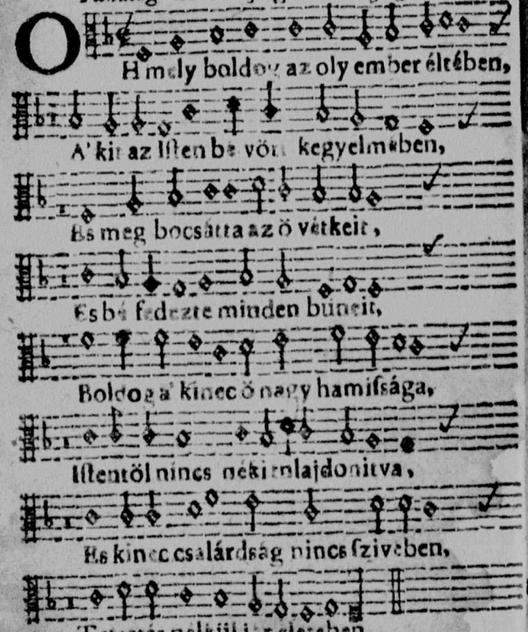
O H mely boldog az oly ember éltében,
A' kit az Isten bé vön kegyelmében,
Es meg bocsátta az ö vétkeit,
Es bé fedezte minden büneit,
Boldog a' kinec ö nagy hamissága,
Istentöl nincs nékiznlajdonitva,
Es kinec csalárdság nincs sziveben,
Tettetés nélkül jár eletében.

2. Hogy bünömet el akarnám halgatni,
Es néked meg nem akarám vallani,
Ottan csontaim el száradánac,
Soksága miat én siralmimnac.
Mert éjjel nappal kezed nehéz vólta;
Nagy büneimért rajtam fekszik vála,
Bennem el fogya minden erösség,
Mint nyári hévségben a' nedvesség.

3. De hogy bünömet elötted meg, vallám,

Es nagy vétkeimet el nem halgatám,
De hiven elö beszéllém néked,
Ottan bocsánatot nyeréc tölled.
Azért az Ur Istennec minden hivec,
Könyörögjenec mig vagyon idejec,
Mert ha nagy árvizec jönének is,
De nem árthatna ezeknec még is.

4. Te vagy oltalmam, öriz meg engemet,
Minden gonosz ellen tarts meg lelkemet,
Vigasztaly meg, hogy örvendezhessec,
Es vigan néked énekelhessec.
Tanitlac téged ugy mond az Ur Isten,
Es vezérellec az igaz ösvényen,
Sz ememmel mindenkor rád vigyázoc,
Igazgatlac, reád gondot tartoc.

5. Ne legyetec ollyac mint az öszvérec,
Es az lovac, kiknec nincsen értelmec,
Ki knec zabolát vetnec szájokra.
Hogy ne nyargalhassanac szájokra.
A' gonosznac szintén ez nyavalyája,
A' melly ötet szájára nem bocsáttya,
De környül vészi az Ur kegyelme,
A' kinec ö minden hiedelme.

6. Örüllyetec azért az Ur Istenben,
Igaz hivec legyetec nagy örömben,
Vigadgyatoc és énekellyetec,
A' kiknec vagyon tiszta szivetec.

XXXIII. SOLTAR, C.M 67.

Intés az Istennek dicsiretire.

N Ösa Isten felö sent hivec.

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay. /317.ig.j./

Mert illic hogy ötet dicsérjéc.

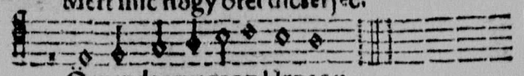

Örvendezzetec az Urnac ::
Kik örüllnec igasságnac,

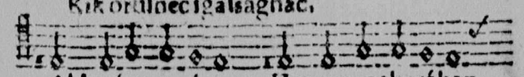

Aldgyátoc azértan, Hangos cytherában,

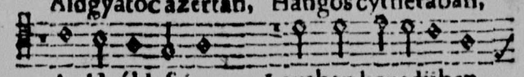

Az Ur áldaſséc. Lantban hegedüben,

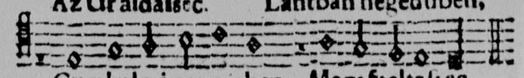

Cymbalmi zengésben, Magaſztaltaſséc.

2. Enekellyetec néki vigan,
Gyönyörü ſzép uj éneket ::
Szép hangicsáló ſerſámokban,
Mondgyatoc ékes verſeket.
Mert igaz mondáſa, Alhatatos dolga,
A' mit az Ur tsöll, Meg-áll igaſságban,
Minden dolgaiban, Cselekeſsic jol.
3. Szereti ö az igaſságot,
Az itélet nálla kedves ::
Dolgában tart irgalmaſságot,
Kivel mind e' világ tellyes.
Az Urnac igéje, Egeket teremte,
Mellyeket ott fen, Szájának lelkével,
Nagy ſzép ſeregekkel, Szerze ékeſſen.
4. Az Ur Iſten mint egy tömlöben,
Szorittya a' tenger vizét ::
El rejti mint egy kincses helyben,
Ö mondhatatlan mély-égét.

Min-

Minden földi népec, Az Urat féllyétec,
Mind e' világon, Valakic hol laktoc,
Ö töle carcsatoc, Szorgalmatoſon.
5. Mert mihelt ö csak egy igét ſzóll,
Azonnal meg léſzen minden ::
Es valamit ö meg-parancsol,
Nagy hamarsággal meg-leſzen,
Pogányoc tanácsát, Es minden ſzándékát,
Az Ur meg töri, Es a' mit a' népec,
Magokban végeznec, Semmivé téſzi.
5. De az Ur Iſtennec tanácsa,
Meg maradánd mind örökké ::
Es meg-ál minden gondolattya,
Ki-terjed minden időkre.
Boldog az a' nemzet, Ki illy Urat ſzeret,
Mint ö Iſtenét, Boldog a' nemzetség,
Kit kedvel ez felség, Mint örökségét.
* 7. Az Ur Iſten magas mennyégből,
Alá teként ſzemeivel ::
E' világra néz onnan fellyül,
Minden nemzetekre ſzéllyel.
Szép palotájából, Szeme alá forduł,
E' ſzéles földre, Nagy diczőſségeſen,
Vigyáz nagy fényeſſen, Az emberekre.
8 Mert önnön maga erejével,
Formálta az ö ſziveket ::
Es minden ö dolgokra nézél,
Láttya cselekedeteket.
Az orſzágló király, Nagy ſürü táborral,
Meg nem tartatic, Es az erös vitéz,
Az ö erejéhez, Itt nem bizhatic.

De 9. Az

Régi nyomtatványok, Oppnitzer-Zay. 1317. ff. j.

9. A' ki ö gyors lovában bizic,
Meg-csalatkozic dolgában::
A' ki karjával dicsekedic,
Meg nem tartatic az hadban,
De a' nagy Urlſten, Népére ſzüntelen,
Néz ſzemeivel, A' kik benne biznac,
Es hozzá folyamnac, Nem feleſti-el.
10. Gondot tart rájoc, s' az haláltol,
Meg-tartya öket éltekben::
Szükségtül és ehel haláſtol,
Örzi a' drága idöben.
Lelkünc azért várja, Szüntelen ohajtya,
Az Ur oltalmát, Ki paiſul végre,
El-jö ſegitségre, Addiadalmat.
11. Azért ö benne a' mi ſivünc,
Igen örvendez ſzüntelen::
Mert ö minékünc reménségünc,
Es bizunc ö ſzent nevében,
Nagy kegyelmeſséged, Mi rajtunc bövicsed,
Légy mi gyámolunc, Ne hadgy ſükségünkben
Segits meg éltünkben, Mert téged várunc,

XXXIV. SOLTAR. C.M.

Hálá-adaſa Dávidnak a' Philiſtauſok királyától való meg-ſzabadulásert.

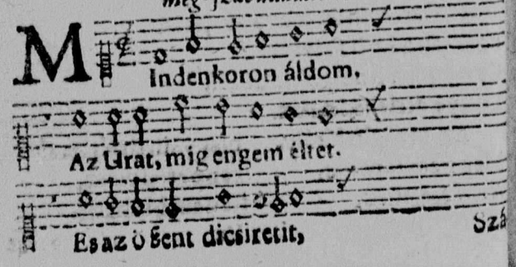

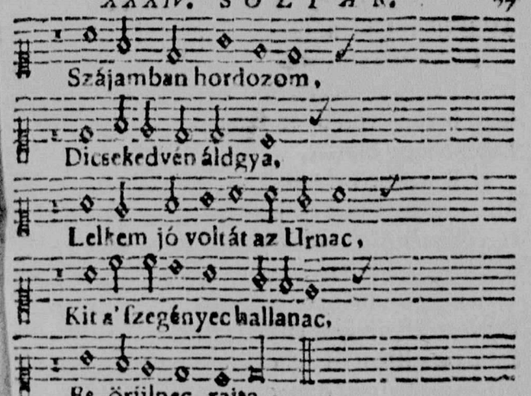

2. Magaſztallyuc vigan,
Az Urnac áldott ſzent nevét,
Es véghetetlen kegyelmét,
Dicsirjüc mindnyájan.
Mert midön kereſném,
Es kérném az én Uramat;
Meg hallá kiáltáſomat,
Es meg-tarta engem.
3. Kik az Urra néznec,
Töle meg-vigaſztaltatnac,
Soha orczájoc azoknac,
Meg-nem ſzégyenülnec.
A' ſegény kiálta,
Es meg-halgatá az Iſten,
El nem hagyá inségében,
De meg ſabaditá.
4. Az Iſten Angyali,
Hivec környül tábort járnac,
Iſtenfelöket meg-tartnac,

Mint Iſten követi.
Láſsátoc az Urnac,
Jo voltát és koſtollyátoc,
Mert bizony boldogoc azoc,
Kik ö benne biznac.
5. Féllyétec az Urat,
Mindnyájan hivec és ſzentec,
Mert nem leß ſoha ßükségec,
Kik félic hatalmát.
Az oroßlánoknac,
Gyakorta ſzükségec eſik,
De kik az Iſtent tiſztelic,
Meg nem fogyatkoznac.
6. En fiaim jertec,
Halgaſſatoc beſzédemre,
Meg-tanitlac ßent életre,
Hogy Iſtent fellyétec,
Kicsoda az ember,
Ki hoſzſzu életet kiván,
Es minden ö dolgaiban,
Jo állapatot kér?
7 Örizd meg nyelvedet,
A' gonoſz rágalmazáſtol,
Odd ajakid álnokságtol,
Meg ne sérts más hirit.
Tégy jol, gonoſzt gyülöly,
Békeſséget kérj és köveſs,
Es hogy Iſtennél légy kedves,
Tiſzteſségnec örüly.
8. Az Iſten ſzemei,
Láttyác a' gonoſz tévöket,
Es ö emlekezeteket,

A' földrül el-törli,
A' jokat nem hadgya,
Kik ö hozzá tiſzta ßivböl,
Kiáltnac nagy insêgekböl,
Mind meg ſzabadittya.
9. Közel az Ur Iſten,
A' töredelmes ßivekhez,
Es a' sérelmes lelkekhez,
Segitséggel léſzen.
Az igaznac itten,
Ö nyavalyája ſokaſul,
De minden nyomoruságbol,
Ki-menti az Iſten.
10. Mert meg öriztetic,
Az ö csontya az Iſtentöl,
Es csak egy-is azok közzül,
Nékik meg nem ßegic.
De a' gonoß tévöt,
Az önnön vétke meg-öli,
Ki az igazat gyülöli,
El-véß idö elött.
11. Meg-tartya az Iſten,
Elteket ö ſzolgainac,
A' kik csak ö benne biznac,
Nem eſnec ſzégyenben.

XXXV. SOLTAR. T.B.

Könyörgéſe Dávidnac a' meg ſzabadításért.

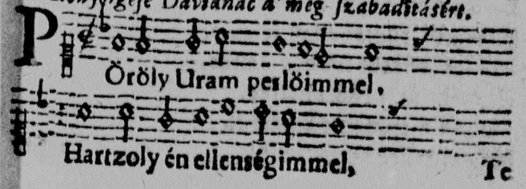
Öröly Uram perlöimmel,
Hartzoly én ellenségimmel,

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.ig.j./

Te paſsodat ragadd elö,

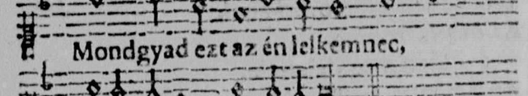

En ſegedelmemre álly elö,

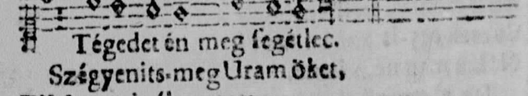

Dárdádat nyujts-ki kezeddel,

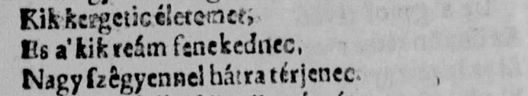

Ellenségimet kergeſd el,

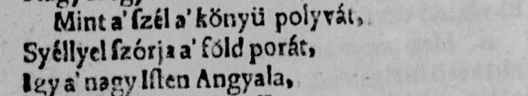

Mondgyad ezt az én lelkemnec,

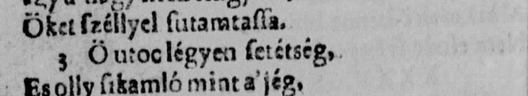

Tégedet én meg ſegétlec.
Szégyenits-meg Uram öket,
Kik kergetic életemet,
Es a' kik reám fenekednec,
Nagy ſzégyennel hátra térjenec.
Mint a' ſzél a' könyü polyvát,
Syéllyel ſzórja a' föld porát,
Igy a' nagy Iſten Angyala,
Öket ſzéllyel ſutamtaſſa.
3 Ö utoc légyen ſetétség,
Es olly ſikamló mint a' jég,
Es az Iſten Angyala öket,
Kergeſſe, rontsa-meg ſejeket.
Mert nékem hálot vetettec,
Es mély árkot készitettec,
Hogy életemben ok nélkül,
Meg-ejtsenec kegyetlenül.

4. Engedgyed hogy az hitetlen,
Eſſec veſzélyben véletlen,
Es azon hálóba akadgyon,
Kit nékem vetett hogy meg fogjon.
Eſsék bé azon árokban,
Kit nékem áſott utamban,
Es örvendez az én lelkem,
Az Urban ki meg-tart engem.
* 5. Minden én tetemem mondgya,
Hozzád haſonló ki volna?
Uram ki a' ſzegényt meg-tartod,
Az erösbtöl meg-ſzabaditod:
A' nyomorult ſzükölködöt,
A' koborlotul meg mented,
Hamis tanuc fel-támadnac,
Es ſok gonoſt reám fognac.
6. A' jóért ökgonoſzt adnac,
Hogy lelkemtöl meg-foſzſzanac,
Noha midön meg-betegültec,
Sákban öltöztem ö érettec.
Ö inségeken büjtöltem,
Es érettec könyörgöttem,
Mint atyámfiát ugy ſzántam,
Gyakorta hozzájoc jártam.
7. Gyáſban járt am le-horgadva,
Mint ki az annyát ſirattya,
De ök ſzomoru eſetemen,
Örülnec és gyülnec ſeregben.
Hát megül a' gonoſz népec,
Engemet ſzörnyen nevetnec,
Artatlan lévén nem ſzánnac,
Söt csufolnac és ſaggatnac.

8. A' kép-mutató galibác,
Fogokat rám csikorgattyác,
Es rajtam nagy csufságot üznec,
Kik csak zaballó láſt kereſnec.
Uram mig nézed ezeket?
Jövel tarts-meg én lelkemet,
Egyedül voltom tekénts-meg,
Ez oroſzlánoktol ments-meg.
* 9. Dicsirlec téged ſzüntelen,
Nagy sürü gyülekezetben,
Es nagy roppant ſereg nép elött,
Téged dicsérlec minden felett.
Ne engedd hogy örüllyenec,
A' kik ok nélkül gyülölnec,
Ellenségimet fordits el,
Ne hunyorgaſſanac ſemmel.
10. Mert nem ſolnac békeſségre,
De álnoc ſzivec néz erre,
Hogy ök azokat háborgaſsác,
Kik békével e' földet lakjác.
Az hitlen népec ſoksága,
Száját ſörnyen reám táttya,
Kiáltnac rajtam hahahát,
Mondván: Szemünc jó dolgot lát,
11. Ur Iſten látod ezeket,
Fedd meg vakmeröségeket,
Kezed ſzájokra ne ereſſe,
Es töllem Uram ne légy meſſe.
Serkeny fel Uram és kely fel,
Es ments-meg itéleteddel,
Igyemnec jó vóltát láſsác,
Ellenségim: noha bánnyác,

12. Itély.

12. Itély meg igaſságodban,
Ne neveſſenek-meg vigan,
Es ne mondgyác nagy hahotával,
Bé-nyeltüc ötet éh torkunkal.
Mind meg-ſégyenülteſſenec,
Kik örülnec inségemnec,
Öltözzenec gyalázatban,
Ellenem kevély voltokban.
13. Es azoc énekellyenec,
Kik igaſságnac örülnec,
Mondván: Hálá légyen az Urnac,
Ki nyugalmat ád ſolgájánac.
En nyelvem igaſságodat,
Hirdeti nagy jo vóltodat,
Es dicsiretedet hiven,
Eneklem minden idöben.

XXXVI. SOLTAR CM. 68.

Dávidnac panaſzſza, Iſteni dicsireti, könyörgéſe és vigaſztaliſa.

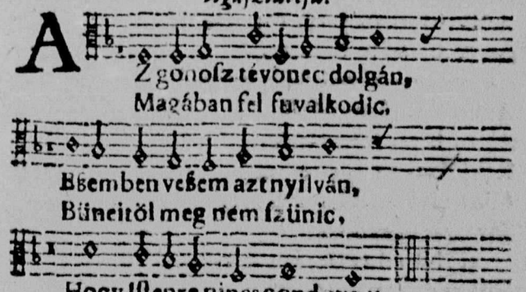
A Z gonoſz tévönec dolgán,
Magában fel fuvalkodic,
Eſemben veſem aztnyilván,
Büneitöl meg nem ſzünic,
Hogy Iſtenre nincs gondgya ::
Az hiveket utállya,

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.ig.j./

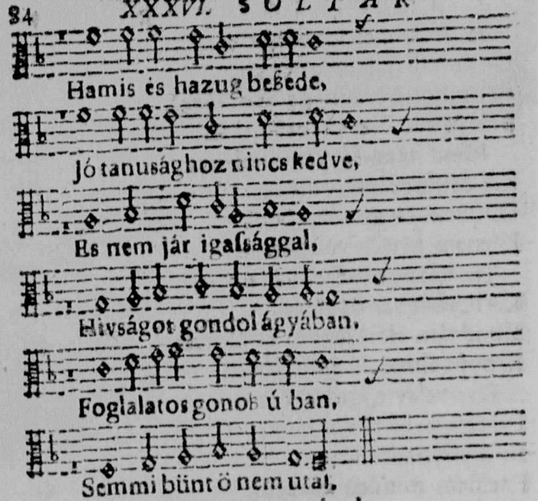

Hamis és hazug beſede,

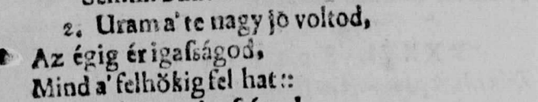

Jó tanusághoz nincs kedve,

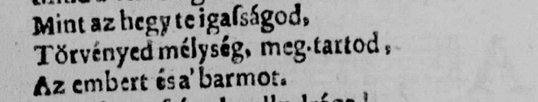

Es nem jár igaſsággal,

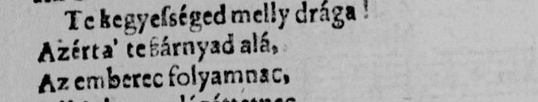

Hivságot gondol ágyában,

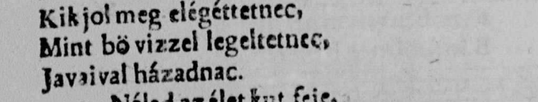

Foglalatos gonoſ ú ban,

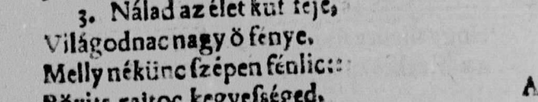

Semmi bünt ö nem utal,

2. Urama' te nagy jö voltod,
Az égig érigaſságod,
Mind a' felhökig fel hat::
Mint az hegy te igaſságod,
Törvényed mélység, meg-tartod,
Az embert és a' barmot.
Te kegyeſséged melly drága!
Azért a' te ſárnyad alá,
Az emberec folyamnac,
Kik jol meg elégéttetnec,
Mint bö vizzel legeltetnec,
Javaival házadnac.
3. Nálad az élet kut feje,
Világodnac nagy ö fényе,
Melly nékünc ſzépen fénlic::
Bövits rajtoc kegyeſséged,

A' kik jol iſmérnec téged,
Neved ſivel tiſztelic.
Ne hadd hogy a' kevély lába,
Reám rohannyon hatalma,
Ne tapodgyon a' földre;
Adgyad hogy az hitetlenec,
Meg eſſenec, süllyedgyenec,
Fel ſe kellyenec többé.

XXXVII. SOLTAR. C.M.

Vigaſztaláſa Dávidnak az iſtenteleneknek ſzerencsés állapattyok ellen.

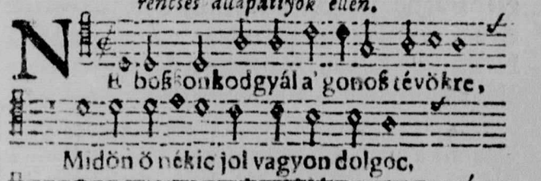

N E boſſonkodgyál a' gonoſ tévökre,

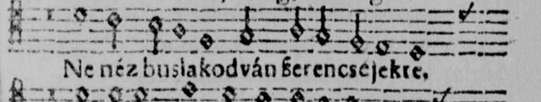

Midön ö nékic jol vagyon dolgoc,

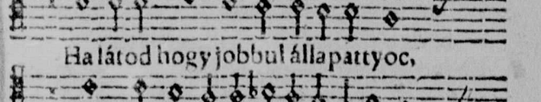

Ne néz buslakodván ſerencséjekre,

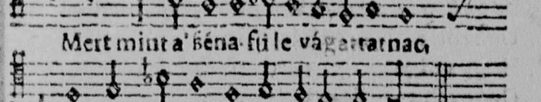

Ha látod hogy jobbul állapattyoc,

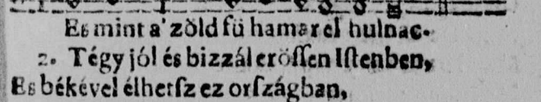

Mert mint a' ſéna-fü le vágattatnac,

Es mint a' zöld fü hamar el hulnac.
2. Tégy jól és bizzál erőſſen Iſtenben,
Es békével élhetſz ez orſzágban,
Jó ſzerencséd leſz minden életedben,
Örvendgy az Urnac nagy jó vóltában,

Es valamit kérß tölle mind meg-nyered,
Mindent meg-ád a' mit kiván ßived.
3. Támazd csak az Iſtenre minden dolgod,
Es bizzál kétség néikül ö hozzá,
Mert ö meg cselekedéndi meg-látod,
Artatlanságod világra hozza,
Hogy igaſságod ugyan láſſa minden,
Mint a' fényes nap fénlic dél-ßinben.
4. Bizd Iſtenre, és légy csendes ßivedben,
Es reménségedet veſd ö benne,
Ne haragudgyál jo ßerencséjeken.
Azoknac a' kik élnec kedvekre,
Ne gondoly ſemmit az ö életekkel,
Hogy vélec edgyütt bünben ne eſsél.
5. Mert a' gonoßoc mind el-töröltetnec,
De a' kik a' nagy Iſtenben biznac,
E' földnec azoc örökösi léßnec.
A' gonoß tévöc ßörnyen el hulnac,
Majdan ha ö hellyeket meg-tekinted,
Az hol laktanac üreſſen leled.
* 6. De a' földet örökségül az hivec,
Birjác és nagy békeſséggel lakjác,
Es ök ßép cſendeſségben gyönyörködnec,
De azon olálnac az hamiſſac,
Hogy az igazat ejtheſséc veſzélyben,
Csikorgattyác fogokat ez ellen.
7. De az Iſten ezeket meg-neveti,
Mert láttya hogy napja el közelget,
Melly nap ezeknec egyßer végét veti,
Az hitetlen ki-vonſza fegyverét,
Kéz-ivét meg-vonßa hogy ö meg löje,
A' ßegént, és azt ßörnyen meg-öllye,

8 De

8. De önnön fejére vißßá fordul,
Es tulajdon ſzivét által járja,
Es az ö erös kéz-ive meg romol,
Jobb az igaznac kiſded jóſzága,
A' mellyel ö ékes csendeſségben él,
Az hamiſſaknac gazdag kincseknél.
9. A' gonoſzoknac karjoc meg-rontatnac,
Erejekkel meg nem menekednec,
De az Ur oltalmoc az igazaknac,
Mert idejeket tudgya ezeknec,
Minden napjait nekic fel-jegyzette,
Örökségec meg-marad örökké.
10. Gonoſz idöben is károc nem léſzen,
Es ſoha meg nem ſzégyenültetnec,
Meg-elégéttetnec a' ſzüc idöben,
De az iſtentelenec el-veßnec,
A' füſtben mennec, és ugy el olvadnac,
Mint a' kövéri a' kis báránynac.
11. Az iſtentelen ſok kölcsönt fel-véßen,
De igazán ſoha meg nem fizet,
Az igaz örömeſt ád és jol téßen,
Annak okáért ez áldott nemzet,
Örökköſe léßen a' ſiros földnec,
De az hitetlenec mind el-veßnec.
12. Mert ö járását az Ur igazgattya,
Es az ö utait jól vezérli,
Tántorodáſtol öt meg oltalmazza,
Mert ö ennec életét kedvelli,
Noha eſik néha botránkozáſa,
El nem véß mert az Ur kézen tartya.
13. Gyermec voltam és immár meg-vénhedtē
De én nem láttam ſoha ßükségét,

Az

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.i.j./

Az igaznac, és én ſoha nem leltem,
Hogy ö magva koldulna kenyeret,
Kölcsön ád és minden napon jol téſzen,
Es ö magvát meg-áldgya az Iſten.
14 Hadd-el hát a' gonoſt, és tégy minden jót,
Hogy mind örökké te meg maradhaſs,
Mert az Ur Iſten ſeret igaſságot,
Es az igazhoz igen irgalmas,
De az hamis és iſtentelen ember,
Mind eselédeſtül veſzedelmet nyér.
* 15. Az igazac e' földet mind meg nyerie,
Es lakjác mint ö örökségeket,
Az igaznac ſzája nem hivalkodic,
Hanem mindenkor ſzol bölcseséget,
Ö nyelve nem ſol ſemmi mulatságot,
De ſzüntelen beſzél igaſságot.
16. Az Ur beſzédét ö ſzivében véſi,
Azért ſoha el nem tévelyedic,
A' gonoſz, mint tolvaj, az utat leſi,
Az igaz emberre olálkodic,
Azon gondolkodic, hogy meg foghaſſa,
Es mint egy farkas meg-ſzaggathaſſa.
17. De az Iſten nem bocsáttya kezében,
Az itéletben is nem engedi,
Hogy ö igyénec gonoſz vége légyen,
Bizzál hát hozzá és engedgy néki,
Fel-emel téged hogy birjad a' földet,
Meg-ládd a' gonoſzoknac veſzteket.
18. En jol meg ſzemlélém a' gonoſz tévöt,
Ki el fel-kele és el-terjede,
Es hogy mint zöld boroſtyán fa ugy fel-nött,
Es hogy máſſor el menéc mellette, Oda-

Oda lön, az helyét ſéllyel nézélém,
De öt ſemmiképpen ott nem lelém,
19. Elly igazán, légy hü és tökélletes,
Es nagy jól léſzen tenéked dolgod,
Békeſséged léſzen nagy örvendetes,
A' gonoſoc valnac csalatságot,
Mert ök ſertelen nagy inségben eſnec,
Es végre tellyeſséggel el-veſznec.
20. Mert az Ur oltalma az igazaknac,
Es öket meg-menti inségekböl,
Vélec vagyon, és töle meg-tartatnac,
Es hogy ö hozzá folyamnac ſivbol,
A' gonoſz tévöktöl meg ſzabaditya,
Es jelen voltával vigaſztallya.

XXXVIII. SOLTAR, C. M.

Dávidnak panaſzſzi és könyörgési.

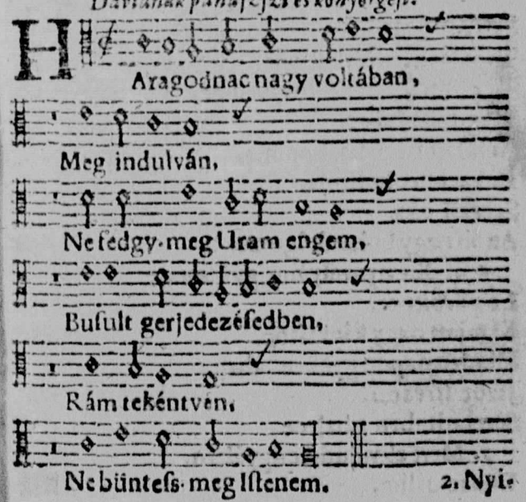

2. Nyi-

Az igaznac, és én ſoha nem leltem,
Hogy ö magva koldulna kenyeret,
Kölcsön ád és minden napon jol téſzen,
Es ö magvát meg-áldgya az Iſten.
14 Hadd-el hát a' gonoſt, és tégy minden jót,
Hogy mind örökké te meg maradhaſs,
Mert az Ur Iſten ſeret igaſságot,
Es az igazhoz igen irgalmas,
De az hamis és iſtentelen ember,
Mind eselédeſtül veſzedelmet nyér.
* 15. Az igazac e' földet mind meg-nyerie,
Es lakjác mint ö örökségeket,
Az igaznac ſzája nem hivalkodic,
Hanem mindenkor ſzol bölcseséget,
Ö nyelve nem ſol ſemmi mulatságot,
De ſzüntelen beſzél igaſságot.
16. Az Ur beſzédét ö ſzivében véſi,
Azért ſoha el nem tévelyedic,
A' gonoſz, mint tolvaj, az utat leſi,
Az igaz emberre olálkodic,
Azon gondolkodic, hogy meg fogbaſſa,
Es mint egy farkas meg-ſzaggathaſſa.
17. De az Iſten nem bocsáttya kezében,
Az itéletben is nem engedi,
Hogy ö igyénec gonoſz vége légyen,
Bizzál hát hozzá és engedgy néki,
Fel-emel téged hogy birjad a' földet,
Meg-ládd a' gonoſzoknac veſzteket.
18. En jol meg ſzemlélém a' gonoſz tévöt,
Ki el fel-kele és el-terjede,
Es hogy mint zöld boroſtyán fa ugy fel-nött,
Es hogy máſſor el menéc mellette, Oda-

Oda lön, az helyét ſéllyel nézélém,
De öt ſemmiképpen ott nem lelém,
19. Elly igazán, légy hü és tökélletes,
Es nagy jól léſzen tenéked dolgod,
Békeſséged léſzen nagy örvendetes,
A' gonoſoc valnac csalatságot,
Mert ök ſertelen nagy inségben eſnec,
Es végre tellyeſséggel el-veſznec.
20. Mert az Ur oltalma az igazaknac,
Es öket meg-menti inségekböl,
Vélec vagyon, és töle meg-tartatnac,
Es hogy ö hozzá folyamnac ſivbol,
A' gonoſz tévöktöl meg ſzabaditya,
Es jelen voltával vigaſztallya.

XXXVIII. SOLTAR, C. M.

Dávidnak panaſzi és könyörgéſi.

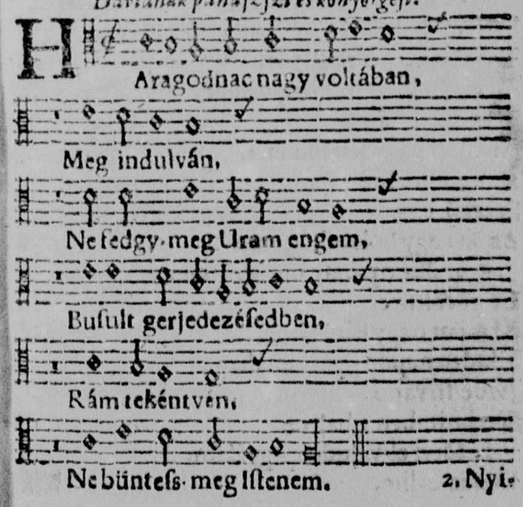

2. Nyi-

Rést nyomtatv
/317.ii.j./
tványok, Oponice-Zay.

2. Nyilaid belém lövettec,
Kik szereznec,
Ennékem nagy sérelmet,
Kezeid nagy sullyosága,
Hátam nyomja,
Es sanyargat engemet.
3. Testemnec semmi részében,
Epség nincsen,
Te nagy haragod miatt,
Csontaim el-háborodtac,
Nem nyughatnac,
En nagy büneim miatt.
4 Mert ez én nagy gyarloságim,
Es büneim,
Fejem fellyöl haladtac,
Kiknec nehéz terhes voltát,
Sullyosságát,
Tagaim nem birhattyác.
5 En sebeim el-senyvedtec,
Meg-büshödtec,
Ki miatt nagy siralmom,
De ezeknec inditoja,
Szerző oka,
Az én nagy bolondságom.
* 9. En nyavalyáim gyötrenec,
Le görbitnec,
Ki miatt nagy ként látoc,
Minden napon gyász ruhában,
Jároc sirvan,
Séreimimben ohajtoc.
7. Mert el-vajudtac ágyékim,
Fájnac bélim, Kik

Kik sintén el-sarattac,
Ugy hogy én egész testemben,
Epség nincsen,
Tagaim el-bádgyattac.
3. Igen el erötlenedtem,
Es törödtem
Az mondhatatlan kinban,
Siroc orditoc süntelen,
En sivemben,
Az sertelen nyavalyán.
9 Minden mostani kérésem,
En Istenem,
Vagyon szemeid elött,
Es minden fohászkodásom,
S' ohajtásom,
Töled el nem rejtetett.
10 Szivem nyugalmat nem lelhet,
Igen reszket,
Minden eröm el-fogyott,
Szemeim világosága,
Vidámsága,
En töllem el-távozott.
11. Minden én felebarátim,
Es rokonim,
Tölem el-iszonyodnac,
Atyám fiai somszédim,
Ismeröim,
Mellölem távul álnac.
* 12. A' kik életemre törnec,
Es kergetnec,
Hálót vetettec titkon,
Es a' kik engem gyülölnec, But

Régi nyomtatványok, /317.13.j./ Oponice-Zay.

Bút ſzereznec,
Bnnékem minden napon.
13. Kiben ſiketnec kell lennem,
Es fülelnem_ɔ,
Noha nagy ſzitkot halloc,
Szájammal ſolni ſem merec,
Csak veſteglec,
Mint a' néma halgatoc.
14. Mint a' ſiket ollyan vagyoc,
Az mit halloc,
Hallatlanná kell tennem,
Mint a' kinec mentségére,
Nincsen nyelve,
Ollyá kell nékem lennem_ɔ.
15. De én az Iſtenben bizom,
Es el-várom_ɔ,
Hogy kéréſem meg hallya,
Mert ſzivem hozzá emelem,
Es el hiſzem,
Hogy ſzükségem meg-láttya.
16. Ezt mondom Uram és kérlec,
Hogy im-ezec,
Ne neveſſenec rajtam,
Mert ha lábom meg botlanéc,
Vagy meg-eſnéc,
Gajdolnánac én rollam.
* 17. Hogy ha igy kell ſántikálnom,
Es bajlodnom_ɔ,
Félec azon hogy nékem,
En ſivem el keſeredic,
Es meg férßic,
Siralmas leſz életem.

18. Hamiſságomat meg-vallom,
Nem tagadom,
Gonoſz tétemenyimet,
Büneim miá lött ſebec,
Keſergetnec,
Es gyötrenec engemet.
19. Az én ellenségim élnec,
Es örülnec,
Erösödnec oránként,
A' kic ok nélkül gyülölnec,
Es rám törnec,
Sokaſulnac naponként.
20. Ezec reám dühöttenec,
Es kergetnec,
Kikkel én ſok jót töttem.
De ezt csak azért mivelic,
Mert irigylic,
Hogy én a' jót követem.
21. Uram ne hadgy-el engemet,
Nézd ügyemet,
Mert egyedül hagyattam,
Kérlec légy irgalmas nékem,
En Iſtenem_ɔ,
Mert csak tebenned biztam.
22. Azért töllem ne álly meß_ɔ,
Szány-meg végre,
En kegyelmes Iſtenem_ɔ:
Segedelmeddel ne kéſſél,
Sieſs jöj el,
En édes idveſségem!

XXXIX. SOLTAE, T.B.

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.ii.j./

Vallás-tétele Dávidnak az ő tűrhetetlenségéről, és szenvedésében valo zugolódásáról.

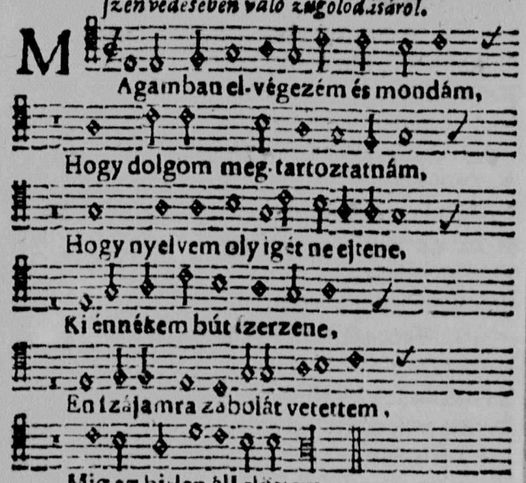

Magamban el-végezém és mondám,
Hogy dolgom meg-tartoztatnám,
Hogy nyelvem oly igét ne ejtene,
Ki énnékem bút szerzene,
En szájamra zabolát vetettem,
Mig az hitlen áll előttem.

2. En mint a' néma veszték halgatéc,
Még a' jorul sem beszélléc,
Sőt fájdalmom-is titkolnom kelle,
Kin sérelmem öregbüle.
Még vala szivem hogy meg gondolám,
El tüzesülvén ezt mondám:

3. Mutasd meg Uram éltemnec végét,
Es meddig éltetsz engemet,
A' napoc számát jelents meg nékem,
Mig kell ez világon élnem,
Mert idöm nállad csak egy arasni,
Előtted életem semmi.

4. Bizonyára mulando az ember,
Ki magának sokat igér,

Mint az árnyéc az ember el-mulic,
Még is szorgalmatoskodic,
Sokat gyüjt és sok marhát rak öszve,
Nem tudgya kié lesz végre.

* 5 Uram, hát nékem kiben kell biznom?
Nincs kivüled vigasságom,
Ments-ki engem minden vétkeimből,
Es a' bolondoc nyelvétől,
Öriz-meg hogy ők ne csufollyanac,
Midön ez inségben látnac.

6. Mint a' néma halgatoc erőssen,
Szájam fel sem nyitom, mert én
Tudom hogy ezt mind te cselekedted,
Csapásod rollam el vegyed,
Mert kezednec kemény volta miatt,
Minden életem el-lankadt.

7. Mert midön te meg fedded az embert,
Az ő nagy gyarlóságáért,
Azonnal el-vész szép ábrázattya,
Mint a' moly ut a' szép ruha,
Lám az ember melly igen mulando,
Semmi dolga nem állando!

8. Halgasd-meg Uram könyörgésemet,
Kérésemre ne légy siket,
Mert előtted vendég és szarándoc,
Mint atyáim ollyan vagyoc,
Szünny él meg töllem hadd vegyec erőt,
Az én ki mulásom előtt.

XLI. SOLTAR. TB.

Jövendölés a' Christus szenvedéséről és papi tisztiről.

Régi nyomtatványok
/317.ii.j./
Jyok, Oponice-Zay.

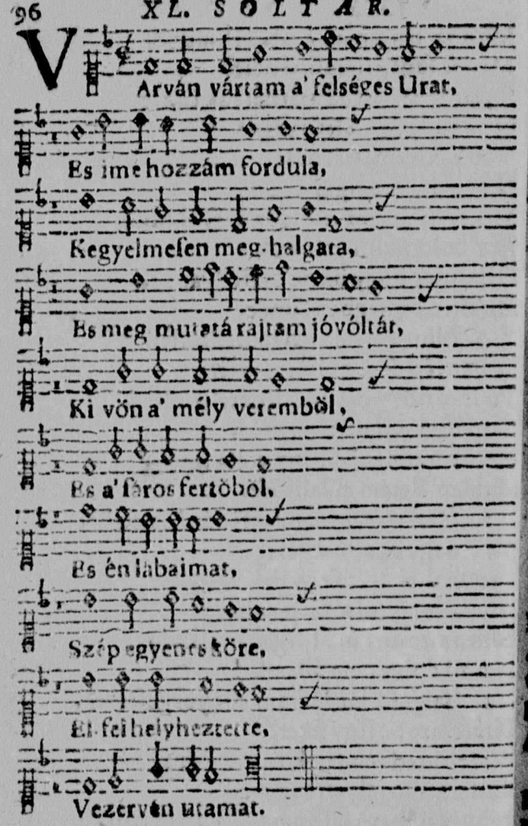

2. En szájamban ada uj éneket,
Istenünc dicsiretire,
Hogy a' kik halgatnac erre,
Hidgyéc és féllyéc ö Istenéket.
Boldog a' ki az Urban,

Bizic semét el-hajtván,
A' kevély népektöl,
Kiknec minden dolgoc,
Hazugságra hajlóc,
Tüllöc távul kerül.

3. Csu da tételidnec sok ö száma,
És nagy bölcs gondolatidnac,
Hozzánc való jóvoltodnac,
Sokságát senki meg nem mondhattya,
Ha el kezdem számlálni,
Nem tudom ki-mondani,
Mert te nem kivántad,
A' sok áldozatot,
De hogy fogadgyac fól,
Fülemet meg-furad.

* 4 Az égö áldozat nincs kedvedben,
A' bünért valóc sem kellöc,
Ackor mondom: Im el-jövöc,
Rólam irás van a' törvény könyvben,
Hogy akaratod tegyem,
En kegyelmes Istenem,
Az te törvényedben.
Gyönyörködic lelkem,
És örvendez szivem,
A' te szent igédben

5 Nagy sok népec gyülekezetiben,
Igasságod ki-hirdetem,
Meg nem tartóztatom nyelvem,
Jol tudod hogy én minden idöben,
Jóvoltod magastaltam,
Soha el nem halgattam,
Te idvességedet,

Régi nyomtatványok
/317.ii.j./
Oponice-Zay.

Hüséggel hirdettem.
Mindennec beßéltem,
Nagy kegyeſſégedet.
6. Uram, töllem irgalmaſságodat,
Ne vond-meg, tarts-meg kegyeſſen
Igaſságod meg-órizzen,
Számtalan gonoßreám áradot,
Sok nyavalya környül vött
Reám nagy ſok ár-viz jött,
Kiknec nincsen ßáma,
Mint hajám ßálinac,
Kik fejemen vadnac,
Szivem-is el-hagya.
7. Könyörüly rajtam kegyes Iſtenem,
Sieſs, jöj ſegedelmemre,
Es juttaſd nagy ßégyenségre,
Az kik halálra kereſic lelkem,
Szörnyen hátra térjenec,
Kik káromon örülnec,
Es kik inségemen,
üznec nevetséget,
Kiáltnac veh veh vét,
Jutalmoc dög légyen.
8. Hogy te benned mind örvendezzenec,
A' kic tiſztelnec tégedet,
Szeretic idveſſégedet,
Mondván: Dicsőſſég légyen Iſtennec,
Noha én ßegény vagyoc,
Es én ßükségim nagyoc,
De rám gondot viſel,
Az Ur én meg-tartóm,
Jövel ßabaditóm, Ur Iſten ne késſél.

XLI. Soltar. T.B.

Dávid elő ſzámlálja nyavalyáját.

2. Fájdalmában az Iſten meg-tartya,
Szépen fel gyógyittya,
Beteg ágyát fordittya örömre,
Es jo egéſſégre.
Azért igy ßólloc néked Iſtenem:
Kegyelmezz meg nékem,
Gyógyits meg Uram én betegségem,
Mert igen vétkeztem.

Régi nyomtatvány
/317.ii.j./
Kolozsvári Egyetemi Könyvtár
Oponice-Zay.

3. En ellenségim ßidnac engemet,
Örülnéc veßtemet,
Mondgyác: Halála ennec hajö-el?
Neve mikor véß-el?
Meg látogattac engem nyájaſſan,
Hazugságot ßólván,
Minden dolgaimat meg-ßemléltéc,
Oßtán ki fecsegtéc.
4. Mindnyájan én ellenem ſuttognac,
Reám ólálkodnac,
Szereznec kérnec nékem bánatot,
Es háboruságot,
Mondvan: Az ö bünénec ſokſága,
Fájdalmának oka,
Ihon fekßic az ö kór ágyába,
Már fel nem kél ſoha.
5. Edgy pedig az ki barátom vala,
Kiben bizom vala,
Kit tápláltam és ötte kenyerem,
Lábat vét énnékem.
Légy kegyelmes azértan Ur Iſten,
Illy nagy ßükségemben,
Gyógyits meg, hogy valaha nékiec,
En meg ſizetheſſec.
6. De hozzám jó kedvedet iſmérem,
Ezen-is jól értem,
Mert ellenségemnec oka nincsen,
Hogy rajtam örvendgyen,
Tißtaságomban engem meg-tartaß,
Es meg ßabaditaß,
Es ßemeid eleiben állatß,
Öröcké el nem hadß.

7. Al

7 Aldott légy Izraelnec Iſtene,
Most és mind öröcké,
Szent neved dicsirteſſec mindenben,
Amen és ugy légyen.!

LXII. SOLTAR, C. M.

Külömb külömb panaſzi Dávidnak.

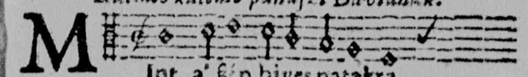

Int a' ßép hives patakra,
Lelkem ugy ohajt Uramra,

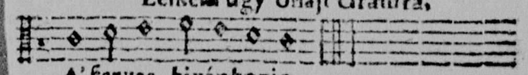

A' ßarvas kivánkozic
Es hozzá ſoháßkodic,

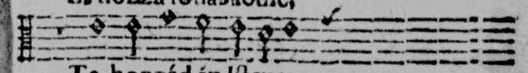

Te hozzád én Iſtenem,

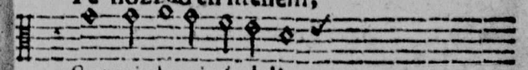

Szomiuhozic én lelkem.

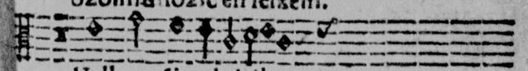

Vallyon ſined eleiben,

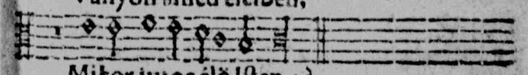

Mikor jutoc élö Iſten-?

2. Köny hullatáſim énnékem,
Kenyerem éjjel nappal, ::
Midön azt kérdic én töllem,
Hol Iſtened kit vártál?
Ezen lelkem ki-ontom,
Es házadat óhajtom,
Hol az hivec ſeregében,
Örvendec ßép éneklésben.

3. En lelkem mire csüggedſz-el?
Mit keſeregſz ennyire? ::
Bizzál Iſtenben s' nem hágy-el,
Kiben örvendec végre.
Midön hozzám orczáját,
Nyujtya ſzabaditását,
Oh én kegyelmes Iſtenem,
Melly igen keſereg lelkem!

4. Mert te rolad emlekezem,
Ez Jordánnac földéröl::
Szent helyedre igyekezem,
Ez Hermon kis hegy mellöl,
Mélység kiált mélységet,
Midön én fejem felett,
A' ſok ſebes viz meg indul,
Mint egy erös hab meg-zudul.

5. Sebeſsége árvizednec,
Es a' nagy zugo haboc,
En rajtam öſzve ütköznec,
Még-is hozzád ohajtoc,
Mert ugy meg-tartaſz nappal,
Hogy éjjel vigaſsággal,
Dicsireteket éneklec,
Néked erös örizömnec.

6. Mondván Iſten én kö ſzálam,
Mire felejteſz igy el? ::
Ellenségim vadnac rajtam,
Gyáſzban jároc veſzéllyel,
Mert az ö hamis nyelvec,
Csontaimban meg-sértnec,
Mert igy boſzſzontnac ellened:
Láſſuc hol vagyon Iſtened.

7. En lelkem mire csüggetſz-el?
Mit keſergeſz ennyire? ::
Bizzál Iſtenben, s' nem hágy el.
Kiben örvendec végre,
Ki nékem ſem látomáſt,
Nyujt kedves ſzabaduláſt,
Nyilván meg mutattya nékem,
Hogy csak ö az én Iſtenem.

XLIII. SOLTAR. C.M.

Könyörgéſe Dávidnak à meg-ſzabaditásért.

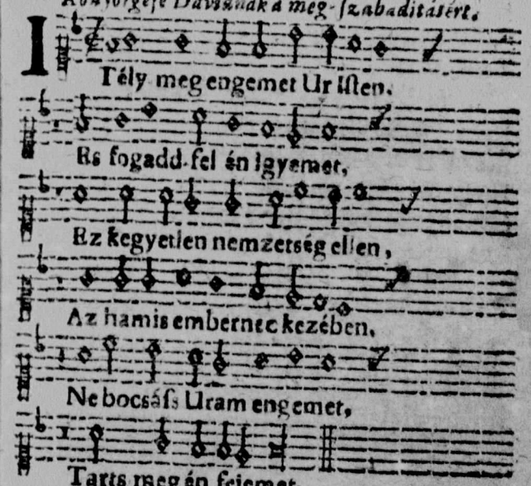
I Tély meg engemet Ur Iſten.
Es fogadd-fel én igyemet,
Ez kegyetlen nemzetség ellen,
Az hamis embernec kezében,
Ne bocsáſs Uram engemet,
Tarts meg én fejemet.

2. Uram engem miért hagyál-el,
Lám te vagy én eröſségem?
Miért jároc keſerüséggel,
Minden örömem távozék-el,
Mert nyomorgat ellenségem,
Es ſanyargat engem.

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.ig.j./

3. En lelkem mire csüggedſz-el?
Mit keſeregſz ennyire? ::
Bizzál Iſtenben s' nem hágy-el,
Kiben örvendec végre.
Midön hozzám orczáját,
Nyujtya ſzabaditását,
Oh én kegyelmes Iſtenem,
Melly igen keſereg lelkem!

4. Mert te rolad emlekezem,
Ez Jordánnac földéröl::
Szent helyedre igyekezem,
Ez Hermon kis hegy mellöl,
Mélység kiált mélységet,
Midön én fejem felett,
A' ſok ſebes viz meg indul,
Mint egy erös hab meg-zudul.

5. Sebeſsége árvizednec,
Es a' nagy zugo haboc,
En rajtam öſzve ütköznec,
Még-is hozzád ohajtoc,
Mert ugy meg-tartaſz nappal,
Hogy éjjel vigaſsággal,
Dicsireteket éneklec,
Néked erös örizömnec.

6. Mondván Iſten én kö ſzálam,
Mire felejteſz igy el? ::
Ellenségim vadnac rajtam,
Gyáſzban jároc veſzéllyel,
Mert az ö hamis nyelvec,
Csontaimban meg-sértnec,
Mert igy boſzſzontnac ellened:
Láſſuc hol vagyon Iſtened.

7. En lelkem mire csüggetſz-el?
Mit keſergeſz ennyire? ::
Bizzál Iſtenben, s' nem hágy el.
Kiben örvendec végre,
Ki nékem ſem látomáſt,
Nyujt kedves ſzabaduláſt,
Nyilván meg mutattya nékem,
Hogy csak ö az én Iſtenem.

XLIII. SOLTAR. C.M.

Könyörgéſe Dávidnak à meg-ſzabaditásért.

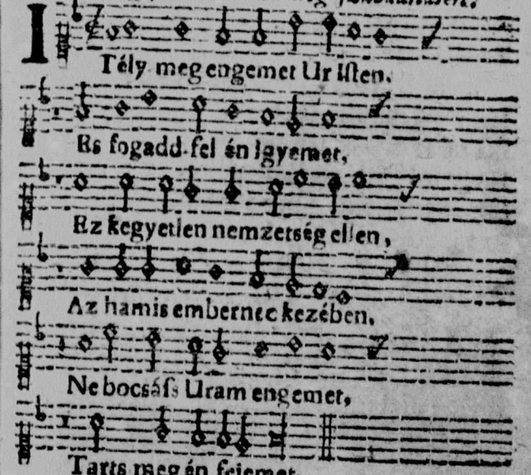
I Tély meg engemet Ur Iſten.
Es fogadd-fel én igyemet,
Ez kegyetlen nemzetség ellen,
Az hamis embernec kezében,
Ne bocsáſs Uram engemet,
Tarts meg én fejemet.

2. Uram engem miért hagyál-el,
Lám te vagy én eröſségem?
Miért jároc keſerüséggel,
Minden örömem távozék-el,
Mert nyomorgat ellenségem,
Es ſanyargat engem.

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.ig.j./

3. Igaſságodat add értenem,
Világoſságod küld alá,
Ki meg-világoſitson engem,
Szent hegyedre légyen vezérem,
Bé-menéſem igazgaſſa,
A' te hajlékodba.

4. Iſten óltárához bé-mégyec,
Az én Uram eleiben,
A' ki öröme én ſivemnec,
Hegedüvel néked éneklec,
Es hálát adoc ſüntelen.
Tenéked Ur Iſten.

5. Miért vagy ſomoru én lelkem?
Mit keſeregſ illy ſertelen?
Bizzál az Iſtenben mert hiſem,
Hogy még ötet vigan dicsirem,
Midőn engem meg-ment hiven,
En Iſtenem lévén.

XLIV. SOLTAR. T.B.

Könyörgéſe az Iſten népének a' meg-ſzabadulásére.

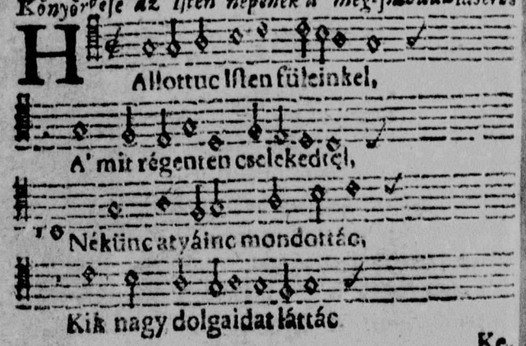
H
Allottuc Iſten füleinkel,
A' mit régenten cselekedtél,
Nékünc atyáinc mondottác,
Kik nagy dolgaidat láttác

Ke-

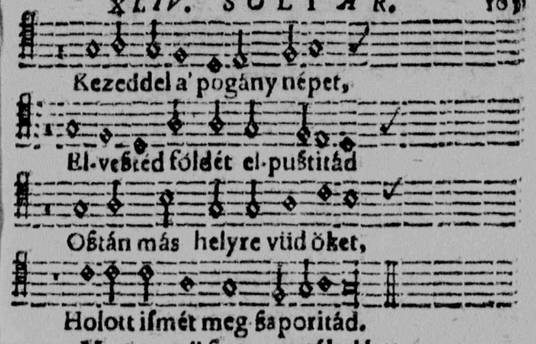
Kezeddel a' pogány népet,
El-veſztéd földét el-puſtitád
Oſtán más helyre vüd öket,
Holott iſmét meg-ſzaporitád.

2. Mert nem ö fegyverec által lett,
Hogy ök meg ültéc a' jó földet,
Nem az ö kezec ſem karjoc,
Vólt nékic ſzabaditójoc.
De te orczád tekéntéſe,
Es a' te karod és jobb kezed,
Öket igy meg-ſegitette,
Mert ö hozzájoc vólt jó kedved.

3. Ur Iſten te vagy én királyom,
Es az én tellyes vigaſságom.
Jákóbnac küld ſegedelmed,
A' mint régenten mivelted,
Altalad ellenségünket,
Meg-ökleldezzüc és meg rontyuc,
Es a' mi gyülölöinket,
A' te nevedben le-tapodgyuc.

4. Mert én nem bizom kézivemben,
Sem az én éles fegyveremben,
Az engem meg nem ſzabadit,
Ha az ellenség meg-ſzorit,

De

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.ig.j./

3. Igasságodat add értenem,
Világosságod küld alá,
Ki meg-világositson engem,
Szent hegyedre légyen vezérem,
Bé-menésem igazgassa,
A' te hajlékodba.

4. Isten óltárához bé-mégyec,
Az én Uram eleiben,
A' ki öröme én szivemnec,
Hegedüvel néked éneklec,
Es hálát adoc szüntelen.
Tenéked Ur Isten.

5. Miért vagy szomoru én lelkem ?
Mit keseregs illy szertelen ?
Bizzál az Istenben mert hiszem,
Hogy még ötet vigan dicsirem,
Midőn engem meg-ment hiven,
En Istenem lévén.

XLIV. SOLTAR. T.B.

Könyörgése az Isten népének a' meg-szabadulásáre.

HAllottuc Isten füleinkel,
A' mit régenten cselekedtél,
Nékünc atyáinc mondották,
Kik nagy dolgaidat láttác.

Ke-

Kezeddel a' pogány népet,
El-veszted földét el-pusztitád
Oštán más helyre vüd öket,
Holott ismét meg-szaporitád.

2. Mert nem ö fegyverec által lett,
Hogy ök meg ültéc a' jó földet,
Nem az ö kezec sem karjoc,
Vólt nékic szabaditójoc.
De te orczád tekéntése,
Es a' te karod és jobb kezed,
Öket igy meg-segitette,
Mert ö hozzájoc vólt jó kedved.

3. Ur Isten te vagy én királyom,
Es az én tellyes vigasságom.
Jákóbnac küld segedelmed,
A' mint régenten mivelted,
Altalad ellenségünket,
Meg ökleldezzüc és meg rontyuc,
Es a' mi gyülölöinket,
A' te nevedben le-tapodgyuc.

4. Mert én nem bizom kézivemben,
Sem az én éles fegyveremben,
Az engem meg nem szabadit,
Ha az ellenség meg-szorit.

Es

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.15.j./

De te tartaſs meg bennünket,
Minden mi ellenſeginc ellen,
Es a' mi kergetöinket,
El veſted és ejted ſégyenben.
* 5. Azért az Iſtent magaſtallyuc,
Es ſent nevét öröckè áldgyuc,
Minden nap dicsirvén ötet,
Hirdeſsüc nagy kegyeſſégét.
De minket te meg vetettél,
Es juttattál nagy ſégyenségben,
Az hadban velünc nem jövél,
Hogy meg tartottál vólna éppen.
6. Az ellenségtöl el futtatál,
Es velünc nagy ſégyent vallatál,
Mindea marhánkat el dullyác,
Kic éltünket háborgattyác,
Hogy minket ök meg egyenec.
Mint a' juhokat ugy adál el,
Kik minket meſſe kergetnec,
A' pogányoc köziben ſéllyel.
7. Népedet te ſemminec tartád,
Es öket csak ólcsón el adád,
Igen kevéſre becsülléd,
Csak nem ingyen oda vetéd.
Azt töd, hogy mi ellenſeginc,
Es az kic mi környüllünc laknac,
Minden felöl mi ſomſédinc,
Minket nevetnec és csufolnac.
8. A' pogányoc példa-beſédet,
Szolnac mi rolunc nevetséget,
Es minden-féle nemzetec,
Csufolván fejeckel intnec

Gyalázat, ſitoc ſüntelen,
Es ſégyen forog én elöttem,
Ugy hogy nagy ſégenletemben,
Az en orczámat bé kell fednem.
9 Nagy ſok ſidalmat kell hallanom,
Ki miatt csak el ſomorodom,
Midön ſemem elött nézem,
Boſſu állo ellenségem.
Mind ezec eſnec mi rajtunc,
Még is nem felejtünk el téged,
Kötéſed ellen nem járunc,
Mindenben engedünc tenéked,
* 10 A' mi ſivünc nem fordul viſſa,
De gondolatit rajtad tartya,
A' mi lábunc ki nem mozdul,
Öſvenyedröl el nem hajol.
Még is igy büntes bennünket,
Bé vetél á ſárkányoc közzé,
Es már minden felöl minket,
Hálál árnyéka környékeze,
11 Ha el feledtünc volna téged,
Meg ſem gondoltuc volna neved,
Ha más Iſten ſolgálatra,
Kezünket emeltüc volna:
Nyilván nem türted volna el,
Söt igen meg büntettél volna,
Mert mindent láts ſemeiddel,
Minden ſivnec elötted titka,
12 De mi te éretted naponként,
üldöztettünc é világ ſerént,
Miként az ártatlan juhoc,
Kik à méſárſékre valóc,

Régi nyomtatványok, 1317. ii. j./ Oponice-Zay.

Kelly-fel azért mit alusol?
Es álmodbul már serkennyél fel,
Támadgy-fel, és hatalmadbol,
Ments-ki minket ez nagy inségböl.
13. Miért forditod-el szemedet?
Mire rejted-el szent színedet?
Minket miért felejtesz-el?
Nem gondolsz inségünkel?
Lelkünc és minden életünc,
Már szintén a' földre le-hajlott,
A' mi hasunc és mi bélünc,
Már szintén a' földhöz ragadott.
14. Kelly-fel azért és oltalmazz-meg,
Irgalmaságod szerint tarts-meg,
Es a' te kegyességedböl,
Ments-ki minden inségünkböl.

XLV. Soltar. C.M.

Jövendölés a' Christusrol, ugy mint az ö gyülekezetinek Vö legényéről.

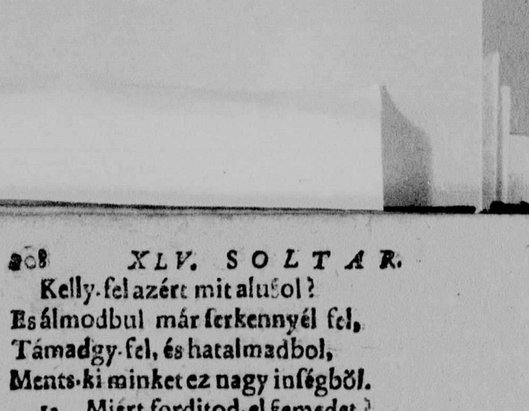

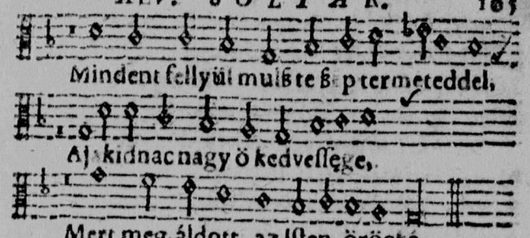

2. Te kegyes és erös vitéz kössüly-fel,
Vedd fegyvered és oldaladra köss-fel,
Ugy mint királyi ékeſségedet,
Ez ékeſségben végy gyözedelmet.
A' jó igaság vezérlye utadat,
Kegyeſség jóság birja járásodat,
Es a' te karodnac erejével,
Nagy csudákat tégs, meg-ládd szemeddel.
3. Mert hegyessec a' te sebes nyilaid,
Kit meg éreznec minden ellenségid,
Midön ö síveket által lövöd,
Es öket hatalmad alá veted.
Oh Ur Isten a' te királyi széked,
Meg-marad mind öröcké dicsöſſéged,
Pálczája a' te királyságodnac,
Bizony pálczája az igaságnac.
4. Az igaságot te igen szereted,
Az hamisságot vissontag gyülölöd,
Azért az Isten mindenec felett,
Vig olajjal meg kenet tégedet,
Myrha és aloës szag jö ruhádról,
Cásia illat tit-ki kamorádból,
Elefánt tetemes palotádban,
Néked mindenec szolgálnac vigan. Ez

* 5. A'királyoc leányi ékességben.
Drága öltözettel jönec elödben,
Jobb felöl áll á kegyes meny-aßßony,
A'kin ßép aranyos ruha vagyon.
Oh te ßép leány halgaſs beßédemre,
Nézz ide, füleiddel hajoly erre,
Feletkezzél-el te nemzetedröl,
Atyád házát-is veſd-ki eßedböl,
6. Es a' Király a'te nagy ßépſégedben,
Gyönyörködic, és vigad ö ßiveben,
Ö léßen immár te néked Urad,
Azért térdet hajtván öt urallyad.
A' Tyrus-béliec és egyéb népec,
Néked ajándékot hoznac és küldnec,
Király leányi belsö ßépséged,
Tißtelic aranyas öltözeted.
7. Ö ßép himmel varrott öltözetiben,
Bé-vitetic az Király eleiben,
Leány tárſainac ßép ſerege,
Ö utánna vitetnec elödbe.
Ekképpen gyönyörü ékeſſegeckel,
A' Királyhoz vitetnec nagy örömmel,
Bé-mennec királyi palotádban,
Es nagy örömben léßnek mindnyájan,
8. A'te el-hagyott ßüléid hellyében,
Magzatokat ád te néked az Iſten,
Kiket helyheztetß nagy méltoſágban,
Fejedelmecké téß ſoc orßágban.
A' te nevedet mindenkor hirdetem,
Nemzetrégrül nemzetségre beßéllem,
Es minden maradéki ezeknec.
Tégedet mind örökké dicsirnec.

XLVI. SOLTAR, C. M.

Hálá-adáſa az Iſten népének a, meg-óltalmazásért.

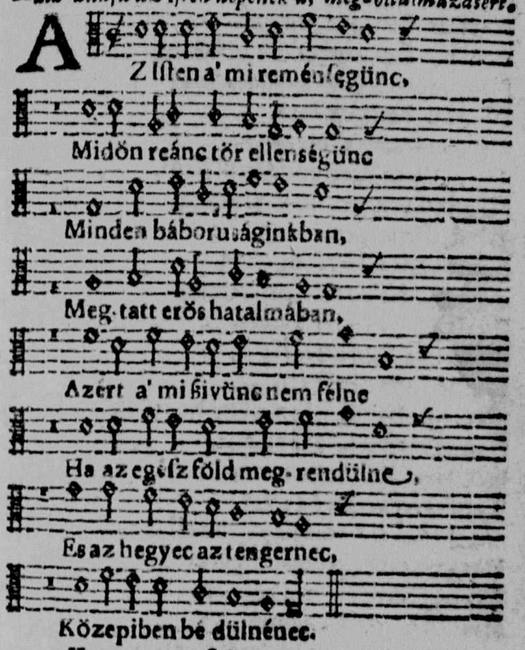
A Z Iſten a' mi reménſegünc,
Midön reánc tör ellenségünc
Minden báboruságinkban,
Meg-tatt erös hatalmában,
Azért a' mi ßivünc nem félne
Ha az egéſz föld meg-rendülne,
Es az hegyec az tengernec,
Közepiben bé dülnénec.

2. Ha az tenger ſzörnyen zugna-is,
Minden viz fel-zavarodnék-is,
Es ha az ſebes ßél-véßßel,
Az hegyec hányatnac ßéllyel,
Az ßép folyó viz mindazáltal,
Az ö ßép tißta follyáſával,
Az Iſtennec ßent városát,
Meg-vigaßtalná hajlékát.
3. Mert közepin lakic az Iſten,

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.ig.j./

Azértan romlása nem léízen,
Semmi inségben nem ejti,
Az Isten jókor meg-menti,
A' pogány népec dulnac fulnac,
Nagy soc országok fel-támadnac,
De az ö haragos szava,
Mind ez földet el-olvaßtya.
4. De az Isten minden időben,
Mi velünc vagyon inségünkben,
Jákób Istene óltalmunc,
A' Zebaoth mi hadnagyunc.
Jertec láßátoc e' nagy Urnac,
Csuda dolgait hatalmának,
Ki mind e' föld kerekßégét,
El-pußtittya ékeßégét.
5. E' földön széllyel nagy hadakat,
Ö meg-csendeßti háborukat,
Ivet, kopjákat meg-rontat,
Tár ßekereket fel-gyujtat.
Igy ßólván: mindnyájan hallyátoc,
Hogy én erös Istentec vagyoc,
Es hogy birodalmam vagyon,
Minden népen e' világon.
6. Summa ßerint az erös Isten,
Velünc vagyon minden hellyeken,
A' Jákóbnac nagy Istene,
Dolgainknac ßegedelme.

XLVII. SOLTAR. T.B.

Hálá-adáßa az Izraélitaknac az Istennek ßok féle jótéteményéért.

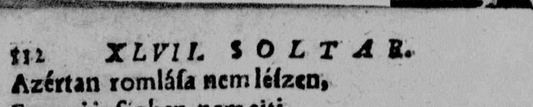

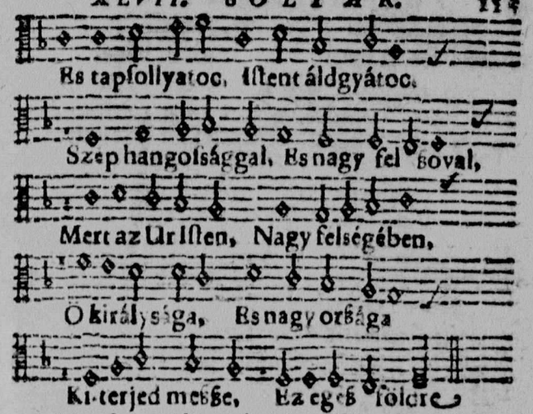

2. Hatalmunkban vét Nagy ßok népeket,
Es meg-hódoltat Sok pogányokat,
Minékünc végre Ö nagy ereje,
Minket ö fel-vött, Örökévé tött,
Nékünc engedte, Ö kegyeßege,
Jákóbnac tißtit, Kit igen ßeret.
3. Imé az Isten, Szépen fel-mégyen,
Nagy vigaßágban, Trombita ßókban,
Urunc fel-mégyen, Nagy dicsößégben.
Enekellyetec, Az Ur Istennec,
Zengö verßeket, Szép énekeket,
Ez nagy királynac, Mint mi Urunknac.
4. Ö néki minden, Jól énekellyen,
Mert minden népec, Néki engednec,
Királyi ßékben, ül nagy kegyeßen.
A' Fejedelmec, Ö hozzá gyülnec,
Mint Abrahámnac, Istenét áldgyác,
Alázatoßan, Néki ßolgálván.
5. Ez erös Isten, Ur mindeneken,

Régi nyomtatványok, Opponice-Zay.
/317.ig.j./

Azértan romlása nem léízen,
Semmi inségben nem ejti,
Az Isten jókor meg-menti,
A' pogány népec dulnac fulnac,
Nagy soc országok fel-támadnac,
De az ö haragos szava,
Mind ez földet el-olvaßtya.
4. De az Isten minden időben,
Mi velünc vagyon inségünkben,
Jákób Istene óltalmunc,
A' Zebaoth mi hadnagyunc.
Jertec láßátoc e' nagy Urnac,
Csuda dolgait hatalmának,
Ki mind e' föld kerekségét,
El pußtittya ékeßégét.
5. E' földön széllyel nagy hadakat,
Ö meg-csendeßi háborukat,
Ivet, kopjákat meg-rontat,
Tár ßekereket fel-gyujtat.
Igy ßólván: mindnyájan hallyátoc,
Hogy én erös Istentec vagyoc,
Es hogy birodalmam vagyon,
Minden népen e' világon.
6. Summa ßerint az erös Isten,
Velünc vagyon minden hellyeken,
A' Jákóbnac nagy Istene,
Dolgainknac ßegedelme.

XLVII. SOLTAR. T.B.

Hálá-adáßa az Izraélitaknac az Istennek sok féle jótéteményéért.

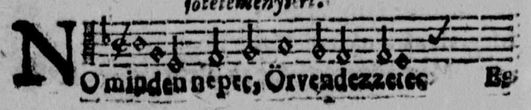

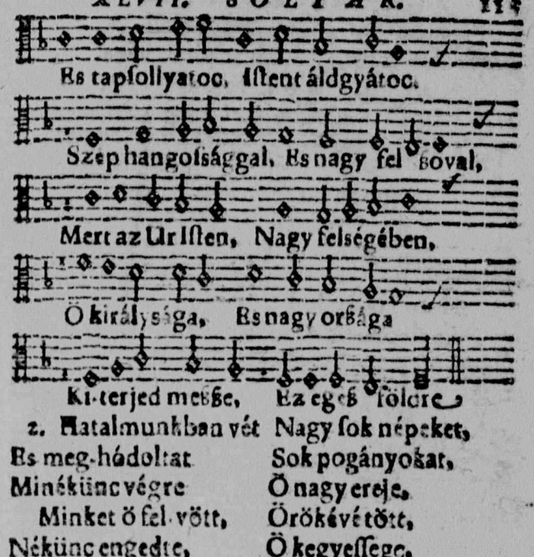

2. Hatalmunkban vét Nagy ßok népeket,
Es meg-hádoltat Sok pogányokat,
Minékünc végre Ö nagy ereje,
Minket ö fel-vött, Örökévé tött,
Nékünc engedte, Ö kegyeßége,
Jákóbnac tißtit, Kit igen ßeret.
3. Imé az Isten, Szépen fel mégyen,
Nagy vigaßágban, Trombita ßókban,
Urunc fel-mégyen, Nagy dicsößségben.
Enekellyetec, Az Ur Istennec,
Zengö verßeket, Szép énekeket,
Ez nagy királynac, Mint mi Urunknac.
4. Ö néki minden, Jól énekellyen,
Mert minden népec, Néki engednec,
Királyi ßékben, ül nagy kegyeßen.
A' Fejedelmec, Ö hozzá gyülnec,
Mint Abrahámnac, Istenét áldgyác,
Alázatoßan, Néki ßolgálván.
5. Ez erös Isten, Ur mindeneken, Né-

Régi nyomtatványok, Opponice-Zay. /317.15.j./

Népét meg-örzi, Es jol vezérli,
Nagy dicsöſsége, Kinec nincs vége.

XLVIII SOLTAR, T. B.

Hálá-adáſa à Jeruſalẽbélieknek à meg oltalmazásért.

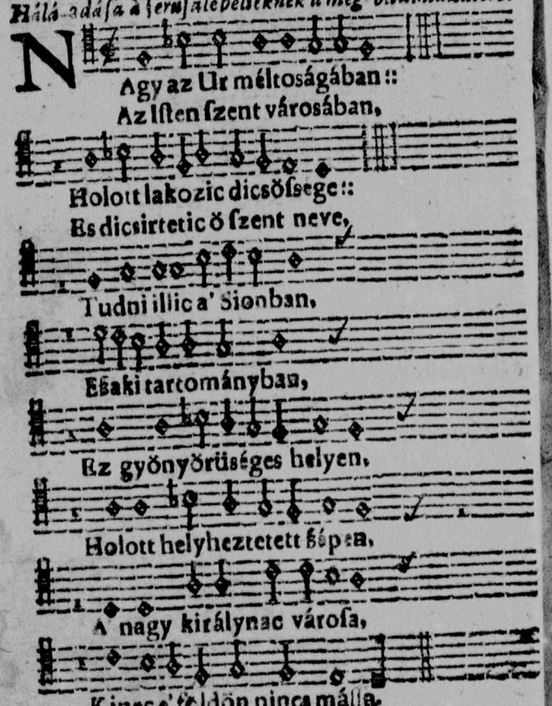
NAgy az Ur méltoságában ::
Az Iſten ſzent városában,
Holott lakozic dicsöſsége ::
Es dicsirtetic ö ſzent neve,
Tudni illic a' Sionban,
Eſsaki tartományban,
Ez gyönyörüséges helyen,
Holott helyheztetett ſzépen,
A' nagy királynac városa,
Kinec e' földön nincs mása.

2. Itt jol iſméric házonként.
Erös oltalmul az Iſtent ::
Holott királyoc egyben gyültec,
Es ök ſereggel elö jöttec,
Eröſſen meg ſzállottác,

Hogy

Hogy meg-vegyéc el-ſzántác,
De ottan meg-rettenénec,
Meg-futamodni kezdénec,
Város mellöl el-állánac,
Nagy rettegve ſzaladánac.

3. Nagy félelme lön ſiveknec,
Mint gyermec ſzülö ſzemélynec, ::
Es mint az hajó a' ſzélvéſzben,
Ha napkeleti ſzél fú ſzörnyen.
Ezt mi ſzemünkel láttyuc,
Mint az elött hallottuc,
Az Iſten városa mellett,
Melly ö néki ſzenteltetett,
Kit magánac foglalt Iſten,
Hogy néki ſzolgállyon minden,

4. Kit ugy eröſſitett Iſten,
Hogy romláſa ne leheſſen, ::
Nézünc itt te kegyeſségedre,
Szent templomodnac közepette.
Mint neved dicsöſsége,
El-hat a' ſzéles földre;
Acképpen te dicsireted,
Nagy meſzſze te ki-terjeſzted,
Jobb kezed merö igaſság,
Minden dolgod irgalmaſság.

5. Örül a' Sionnac hegyi,
Es a' Judánac leányi, ::
A' te igaz itéleteden,
Szive ſzerint örvendez minden.
A' Siont járjátok-meg,
Tornyait láſsátok-meg,
Nézzétek meg ö báſtyáit,

Es

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.ig.j./

Es ßépen épült házait,
Hogy ezt meg beßélheſſętec,
Következendö népeknec.
6. Mert csak ez az igaz Iſten,
Ki minket minden idöben, ::
Meg-tart és vezérli éltünket,
Mind halálig öriz bennünket.

XLIX. SOLTAR. CM.

Vigaſztaláſa az Iſten félöknec az Iſten oſtora és bűntetéſe ellen, és az iſtentelenek gazdagsága ellen.

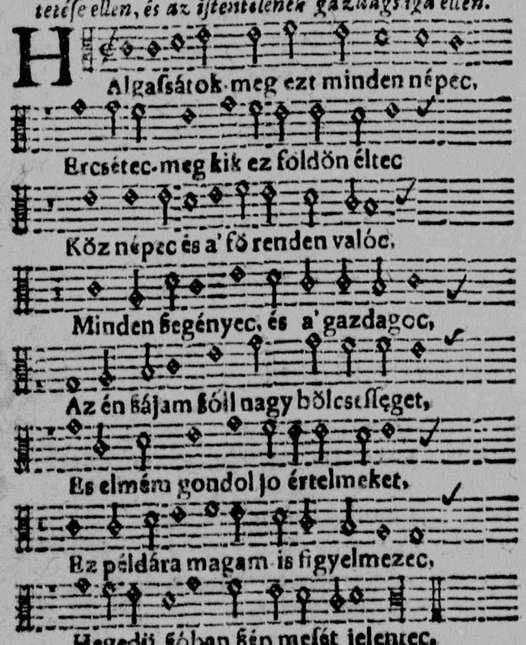
Halgaſsátok meg ezt minden népec,
Ercsétec meg kik ez földön éltec
Köz népec és a' fö renden valóc,
Minden ßegényec, és a' gazdagoc,
Az én ßájam ßóll nagy bölcseſſęget,
Es elmém gondol jo értelmeket,
Ez példára magam is figyelmezec,
Hegedü ßóban ßép meſét jelentec.

2. Mit félnéc én a' gonoß idöben,
Hogy gyarlóſágom engem el-ejtsen,
Midön ellenségem azon vagyon,
Hogy engem láb alá tapodgyon?
Némellyec igen biznac pénzekben,
Es dicsekednec az ö kincsekben,
De ſenki nem váltya meg attyafiát,
Nem adhattya meg Iſtennél váltságát.
3. Mert drága a' léleknec váltsága,
Eletét ſenki meg nem válthattya,
Hogy az halált ö el kerülhetné,
Es a' ſirban menni ne kellene.
Mert láttya hogy ſem bolond ſem eßes,
Az halál ellen nincsen mentséges,
Es holtok után minden gazdagságoc,
Más emberre marad ö ſok jóßágoc.
4. Ez ö nékiek fö gondolattyoc,
Hogy mind öröcké tartson ßép házoc,
Hogy az ö nemzetec el ne fodgyon,
Es nevec öröcké meg maradgyon,
Mert noha vagyon pénzec és tißtec,
De nem ſokáig tartnac mind ezec,
Mert végre minden jóktul el ßakadnac,
Es mint az oktalan állat meg haſnac.
* 5. Merö bolondság minden ö dolgoc;
Azon bolondságban maradékjoc,
El-mennec, és ollyan ßokáſokban,
Gyönyörködnec attyoknac utában,
Mint a' barom a' ſirban feküßnec,
Az öröc halálban legeltetnec,
Majd az igazac rajtoc uralkodnac,
Jó idején ezec alá adatnac.

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.ig.j./

6 Mert oda lésen minden ö dolgok,
A' koporso lésen ö hajlékoc,
De az haláltol engem az Isten,
Meg-ment, és kegyessen hozzá vésen,
Annak-okáért azzal ne gondoly,
Hogy-ha némely igen meg gazdagol,
Mert minden ö kincsét másnac kel hadni,
Es nagy dicsösségétöl meg kel válni,
7 Lelkét éltében bóldognac vélte,
Es dicsér téged ha jól tés vélle
Végre el-mégyen attyai után,
Soha többé világot nem látván.
A' kinec itt nagy ö serencséje,
Es tisztessége, de nincsen esse,
Hasonló ez az oktálan állathoz,
Es á vesendö goromba baromhoz.

L. SOLTAR. C.M.

Tanuság az Isteni szólgálatrul.

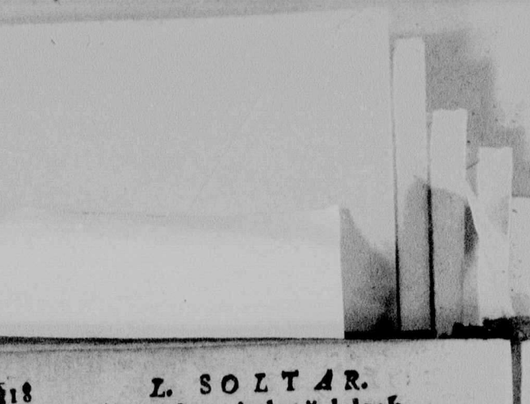

Sem-

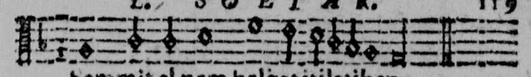

Semmit el nem halgat itiletiben,
2. Emésztö tuz mégyen ö elötte,
Nagy forgó szél-vész lésen környülle,
Szóllittya az eget és a' földet,
Hogy meg-itillye minden ö népét,
Mondván: Gyüjtsétec ide az hiveket,
Kik áldozattal vöttéc kötésemet.
3. Az egec hirdetic igasságát,
Az Istennec, mert itél igazat,
En népem, halgasd-meg sólloc néked,
Izraël ezt jól essedben vegyed,
En tenéked erös Istened vagyoc,
Aldozatiddal kevesét gondoloc.
4. Egö áldozatid im elöttem,
Ökridet házadbul én nem kértem,
Aklodbul bakokat nem kivánoc,
Mert minden állatockal én biroc,
Megyen, völgyön, erdökön az vadakat,
Esmérem, és birom az madarakat.
5. Ha éhezném sem mondanám néked,
Mert nékem a' föld és minden enged,
Azt véled é hogy ökör hust essem,
Avagy á bak vér italom nékem;
Az Istennec áldozzál hálá-adást,
Ö felségének tegy sziböl fogadást.
6 Szükségben tölem segétséget kérj,
Es meg-segitlek, hogy engem dicsérj,
A' gonosznac mond Isten: De mire
Vésed törvényem á te nyelvedre;
Kötésem száddal vallod: de gyülölöd in-

Régi nyomtatványok, Opuntice-Zay. /317.if.j./

intéſimet és igimet meg-veted.

7. Es mikoron te a' lopót látod,
Véle edgyütt futß, dolgát javallod,
A' paráznáckal örömeſt mulatß,
Buja tárſaságnac gyakran helyt ádß,
Szájaddal buſitaß ſok jámborokot,
nyelveddel ßerzeß ſok háboruságot.

8. Le ülß és atyád fiát meg ßóllod,
Az anyád fiát is rágalmazod,
Ezt miveled: de én csak halgatoc,
Azt véled hogy én is ollyan vagyoc,
Mint ßintén te, de téged elö véßlec,
Es ßemlátomáſt bünödrül meg-fedlec.

6. Ezt moſtan eßetekben vegyétek,
Kik az Iſtenröl el feletkeztec,
Hogy el ne rántsalac mentség nélkül,
Az ki hálát ád, engem az becsül,
Mond Iſten: az illy ember jár jó uton,
Es néked ſegedelmem jelen vagyon.

LI. SOLTAR, C.M. 69.

Kűlőmb kűlőmb kőnyőrgéſe Dávidnak.

U
R Iſten kegyelmez-meg énnékem,
Kegyeſséged ßerént könyörüly rajtam,
Büneimböl tölled meg tißtittaſſam,
Nagy irgalmaddal végy környül engé, Tö

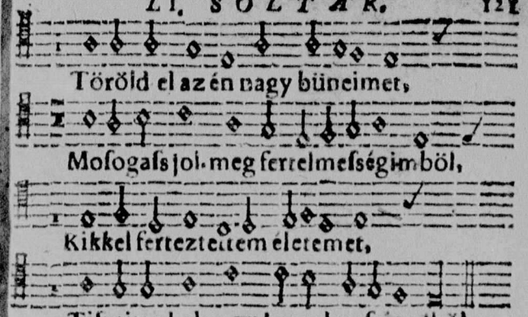
Töröld el az én nagy büneimet,
Moſogaſs jol-meg fertelmeſségimböl,
Kikkel fertezteitem életemet,
Tiſztitsad el nagy kegyelmeſségedböl.

2. Mert jol iſmérem gyarló voltomat,
Es bünöm mindenkor forog elöttem,
Mellyet csak te ellened cselekedtem,
Ki miatt téſzec én nagy ſiralmat.
Vétkeztem a' te ſzemeid elött,
Kiért engemet méltán meg büntethetſz,
Rám vethed kemény itéletedet,
Mindazáltal igaz itélö lehetſz.

3. Mert im látom és nyilván jol értem,
Hogy én a' gyarlóságban fogantattam,
Es bünben az én anyámtol ſzármaztam,
Szüléim bünös vérekböl löttem.
De te az igaſságot ſzereted,
Es igen kedvelled a' tiſzta ſzivet,
Es a' te titkos bölcseségedet,
Nagy kegyelmeſſen nékem meg-jelented.

4. Uram hints-meg engemet iſoppal,
Es én azontul tiſztán meg-ujjuloc,
Moſs meg engem, és ßépen meg-tißtuloc,
Es fejérb léſzec a' tiſzta hónál:

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.ig.j./

Hogy örvendezhessen az én szivem:
Add ismét értenem nagy irgalmadat,
Es meg-vidúl minden én tetemem,
Kiket a' te haragod öszve rontott.
* 5. Rejts el szinedet vétkeim elöl,
Fertelmes büneimet ne tekintsed,
Haragos orczádat rólam el-vegyed,
Szabadits-ki minden büneimböl.
Uram teremts bennem tiszta szivet,
Minden dolgaimat jóra vezérlyed,
Ujjits meg bennem az igaz lelket,
Hogy életem kedves légyen elötted.
6. Ne vess-el engemet szined elöl,
Es ne vedd el Szent Lelkedet én tölem,
Söt tellyes örömet szerezz én bennem,
Tégy bizonyossá engedelmedröl.
Indits szivemben nagy vigasságot,
Es vidám léleckel engem erössits,
Hogy örömmel értsem irgalmadat,
Kegyelmességed del engem bátorits.
7. Es példa lészec erröl mindennec,
A' bünösöket utadra tanitom,
Bünökböl hozzád térésre inditom,
Hogy ök csak te benned reménlyenec,
Oh én Istenem, én idvességem,
Szabadits meg ez vérrel buzgó büntöl!
Kiért öröcké téged én nyelvem
Diesér, és énekel kegyességedröl.
8. Nyisd-meg azért az én ajakimat.
Hogy az én szájam dicsérhessen téged,
Ha az áldozat kedves vólna néked,
Nem kiméllenem áldozatomat.

De

De nem kell néked égö áldozat,
Az alázatos lelket te szereted,
Az te nálad a' kedves áldozat,
A' töredelmes szivet meg nem veted.
9. Jó voltodból tégy jól a' Sionnal,
Hogy kö falai a' Jerusálemnec,
Nagy dicsöségessen meg-épüllyenec,
Ekessüllyenec magas tornyockal.
Ackoron áldoznac igasságot,
A' melly kedves lészen tefelségednec,
Es készitnec égö áldozatot,
A' te oltárodra tulkokat tésznec.

LII. SOLTAR. T. B.

Panaszolkodása Dávidnak à Doeg ellen.

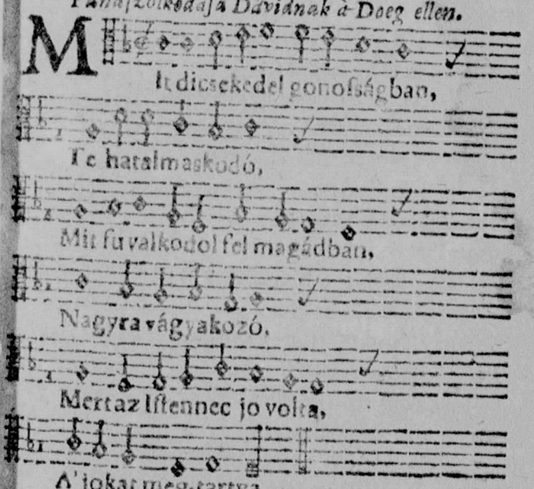
Mit dicsekedel gonosságban,
Te hatalmaskodó,
Mit fu valkodol fel magádban,
Nagyra vágyakozó,
Mert az Istennec jo volta,
A' jokat meg-tartya.

2. Mint szintén az éles beretva,
Ollyan a' te nyelved,

Mert

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay. /317.ig.j./

Mert a' ſziveket által járja,
Rágalmazó mérged,
Inkáb ſzeretſ hamiſságot,
Hogy nem igaſságot.
3. Te csalárd nyelv ſzolſ csak nyavalyát,
Azértan az Iſten,
Téged ki-gyomlál és el-ſzaggat,
Házadból ki-vészen,
Es az élök ſeregéből,
Tégedet ki töröl.
4. Midön az hivec és a' ſzentec,
Látándgyác ez veſzélyt,
Ö magokban meg-felemlenec,
Mindenec ez kevélyt,
Meg-nevetic és csúfollyác,
Es végre azt mondgyác:
5. Im ez az Iſtent meg-vetette,
Es benne nem bizott,
Gazdagsággal magát el-hitte,
Ahoz ragaſzkodott,
Es az ö áinokságához.
Bizott hatalmához.
6. De én, a' ki jó hittel bizom,
Az nagy Ur Iſtenben,
Az ö házában plántáltatom,
Es zöldellem ſzépen.
Miat az ékes zöld olaj-fa,
Ki meg nem aſz ſoha.
7. En téged öröcké dicsirlec,
Mert meg-tartál engem,
Es a' te nevedben reménlec,
Mig léſzen életem,

Me

Mert a' te hiveidnec,
Vagy jó ſegedelmec.

LIII. SOLTAR. T. B.

E' Soltárnak értelme és nótája edgyez a' 14. Soltárral, és majd ugyan azon igékből áll.

AZ bolond igy ſzóll az ö ſzivében:
Nincsen Iſten, azért gonoſságban él,
Utálatos bünt tészen, ſemmit nem fél,
Ez egész földön a' ki jót tégyen,
Senki nincsen.
2. Az Ur az égből alá tekinte,
E' földön az emberec fiaira,
Hogy meg-láſſa ha kinec eſze vólna,
Ha az Iſtent valaki kereſné,
Es tiſztelné.
3. De azt jól láttya dicsöſségében,
Hogy az jó útról el-tértec mindenec,
Mindnyájan fertelmes bünben hevernec,
A' ki az Iſtent tiſztelné hiven,
Csak egy sincsen.
4. De az hamiſſac meg nem gondollyác,
Hogy népemet mint a' kenyért meg-eſzic,
Meg nem térnec, söt magokat el-hiſzic,
Az Iſtent ſegitségül nem hivjác,
Sem urallyác.
Az hol nincs félelem, ott rettegnec,
Mert meg-töri ö csontyokat az Iſten,
Es boſzſzút áll a' te ellenségiden,
Töled, Sion, meg-ſzégyenittetnec,
Kik rád törnec.
6. A' Sionról vallyon s' ki jövend el,

Régi nyomtatványok, Opponice-Zay.
/317.15.j./

Ki a' ſzent Izraelt meg-ſzabadittya!
Ha Iſten fogságból népét ki hozza,
Örvend a' Jákób és az Izraël,
Tellyes ſzivel.

LIV. Soltar. T.B.

Könyörgése Dávidnac a' meg ſzabaditásáért.

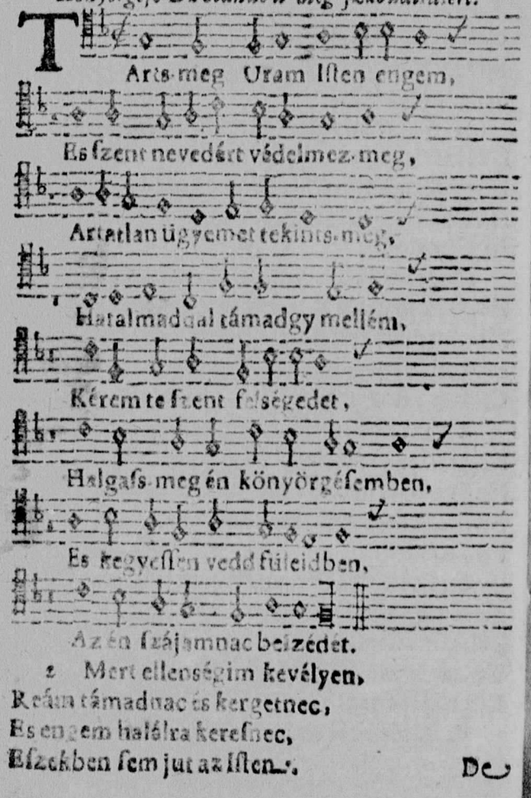

2 Mert ellenségim kevélyen,
Reám támadnac és kergetnec,
Es engem halálra keresnec,
Ezekben sem jut az Iſten-

De az Iſten meg tart engem,
Kegyelmeſségét meg-mutattya,
Es ſegedelmét hozzám nyujtya,
Jóra vezérli életem.

3. Ennékem szánt nagy nyavalyát,
En ellenségimre téritti.
Es ezt nékiec meg fizeti,
Meg-mutatván igaſságát.
Ackoron néked vig ſzivel,
Hálá-adáſokat áldozom,
Es ſzent nevedet magaſztalom,
Mert ö tellyes kegyeſséggel.

4. Mert minden én inségemből,
Te meg-ſzabaditál engemet,
Meg büntetéd ellenségemet,
Kit én meg látéc ſzemeimmel.

LV. Soltar. T.B.

Dávidnak meg-ſzabaditásért való könyörgése.

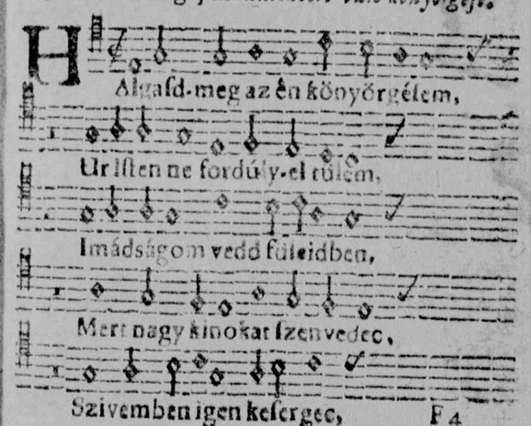

Régi nyomtatványok, Opponice-Zay.
/317.ig.j./

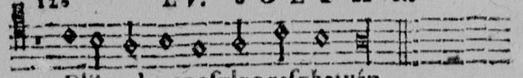

Előtted panaſzloc reſzketvén,
2. Mert fenyeget én ellenségem,
Az hitetlen retteget engem,
Mert én róllam tanácsot tartnac,
En ellenem kötést téſznec,
Nagy haraggal rám gerjednec,
Hogy engem meg nyomorittsanac.
3. Nagy inségben kefereg ſzivem,
Rettegtet halálos félelem,
Tellyeſséggel el-ſzomorodtam,
Félec, rettegec, gyötrödöm,
Reſzketvén ſzörnyen veſzödöm.
Ugy hogy immár ſokſzor kivántam:
4. Oh ha ſzárnyaim lehetnénec,
Mint az galamb ha repülhetnéc,
En el-repülnéc meſzſze földre,
El-mennéc ez népec közzül,
Puſztát kereſnéc ezentül,
Az hol nyugodalmom lehetne.
5. El-ſzaladnéc nagy ſietséggel,
E' ſebes forgó ſzél véſz elöl,
E' zür-zavarból én el-futnéc,
Ö nyélveket haſogaſd el,
Kik hamis perlödéſeckel,
Ez egéſz várost bé töltöttéc.
6. Az nagy hamiſság éjjel nappal,
Ez város kö falain nyargal,
Közepette vagyon álnokság,
Es körös környül az utzác,
Minden gyalázattal rakvác,

El-

El-áradt köztöc a' csalárdság.
* 7. Hogy ha ellenségem vólt vólna,
Es ſzem-látómáſt gyülölt vólna,
Örizkedtem vólna ö töle,
Ha rám törött vólna nyilván,
Es ha nem illy alattomban,
El-térhettem vólna elöle.
8. De te a' ki én velem laktál,
Nálam nagy tiſzteſségben voltál,
Kivel tanácsomat közlöttem,
Titkaim meg-mondtam bátran,
Edgyütt jártunc a' templomban,
Nagy nyájaſságban veled éltem.
9. Bé eſnec az halál kezében,
Es a' föld alá elevenen,
A' nagy mélységben bé-vettetnec,
Mert nagy az ö gonoſságoc,
De én Iſtenhez kiáltoc,
Mert ö meg-tartója életemnec.
10. Mind eſtve réggel öt ohajtom,
Délkorban is ötet kiáltom,
Es meg-halgattya könyörgéſem,
Meg-tart engem békeſségben,
Minden ellenségim ellen,
Kik ſeregbe gyültec ellenem.
11. De az öröc hatalmu iſten,
Meg-halgat engem kéréſemben,
Es öket meg bünteti végre,
Mert nem jobbúlnac életekben,
Semmi gondgyoc nékik nincsen,
Az Iſtennec tiſzteſségére.

Régi nyomtatványok, Opponice-Zay.
/317.12.j./

12. Az hitetlen kezét emelte,
A' békeſséges hü emberre,
A' barátság frigyét meg-ſzegte,
Beſzéde ſikos mint a' vaj,
Belöl kegyetlen mint tolvaj,
Nagy ellenséges az ö ſzive.

13. Mindenben ö tettetes ſzava,
Mint az olaj lágy és olly ſima,
De mérgeſſebb az éles törnél,
Veſd Iſtenben reménseged,
Es nyilván meg-ſegit téged,
Az igazat ö nem hadgya-el.

14. De a' gonoſzokat Ur Iſten,
Te bé-taſzitod a' mély ſirben,
Holott nagy veſzély rájoc terjed,
A' gyilkoſoc és hamiſſac,
Eleteket fęlben hadgyác,
Enpenig bizom csak te benned.

LVI. SOLTAR. T.B.

Könyörgéſe Dávidnak a' meg-ſzabaditásért.

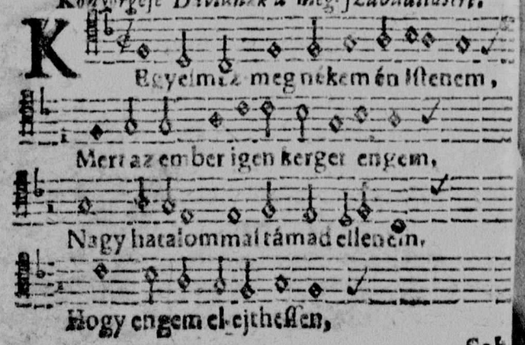
Kegyelmez meg nékem én Iſtenem,
Mert az ember igen kerget engem,
Nagy hatalommal támad ellenem,
Hogy engem el-ejtheſſen,

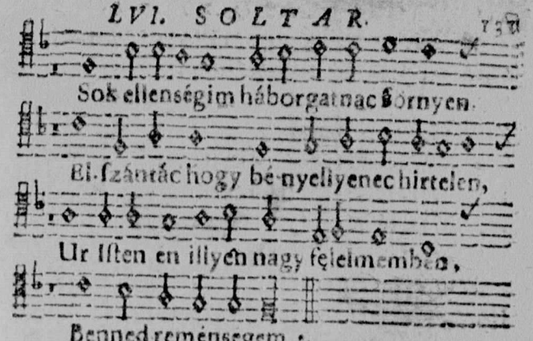
Sok ellenségim háborgatnac ſörnyen.
El-ſzántác hogy bé-nyellyenec hirtelen,
Ur Iſten en illyen nagy fęlelmemben,
Benned reménsegem.

2. En az Ur Iſtenben dicsekedem,
Szent igéjében nem kételkedem,
Mit tehetne az ember énnékem,
A' mely kerget engemet?
Viſzſza fordittyác az én beſzédemet,
Es naponként abban hánnyác eſzeket,
Hogy nékem ſzerezzenec veſzedelmet,
Csak gonoſzt gondolnac.

3. En ellenem ök öſzve járulnac,
Hogy meg kapjanac azon forgódnac,
Es életemtöl meg-foſzthaſſanac,
Ez minden ö ſzándékoc.
A' gonoſságban nagy ö bizodalmoc,
Azt vélic hogy jöllészen minden dolgoc,
De ha Uram haragod eſic rajtoc,
Öket mind le-vered.

* 4. Minden futáſimat meg emlited,
Könyhullatáſim tömlödben ſzeded,
A' te laiſtromodban fel jedzed,
Minden én inségemet.

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.ig.j./

Midön hozzád nyujtom könyörgésemet,
Ottan furni látom ellenségimet,
Velem vagy, és te meg tartasz engemet,
Kegyelmes Istenem.

5. Ur Isten felségedet dicsirem,
Es szent igédet nagyra becsüllöm,
Aldom az Urat mig lesz életem,
Bizván ö beszédében.

Reménségemet vetem az Istenben,
Irgalmasságára nézec szüntelen,
Azért félelmem senkitül nem lészen,
Ki árthatna nékem.?

6. Fogadásom tartya azt énnékem,
Hogy jó voltodért neved dicsirjem,
Mert kegyelmessen meg mentéd lelkem
Az halál köteléböl.

Es lábaimat meg-tartád eséstül,
Hogy én élhessec tenéked kedvesül,
Az éloc világosságán és sentül, Járjac te elötted.

LVII. Soltar, T.B.

Meg szabaditásért valo könyörgése Dávidnak.

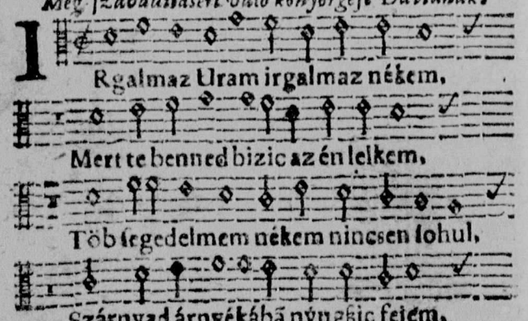

I Rgalmaz Uram irgalmaz nékem,
Mert te benned bizic az én lelkem,
Töb segedelmem nékem nincsen sohul,
Szárnyad árnyékábā nyugßic fejem,

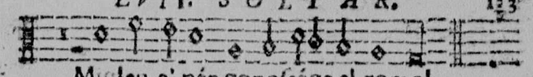

Miglen a' nép gonosága el romol.

2. En a' felséges Istenben bizom,
Ki jóra vezérli minden dolgom,
Segedelmet küld alá inségemben,
Az ellen lészen nékem óltalmom,
A' ki engem kerget hogy bé nyelhessen.

3. Az én lelkem oroszlánoc közt ül,
Kik sebes lángal vöttenec környül,
Fogoc olly hegyessec mint nyil és dárda,
Nyponként nyelvec ugy meg élesül,
Mint a' jól meg-köszörült éles szablya.

* 4. Magasztaltatsál Uram az égre,
Nagy dicsösséggel ez egész földre,
Mert én járásomra hálókat hántac,
Szegény telkemet el nyomtác szinte,
Es én elömben ök mély vermet ástac.

5. De önnön magoc belé estenec.
Kin tellyes szivemböl örvendezec,
Az én szivem kész mindennec elötte,
Hogy dicsiretit szent felségednec,
Szüntelen énekellye életében.

6. En nyelvem és lantom már serkeny fel.
Isten dicsiretire zendüly fel,
Jó hajnalban én ágyamból fel-kelec,
Es éneklec nagy dicsösségedröl,
Uram téged minden népnec hirdetlec.

7. Mert mind az égig fel hat jó vóltod,
Az felhöket éri igasságod,
Dicsösségedet láttasd meg az égen.

Régi nyomtatványok, 1317.15.j./ Oponice-Zay.

Es jelents meg nagy hatalmaſságod,
Miſüden embereknec ez egéſz földön.

LVIII. SOLTAR, T. B.

Panaſzſza Dávidnak a' Saul tanácsoſi ellen.

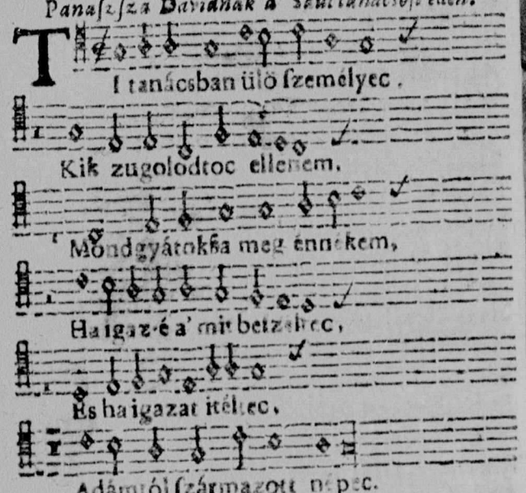

Adámtól ſzármazott népec.

2. Sőt ha emberjól meg-tekinti,
Szivenec jár álnokſágal,
Kezetec mérhamis fontal,
Nincs dolgotoknac tökélleti,
A' gonoſzac el-tévedtec,
Mihelyt annyoktól ſzülettec.

3. Az ö annyoc méhétöl fogva,
Csak hazugságot beſzélnec,
Az ö rágalmazó nyelvec,
Merö kigyó méreggel rakva,
Elnec ſiket áſpis módra,
A' melly füleit bé dúgja:

4. Hogy büvöléſét ne halhaſſa,
A' bölcs bövelö meſternec,
Törd-meg fogokat ezeknec,
Haragod Ur Iſten meg-rontsa,
Ö záp fogokat ezeknec,
Az én oroſzlán kölyköknec.

* 5. Adgyad hogy ſzéllyel lotcsannyanac,
Mint a' viz, mellyet ki öntnec,
Mint nyilac, kiket fel lönec,
Pozdorjánként törve le hulnac,
Mint az olvadt nyálas csiga,
El-follyon ezeknec dolga.

6. Mint az idétlen gyermec meg-hal,
Ki nem látta a' Napfényét,
Mint az éretlen gyümölcset,
El veſzti Iſten nagy haraggal,
Mint a' töviskét el-veſznec,
Minek elötte fel nönec.

7. Ezen az igaz és hü ember,
Igen örül ö ſzivében,
Midön látya hogy az Iſten,
Afféle népet igen meg vér,
Lábait moſſa az illyen,
A' gonoſzoknac vérében.

8. Végre innen mondhattya minden,
Hogy jó az igaznac dolga,
Sok és nagy az ö jutalma,
Azt minden itt véſzi eſztében,
Hogy Iſten mindent meg-itél,
A' ki jól vagy gonoſzúl él.

LIX. SOLTAR, T. B.

Könyörgéſe Dávidnak a' meg ſzabadításért.

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.is.j./

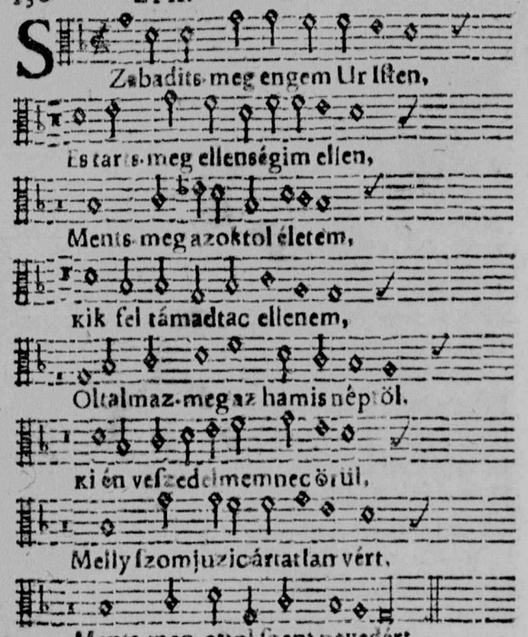

2. Mert szörnyen életemre törnec,
Es én ellenem kötést tesznec,
Hatalmassac vannac rajtam,
Kiknec soha nem ártottam.
Azoc készültec ellenem,
Kik ellen semmit nem vétettem,
Kelly-fel azért Uram láss-meg,
Es kegyelmessen örizz-meg.
3. Zebaoth Isten téged kérlec,
Oh Istene az Izraelnec!

Látogasd-meg a' népeket,
Visgály meg minden nemzetet.
Ne vedd azokat kegyelmedben,
A' kik élnec hitetlenségben,
Estve mint az eb ugatnac,
A' város környül futosnac.
4. Mint az éles kard az ö nyelvec,
Mordálység minden ö beszédec,
Söt még szólnac illy bolondúl:
Ki hallya a' mit nyelvünc szóll?
De öket Uram meg-neveted,
Es öket mind meg-szégyenited,
A' pogányoknac jutalmot,
Adsz szégyent és gyalázatot.
5. En ellenségimnec ereje,
Kezedben minden tehetsége,
Benned bizom én Istenem,
Mert te vagy én segedelmem.
Az Isten jó vóltát jelenti,
Nyavalyámnac eleit vészi,
Es meg-láttattya én velem,
Hogy el-vész én ellenségem.
* 6. De öket Uram ne vesszed-el,
Hogy népem ezt ne felejtse-el,
De meg-emlitse ezeket,
Hanem csak kergesd-el öket.
Uram mi paisunc kergesd-el,
Széllezd el öket nagy eröddel,
Azt érdemli hamisságoc,
Kevélységec, szitkos szájoc.
7. Önön hálójokban essenec,
Veszesse álnoc kevélységec,

Régi nyomtatványok, 1317.ic.j./ Oponi ce-Zay

Fogja meg átkozódáſoc,
Es ö gyalázatos ſzájoc.
Haragod azért gerjedgyen fel,
Es öket bünökért veſzeſd el,
Töröltetſſenek el ſzörnyen.
Hogy még csak hirec ſe légyen ſ.
8. Ugy hogy tégedet iſmérjenec,
Kit hivnac Jácób iſtenének,
Hogy néked hatalmad légyen,
Ez egéſz föld kerekségén ſ.
Eſtve midön ök vilzſzá térnec,
Nagy haraggal fenekedgyenec,
Mint az eb ugy ugaſſanac,
A' városon furoſſanac.
9. Es végre meg-láſsác mindenec,
Hogy ök futva kenyért kereſnec,
Es fekünni mennec késén,
Morgölödnac nagy éhségben ſ.
De én dicsirem hatalmadat,
Enekben áldom jó voltodat,
Es én fel-kelec jó reggel,
Magaſztallac nagy örömmel.
10. Mert te vagy Uram én óltalmom,
Reménségem és bizodalmom,
Azért oh én erösségem,
Mindenütt neved dicsirem ſ.
Hogy nékem az én ſzükségemben,
Segedelmem vagy inségemben,
Te vagy én erös kö váram.
Kegyeſséged nagy én hozzám ſ.

LX. SOLTAR. T.B.

Könyörgése Dávidnak az Izr: népének jó álapottyáért.

2. Népedet keménnyen tartád,
Es igen meg-ſanyargatád,
Minket mint egy csipös borral,
Itatál keſerü búval.
De a' kik tégedet félnec,
A' zálzlót adád nékiec,
Mellyet ök fel emelnec bizván,
A' te igaz fogadáſodban ſ.
3. Hogy az nálad kedves hivec,
Végre meg-menekedgyenec,

Régi nyomtatványok, Oponi ce-Zay /317.ig.j./

Jobb kezeddel tarts meg engem,
Halgass meg és tégy jól velem.
Szólla Isten szentségében,
Örvendec igéretiben,
A' Sichemet részül el-vészem,
A' Suchot völgyét meg-mérséklem.
* 4. Galaádot is ezennel,
Meg-vészem erősségemmel,
A' Manásses is eképpen,
Ephraim is enyim lészen.
Ezec a' nagy sereg népec,
Fejemnec ereje lésznec,
A' Juda is én örökségem,
Es törvény szerzöm lészen nékem.
5. A' Moáb is az én népem,
Mint egy láb mosó edényem,
Kiben lábaimat mosom,
Ebben én nem gyanakodom.
Es azt én nyilván el-hiszem,
Edomra sarumat vetem,
Es kik Philistæában laktoc,
Győzedelmemen vigadoztoc.
6. Ki vihetne engem bátran,
A' nagy keritet városba?
Utamat ki igazgatná,
Az erös Edom országra?
Nem te tészed é Ur Isten,
Ki minket üzsz helyből helyben?
Hogy el nem jövél sereginkel,
Meg üzetél ellenséginkel.
7. Légy mi nékünc segitségül,
Öriz meg ellenséginktül,

Mert az emberi segitség,
Hiában való epeség.
Az Isten által minékünk,
Lészen erös győzedelmünc,
Es ő meg-szabadit bennünket,
Meg tapodgya ellenségünket.

LXI. SOLTAR. T.B.

Könyörgése Dávidnak a' meg-szabaditásért.

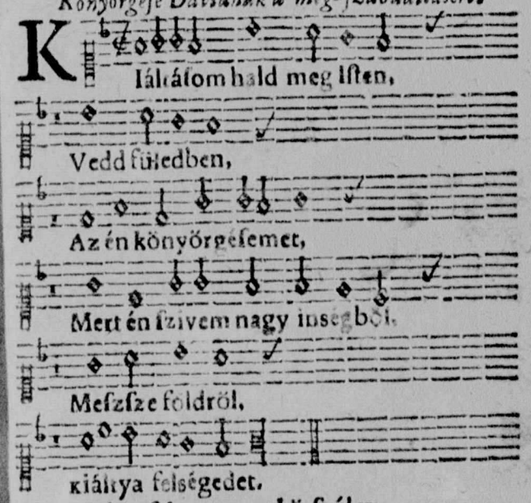

2. Végy-fel engemet kö szálra,
Magaságra,
Hol bátorságom légyen,
Mert te vagy én erös tornyom,
Vigaságom,
En ellenségim ellen.
3. Te hajlékodban lakásom,
En kivánom,

Es ohajtom ſzüntelen,
Szárnyaidnac árnyékában,
Kivánkozván,
Vagyoc jó reménségben.
4. Mert meg halgatſz kéréſemben,
Oh Ur Iſten,
Nyujtván kegyeſſegedet,
Örökségeket meg adod,
Es meg áldod,
A' kik félic nevedet.
5. Naphoz napoc adaſſanac,
A' királynac,
Nagy ſok nemzetségekre,
Sokaſitsad eſztendeit,
Nyujts életét,
Véghetetlen idökre.
6. Orſzága érjen ſok idöt,
Iſten elött,
Szép csendes békeſſegben,
Igaſságodnac hivsége,
Elöl vegye.
Es örizze kegyeſſen.
7. Es oſztán vigan éneklec,
Szent nevednec,
Moſtan és mind öröcké.
Es a' melly fogadáſt töttem,
Meg ſizetem,
Naponként ö nékie.

LXII. SOLTAR. T.B. 24.95. IM.
Panaſzſza Davidnak a' Saul ſzolgai ellen.
Az XXIV. SOLTAR Notájára.

Az

AZ én lelkem ſzép csendeſen,
Nyugſzic csak az Ur Iſtenben,
Mert csak ö az én idveſségem,
Ö nékem erös kö váram,
Meg tartóm és én óltalmam,
Minden gonoſztúl meg ment engem.
2. Mig incselkedtec ennyire,
Az ártatlan hü emberre?
Im meg jövendölöm tinéktec,
Hogy mint a' régi romlott fal,
A' melly már dülö félben ál,
Mind le rohantoc és el veſztec.
3. Azon vannac mindenképpen,
Hogy a' kit fel-emel Iſten,
Azt ök viſzontag le nyomhaſsác,
Hazugság minden elméjec.
Atockal rakva ö ſzivec,
Noha jó ſzavokat mutattyác.
4. Azért ſzivem reménséged,
Csak az Ur Iſtenben veſſed,
Elly csak az ö ſegedelmével,
Ö nékem magas kö ſzálam,
Oltalmam és erös báſtyám,
Hogy ſoha ne tántorodgyam el.
5. Az Iſten én idveſségem,
Eröſſegem, dicsöſſegem,
Bizzatoc azért csac ö benne,
Elötte ti ſziveteket,
Töltsétek ki lelketeket,
Ö légyen lelküno hiedelme.
6. De lám a' földi emberec,
Csak hazugoc minden rendeç.

Hogy

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.ig.j./

Hogy ha valoba meg láttatnac,
Es a' mértékbe vettetnec,
Nincsen ſemmi nehézségec,
A' fontban egy cseppet ſem nyomnac.
7. Ne bizzatoc hivságtokban,
Hamis ragadozáſtokban,
Mulando dolgon ne kapjatoc,
Hogy ha ſokaſul kincsetec,
Ahoz ne bizzék ßivetec,
Mert nem állandó gazdagságtoc.
8. Az Iſten egy ßót ßólt egyſzer,
Mellyet én hallottam kétſzer,
Hogy nagy ereje vagyon néki,
Uram a' kegyeſség tiéd,
Es te nyilván meg-fizeted,
A' kinec dolga mint érdemli.

XLIII SOLTAR, T. B. 17. 70.

Könyörgéſe Dávidnac az Iſteni ſzolgálatban jelenlételre valo ſzabadságért.

A' XVII. SOLTAT notájára.

ISten te vagy én Iſtenem,
Jó reggel kereslec tégedet,
Hozzád ohatván el-epedett,
Szomjuság miatt én lelkem.
En teſtem hozzád áhitozic,
Szomjuságban el-holt ßintén,
E' puſzta és ſzáraz földön,
Hol ſemmi viz nem találtatic.
2. Mert látni igen kivánnya,
A' te erös dicsöſségedet,
Es Iſteni tiſzteletedet,
A' te dicsö templomodba,

Mert

Mert nékem kedvesb életemnél,
A' te nagy kegyelmeſséged,
Kiért én ajakim téged,
Dicsirjenec ſzép énekléſſel.
3. Magaſztallac én tégedet,
Eletemnec minden rendiben,
En kezeimet fel-emelvén,
Aldom te dicsö nevedet.
Örül mintha drága étkeckel,
Jól lakott vólna én ſzivem,
Szent felségedet dicsirem,
Eneklec rólad nagy örömmel.
* 4. Rólad el nem feletkezem,
Még agyamban is emlegetlec,
Es midön reggel én fel-kelek,
Csak te rólad emlekezem.
Mert te én velem ſokſzor jól töl,
Es meg-ſzabaditálengem,
Azért moſt is én életem,
Szárnyaid árnyékában örül.
5. Hozzád ragaſzkodic lelkem,
Soha el nem ſzakad te töled,
Mert meg-tart engem te jobb kezed,
Midön kerget ellenségem.
Es a' kik engem háborgatnac,
Hogy engem el-töröllyenec,
Azok hirtelen el-veſznec,
Mélyen a' földalá borúlnac.
6. Ellenség miatt el húlnac,
Eles fegyver által el veſznec,
Ö teſtec elſem temettetnec,

Kik-

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.ig.j./

Kickel a' rókác osztoznac.
De a' király az Ur Istenbe,
Örvendez ez gyözedelmen,
Es dicsekedhetic minden,
A' ki esküszic szent nevére.
7. Mikoron minden csalárdoc,
A' kik hazugságot beszélnec,
Valóba meg-szégyenittetnec,
Bé-dugatic az ö szájoc.

LXIV. SOLTAR. T.B. 5.

Könyörgése Dávidnak a' meg-szabaditásért.

AZ V. SOLTAR Notájára.

HAlgasd meg Uram könyörgésem,
Tarts meg ellenségim ellen,
A' melly reám dühött szörnyen,
Örizz-meg felelmétöl engem,
Ments-meg életem.
2. Rejts-el engem a' gonoszoktúl,
A' kik reám fenekednec,
Csak gonoszra igyekeznec,
Tarts-meg ö hamis tanácsoktúl,
Háborgásoktúl.
3. A' kik nyelveket élesitic,
Mint öldöklö fegyvereket,
Mint a' nyilat beszédeket,
Az ártatlan emberre lövic,
Es azt meg-sértic.
4 Lövöldözic rejtec helyekböl,
Az ártatlant és igazat,
Hirtelen az ö nyilokat,
El reá lövic kegyetlenül,
Vakmeröségböl.

5. Ha-

5. Hamisságban hánnyác eszeket,
Es csak azon igyekeznec,
Hogy ök tört titkon vessenec,
Dicsekedvén szólnac illyeket:
Ki látna minket?
* 6. Ez dologban szorgalmatosoc,
Járnac okos ravaszsággal,
Elméjec sok fortélyt talál,
Sok az ö álnoc találmányoc,
Kikre nagy gyorsoc.
7. De a' boszszú álló Ur Isten,
Hirtelen öket meg lövi,
Nyilaival meg rettenti,
Nagy sebeket ejt ö testeken,
Kit meg lát minden,
8. Öket az önnön gonosz nyelvec,
Ejti a' veszedelemben,
Es kik ezt vészic eszekben,
Ez dolgon igen meg-ijednec,
Es el rémülnec.
9. Es nagy felelemmel mindenec,
Hirdetic az Isten dolgát,
Beszéllic annac nagy vóltát,
Mellyet innen eszekben vésznec,
Es meg-értenec.
10. De szive az igaz embernec,
Örvend az erös Istenben,
Ki öt vette kegyelmében,
Örülnec a' jó szivü hivec,
Es dicsekednec.

LXV. SOLTAR. T.B. 72.

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.ig.j./

Hálá-adása az Izrael népének az Istennek sok féle jó tétemenyéről.

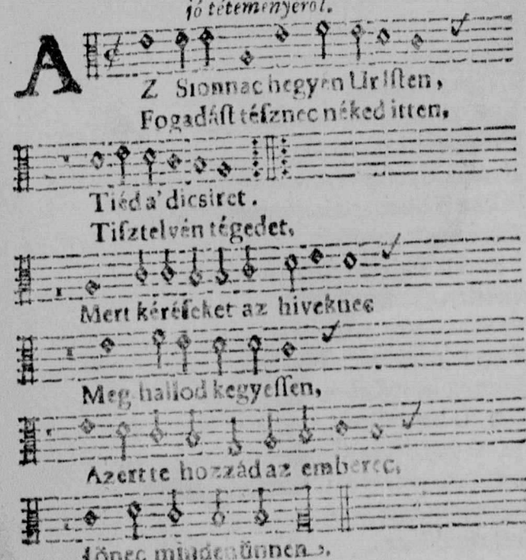

AZ Sionnac hegyen Ur Isten,
Fogadást tésznec néked itten,
Tiéd a' dicsiret.
Tiſztelvén tégedet,
Mert kéréſeket az hivekuec
Meg hallod kegyeſſen,
Azertte hozzád az emberec,
Jönec mindenünnen.

2. Rajtam a' bün el-hatalmazéc,
Terhelvén engemet ::
De nagy vólta kegyeſségednec,
El törli vétkünket.
Bóldog a' kit te el válaſztál,
Fogadván házadban,
Hogy elötted nagy buzgósággal,
Járjon tornáczodban.

3. Javaival a' te házadnac
Meg elégítetünc ::
Szep dolgain' te templomodnac,
Gyönyörködic ſziwünc.

A' te

A' te csuda igaſságodból,
Meg-feleliſz mi nékünc,
Halgaſs meg Iſten, velünc tégy jól,
Oh mi ſegedelmünc!

4. Mindenec csak te benned biznac,
Ez föld kerekségén ::
A' kik ſzéllyel meſzſze lakoznac,
A' tengernec ſzélin.

Te mondhatatlan hatalmaddal,
A' magas hegyeket.
Környül fogod mint egy abroncsal,
Erösſitvén öket.

5. A' tengeri haboc zugáſát,
Te meg-csendeſited ::
A' pogány nép zugolodáſát,
Ottan el enyéſzted.

Nagy félelmekben el bádgyadnac,
Mindenec ez földön,
Nagy vóltán a' te csudáidnac,
Kiknec ſzáma nincsen.

* 6. Te meg-vigaſztalſz mindeneket,
Reggel a' nap fénnyel ::
Biztatſz minden élö rendeket,
Csillagokal éjjel.

Aldáſiddal meg-látogatod,
Az el-ſzáradt földet,
Haſznos esöcsel meg lágyitod,
Gazdagitván öret.

7. A' te kutaidból a' vizec,
Soha el nem fogynac ::
Hogy a' ſzép földi veteményec,
Szaporodhaſſanac.

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay. /317.12.j./

A' barczdákat meg-itatod,
A' szántó földeken,
A' vetést szép esövel áldod,
Hogy bövön teremjen.
8. Meg-koronázod az esztendöt,
Nagy sok javaiddal ::
Lábaid nyoma kövérséget,
Cseppeget nagy sirral.
Laká hellyei a' pusztáknac,
Folynac kövérséggel,
Hegyec és halmoc vigadoznac,
Nagy bü terméseckel.
9. A' szép sik mezöc ékesednec,
Sok barom csordáckal ::
Villognac a' szép szántó földec,
Sürü gabonáckal.
Az hegy oldalac, mezö földec,
Szép buza nevével,
Örvendeznec és énekelnec,
Nagy gyönyörüséggel.

LXVI. SOLTAR. C M. 98, 118.

Hálá-adása az Israëlitáknak a' meg-szabadulásért.

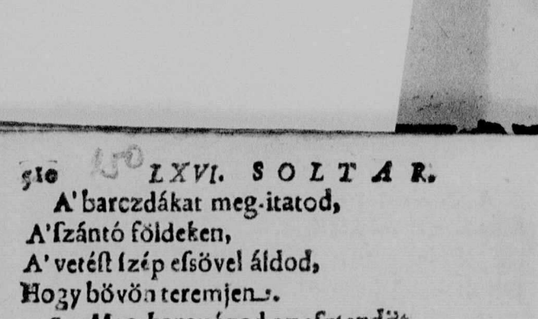

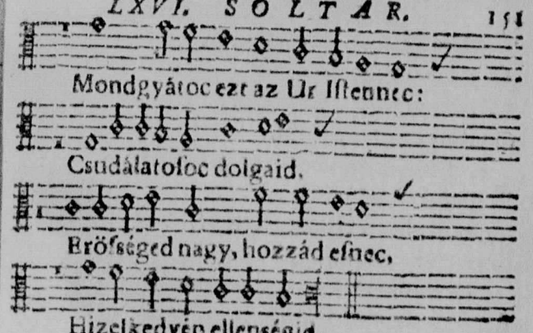

2. A' te Isteni felségedet,
Ez földön mindenec áldgyác,
Es dicsöséges szent nevedet,
Enekléssel magasztallyác.
Jertec, és ezt jól meg-lássátok,
Minden jól ide figyelmezz,
Istennec melly csudálatosoc,
Dolgai az emberekhez.
3. A' tengert és a' folyó vizet,
Meg száraztya hogy a' népnec,
Láboc szárazon által mehet,
Kin sziveinc örvendeznec.
Országa meg marad örökké,
Szeme lát minden népeket,
A' kik fel-támadnac ellene,
Elö menetec nem lehet.
4. Aldgyátoc a' mi Istenünket,
Ez földön minden emberec,
Dicsirjétec az ö szent nevét,
Nagy zengéssel minden népec.

Régi nyomtatványok
/317.15.j./
Nyomtatványok, Opponice-Zay.

Mert életünket ö meg-adá,
Az ö nagy kegyeſségéböl,
Lábainkat meg-gyámolitá,
Oltalmazván el-eſéſtöl.
5. De minket igen meg-probálál,
Es meg-kergetél Iſten,
Meg-olvaſztál és meg-tiſztitál,
Mint az ezüſtöt a' tüzben.
Te minket ſzegény ſzolgaidat,
Adál ellenség töriben,
Kik hevederrel ágyékinkat,
Meg-kötözéc nagy eröſſen.
* 6. Mi fejünkre népet ültetél,
Mint a' tevéc terhelteténc,
Nagy ár vizeket ránc ereſztél,
Sebes tüzön által menénc.
De te ki vezérlél bennünket,
Meg enyhitél, meg nyugotál,
Templomodban azért tégedet,
Dicsirlec ſzép áldozattal.
7. A' melly fogadáſt néked töttem,
En ſiralmas ajakimmal,
Inségemben mire feleltem,
Eſedezvén én ſzájammal:
Sok hizlalt ſzép kövér barmokat,
Aldozatra adoc néked,
Koſokat, ökröket, bakokat,
Meg-égetec te elötted.
8. Jertec hallyátoc, hadd beſzéllyem,
Tinéktec Iſten felöknec,
A' miket Iſten tött én velem,
Melly kegyeſſen tött lelkemnec,

Hogy ſzájammal hozzá kiáltéc,
Ottan meg-halgata engem,
Azért beſzédével nyelvemnec,
Mindenkor ötet dicsirem.
9. Hogy ha hamiſságot ſzivemben,
Valaha gondoltam vólna,
Soha engem könyörgéſemben,
Ö meg nem halgatott vólna.
De bizonyára a' jó Iſten,
Kéréſemben meg halgata,
Es panaſzimat jól meg értvén,
Könyörgéſemnec helyt ada.
10 Légyen áldott a' nagy Ur Iſten,
Az ö nagy kegyeſségeért,
Ki meg-halgatott kéréſemben;
Es kegyelmeſſen hozzám tért.

LXVII SOLTAR, T. B. 33.

Könyörgéſe az Izraelitáknak az Iſtennek kegyelmes vélek való lakozásért.

Az XXXIII. SOLTAR notájára.

UR Iſten áldgy-meg jó voltodból,
Es kegyeſſen fordúly hozzánc ::
Oltalmazz-meg minden gonoſztúl,
Szent ſzinedet fordits reánc,
Hogy e' földön minden, Meg-iſmérje ſépen.
A' te utadat, Es a' pogány népec,
Téged tiſztellyenec, Meg-tartójokat.
2. Es ackoron dicsirnec téged,
Dicsirnec téged a' népec ::
Nagy tiſzteſséget téſznec néked,
A' pogányok is örülnec,

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay. /317.ig.j./

Midön mindeneket, Es a' pogány népet,
Szent igaſsággal, Birod és itéled,
Es jóra vezérled, Nagy hatalmaddal.
Dicsirjen téged minden nemzet,
Ur Iſten téged dicsirjen ::
A' föld teremtsen bö gyümölcset,
Aldgyon meg minket az Iſten,
Adgya ſzent malaſztyát, Nyujtsa áldomását,
Es ö felségét, Féllye és rettegje,
Ez Föld kereksége. Mint ö Iſtenét.

LXVIII. SOLTAR. T. B. 36.

Könyörgése Dávidnak az Izraël népeért, Iſteni dicsiretre intéſſel edgybe.

Az XXXVI. SOLTAR notájára.

HOgy ha fel indúl az Iſten,
El kergettetnec ſzertelen,
Minden ö ellenségi ::
Es el-futamodnac ſzéllyel,
Ö haragos ſzine elöl,
Minden ö gyülölöi.
Ugy el üzetnec hirtelen,
Mint a' füſt ſemmivé léſzen,
El-véſz minden ö dolgoc,
Mint viaſz olvad a' tüztül;
Ugy az ö kemény ſzinétöl,
El veſznec a' gonoſzoc.
2. De az igazac mindnyájan,
Örvendeznec nagy vigságban,
A' kegyes Iſten elött ::
Es vig ſzivel énekelnec,
Hogy ö kevély ellenségec,
Meg-ſzégyenült el veſzett.

Nagy

Nagy örömmel az Iſtennec,
Enekellyetec nevénec,
Dicsirjétec áldgyátoc,
Ki a' ſzép felyhökön mégyen.
Kinec neve erös Iſten,
Ötet magaſztallyátoc.
3. Ö elötte vidadgyatoc,
Mert ö az árváknac attyoc,
Kiket táplál kegyeſſen ::
Az özvegyeknec óltalma,
Az ö Iſteni hatalma,
Lakván ö ſzentségében.
Meg áld edgyes embereket,
Ad nékik ſzép cselédeket,
Ház nép tenyéſzésére,
A' foglyokat ö ki menti,
A' párt ütöket rekeſzti,
Puſzta és parlag földre.
* 4. Hogy a' te néped ki-vivéd,
A' puſztán által vezérléd,
Es ö elöttöc menél ::
A' föld rendüle, csöpöge
Az egeknec verétéke,
Hogy haraggal tekintél.
A' Sina hegy meg-rendüle;
Hogy az Izrael Iſtene,
Rá ſzálla dicsöſséggel,
Ur Iſten a' te földedet,
Meg látod örökségedet,
Harmattal és eſsöckel.
5. Ez öröc földet meg-áldod,
Mihelyt puſztulását látod.

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay. /317.ig.j./

Kin te ſeregid laknac ::
A' ſzegényeknec jóſzágát,
Meg öregbited marháját,
Hogy ök meg vartaſſanac.
Ur Iſten a' ſzüz ſziveket,
Fel-inditád elméjeket,
Hogy erröl beſzéllyenec,
Kik hogy az ellenség futna,
Es ö ſeregec ſzaladna,
Ecképpen éneklénec:
6. A' királyoc nagy ſereggel,
Gyalázattal ſzegénységgel,
Meg-futamánac ſzörnyen ::
A' kik othon maradánac,
A' prædával oſztozánac,
Martaléc réſzt vön minden.
Hogy ha meg-nyomorodtok-is,
Es ha minden gyalázna-is,
Es ſanyargatna ſzörnyen,
Hogy ha a' kö fal romlásban,
Fekünnétek is bádgyadván,
A' kormos ſzennyeſségben.
De mindazáltal ti léſztec,
Mint a' galamb ſzárny olly ſzépec,
Melly mint ezüſt fejérlic ::
Es tollainac ſzépsége,
Mint aranynac fęnyeſsége,
Olly ékeſſen tündöklic
Hogy a' királyokat Iſten,
Meg-győzé nagy erejében,
Nagy diadalmat ſzerze,
A' föld fejérléc olly ſépen,

Mint a' Salmon hegy környékén,
Az hónac fejérsége.
* 8. Az Iſtennec dicsö hegye,
A' gyümölcsös Básán hegye,
Ki fel-hat az felyhökre ::
Ti egyéb, és kiſſebb hegyec,
Ez hegyre mit fenekedtec,
Mit törtöc ez nagy hegyre?
Mert e' ſzent hegyet az Iſten,
El-válaſztá jó kedvében,
Önnön lakó helyénec,
Es ez helyen mind öröcké,
Lakozáſra vagyon kedve,
Iſteni felségénec.
9. A' mennyei ſzent angyaloc,
(Sok tömény ezer ö ſzámoc,)
Seregi az Iſtennec ::
Vélec vagyon az Ur Iſten,
Mint néha a' Sina hegyén,
Lakója a' ſzent helynec.
Uram fel-menél magaſſan,
Es fogva vöd hatalmaſſan,
A' te ellenségidet,
Kegyeſségednec nagy vólta,
Az embereknec ki-oſzta,
Szép præda nyereſséget,
10, Ellenségidet meg-birod,
Köztöc helyhetvén hajlékod,
Lakozol dicsöſséggel ::
Aldott légyen az Ur Iſten,
Ki velünc illy nagy jól téſzen,
Látogat kegyeſséggel,

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.ig.j./

Isten a' mi segedelmünc,
Kegyessen lakozic velünc,
Öriz minket népeit,
Halál és élet kezében,
Ö az erös öröc Isten,
Meg tartya ö hiveit.
* 11. Az Isten ö ellenségét,
Meg veri, meg-töri fejét,
A' gonosz ellenségnec ::
Es mind agyon veri öket,
Kik nem jobbittyác élteket,
Hanem csak bünben élnec.
Mond Isten: Az én népemet,
Meg hozom én seregemet,
A' Básánnac földéből,
Meg látom nagy irgalmammal,
Ki-hozom nagy hatalmammal,
A' tengert mélységéből.
12. Hogy osztán az ö vérekben,
A' kik le-vágatnac szörnyen,
Moshassad lábaidat ::
Ugy hogy a' sok ellenségnec,
Véres sebeket az ebec,
Nyallyác sebes tagokat.
Oh én Uram, erös Isten,
Ki lakozol a' szent helyen,
Láttác el menésedet,
Elöl mentec az éneklöc,
Az után az hegedüsöc,
Ekesitvén szép rendet.
13. Középben mennec a' szüzec,
Dobot vernec, zengedeznec,

Enekelnec mindnyájan ::
Ti, a' kik mint egy kútfóból,
Származtoc az Izraeltöl,
Istent áldgyátoc vigan.
Ez szép seregnec közepin,
Vagyon a' kitted Benjamin,
A' felségesb táborral,
A' Juda és a' Zabulon,
A' Nephtalim-is itt vagyon,
Egyéb fö hadnagyockal.
* 14. Az Isten téged Izraël,
Szeretet ez erösséggel,
Nagyobb eröt adgy Isten ::
Hogy a' miként el-kezdetted,
Es dolgunkat elö vitted,
Vidd véghez kegyelmessen.
A' Jérusalem városért,
Es a' te szent templomodért,
Néked szép ajándékot
A' királyoc vigan hoznac,
Seregit a' kopjásoknac
Veszesd-el hatalmokat.
13. Töröld el a' sereg tulkot,
üzd-el az erös borjúkot,
Uram kik rád támadnac ::
Verd-meg mind a' párt ütöket,
Es hóldoltasd alád öket,
Hogy adó pénzt adgyanac.
Az Ægyiptomi nagy urac,
Es a' Szerecsenec nyujtyác,
Az Istenhez kezeket,
Orizágoc és fejedelmec,

Isten-

Régi nyomtatványok, Opon ice-zay. /317.16.j./

Istennec énekellyetec,
Es dicsirjétec ötet.
16 Enekellyetec Istennec,
Ki lakója az egeknec,
Kiket teremtett régen ::
Holott nagy hatalmával ül,
Honnan szava ugy meg dördül,
Hogy zeng és harsog minden.
Dicsirjétec nagy hatalmát,
Ki felséges méltóságát,
Izraëlen láttattya,
Kinec nagy erejét ott fen,
Az egeken és felyhökön,
Senki nem tagadhattya.
17. Oh csudálatos az isten,
Az ö dicsö szentségében!
Az Izraël népénec ::
Erötád nagy kegyelmessen,
Azértan minden időben,
Mi tölünc dicsirtessék.

LXIX. SOLTAR. T. B. 51.

Jövendölés a' Christus szenvedéséről.

Az LI. SOLTAR Notájára.

URISten segits és tarts meg engem,
Mert a' vizec szintén lelkemig érnec,
Közepin vagyoca' sáros mélységnec,
Kiben csak nem el süllyed én fejem.
Az ár vizec ösve ütnec rajtam,
A' kiáltás miatt torkom el rekedt,
En szemeimben meg fogyatkoztam,
Midön várom a' te segedelmedet.
2. En hajam szálánál többen vannac,

A' kik engemet ok nélkül gyülölnec,
En ellenségim szertelen erössec,
Es engem el-törleni akarnac.
Noha semmit nem vöttem senkitül,
De még is énnékem kell meg fizetnem,
Nincs Uram el-rejtve szined elöl,
Az én bolondságom és minden vétkem.
3. Seregeknec Ura, erös Isten,
A' ki vezérléd a' te seregedet,
Rik benned vetettéc reménségeket,
Ne hadd miattam esni szégyenben.
Izraël Istene, kik te benned,
Szivből biznac, ne szégyenits meg öket,
Mert nagy szidalmat szenvedec érted,
A' gyalázat el-burittya szinemet.
4. En rokonim idegennec tartnac,
Anyám gyermeki nem ismérnec engem,
Mert szent templomodon gerjedez szivem,
Meg emészt nagy szerelme házadnac.
Téged gyalázóknac sok szidalmoc,
En reám esénec: én penig sirtam,
Es böjtöltem: de ök csak csúfoltac,
Engemet, noha minden jót kivántam.
5. Bánat miatt én sákban öltöztem,
De ök én rólam mesét költöttenec,
A' kapun ülöc, és a' részegesec,
Csúf énekléssel nevetnec engem.
De én te hozzád nagy buzgó szivből,
Oh kegyes Isten könyörgöc óráként,
Halgass meg Uram kegyességedből,
Es kegyelmezz meg fogadásod szerint.
6. Végy-ki engemet e' fertös sárból,

Régi nyomtatványok, Opolnice-Zay. /317.ic.j./

Hogy el ne ſillyedgyec gyülölöimtöl,
Ments meg e' nagy vizeknec örvényiböl,
Tarts meg ellenségim haragjától.
Hogy a' mély viz engem el ne nyellyen,
Se penig fellyül reám ne borúllyon,
Ne merüllyec tengeri mélységben,
A' kutnac ſzája engem bé ne zárjon.
7. Ur Iſten nagy a' te kegyeſséged,
Halgaſd meg azért a' mit töled kérec,
Irgalmas ſzemeid reám nézzenec,
Hadd láthaſſam nagy kegyelmeſséged.
Ne rejts el Uram kegyes orczádat,
Szegény ſolgádtúl: mert meg nyomorodtam,
Ne késsel, hald meg kiáltáſomat,
Add meg kéréſem, vigaſztaly meg Uram.
8. Uram hajoly ſzomorú lelkemhez,
Ez nagy inségböl ments meg életemet,
Ellenségim ellen tarts meg engemet,
Mert csak bizom kegyelmeſségedhez.
Miként gyaláznac engem jól érted,
Látod melly ſzörnyen engemet rútolnac,
Ellenségem nincs rejtve előtted,
Minden ellenségim elötted vannac.
9. E' gyalázatban el-ſzakadt ſzivem,
Kesereg lelkem ez nagy ohajtásban,
Várván, ha találtatnéc ez nagy kinban,
A' ki ſzive ſzerént ſzánna engem.
De imé sohol egy ember ſincsen,
A' ki engemet ſzánna nyavalyámban,
Epével étetnec éhségemben,
Ecettel itatnac ſzomjúságomban.
10. Adgya Iſten ö aſztalokon,

A önnön étkektöl meg fuladgyanac,
Ö magoc hálójában akadgyanac,
Békeſségec veſzélyre fordúllyon.
Setétüllyenek meg az ö ſzemec,
Hogy azockal egy cseppet se láſſanac,
Törd meg derekokat ö nékiec,
Hogy egyeneſſen fel se álhaſſanac.
* 11. Buſult haragodat onts ki rájoc,
Es nagy haragodban ragadd meg öket,
Töröld el minden ö lakó hellyeket,
Hogy éppen ne maradgyon ö házoc.
Mert igen kergetnec mindeneket,
A' kiket Uram te immár meg vertél,
Ha kire bocsáttál vereſséget,
Annac sérelmét beſzéllic örömmel.
12. Szedd öſzve minden gonoſz bünöket,
Hogy kegyelmedben bé ne véteſſenec,
Az élö könyvből ki töröltеſſenec,
Ne ird az igazac közzé öket.
Mivel hogy én most nyomorúlt vagyoc,
Emely bátorságos helyre engemet,
Es néked tellyes ſzivből vigadoc,
Málá-adáſſal mondoc dicsiretet.
13. Es az inkáb tetſzic az Iſtennec,
A' ſzarva indúlt és körmös tuloknál,
Kit a' ſzegenyec meg látnac vigsággal,
Es az ö ſzivekben örvendeznec.
Örvendez azoknak is ö ſzivec,
Kik az Ur Iſtent ohajtván kereſic,
Mert meg halgattatnac a' ſzegényec,
A' foglyokról ö el nem feletkezic.
14. Meny föld tenger az Iſtent dicsirje,

Régi nyomtatványok, Opuni
/317.ii.j./
ice-ZSy.

Es minden benne való: Mert meg-menti,
A' Sion hegyét, Judát meg épiti,
Szép városockal lakó helyekre.
Ez helyet meg ülic ö szolgai,
Békével lakjác mint örökségeket,
Es azoknac minden maradéki,
Birjác, a' kik szeretic te nevedet.

LXX. SOLTAR. T.B. 17. 63.

Jövendölés a' Christus szenvedéséről, a' Dávid személye által, mint a' 40. Soltár végiben.

A' XVII. SOLTAR notájára.

Siess ments meg Uram Isten,
Mert benned bizom tellyes szivel,
Azért hamar légy segitséggel,
Minden ellenségim ellen.
A' kik törnec én életemre,
Mind meg szégyenittessenec,
Kik nyavalyámon örülnec,
Térjenek meg nagy szégyenekre.
2. Szégyennel légyen futásoc,
A' kik szidalmaznac engemet,
Es reám kiáltnac hehehét,
Gyalázat légyen jutalmoc.
Hogy azok benned örvendgyenec,
Kik segedelmedet várjác,
Es magokat reád bizzác,
Mondván: Dicsösseg az Istennec.
3. En nyomorúlt szegény vagyoc,
Tarts meg azért oh én Istenem!
Mert csak te vagy én segedelmem,
Ne késsél: mert majd el fogyoc.

LXXI. SOLTAR. T.B. 31.

Könyörgése Dávidnak a' meg-szakaditásért.

Az XXXI. SOLTAR notájára.

TE benned bizom én Istenem,
Kérlec óltalmazz-meg,
Gyalázattúl ments meg,
Hogy öröc szégyenben ne essem,
A' te nagy jó voltodból,
Tarts-meg minden gonosztól.
2. Hajts hozzám füled tarts-meg engem,
Mutasd segedelmed,
A' mint meg-igérted.
Hogy segitségül lész énnékem,
Légy azért én kö sziklám,
Es én erös kö váram.
3. Ments ki az hamisnac kezéböl,
Es annac markából,
A' ki él csalárdúl,
Oltalmazz-meg a' kegyetlentöl,
Benned biztam Uramban,
Gyermekségemtöl fogván.
4. Hogy származám anyám méhéböl,
Leg ottan énnékem,
Valál reménségem,
Anyám méhéböl engem ki völ,
Azért néked éneklec,
Es szüntelen dicsirlec.
* 5. Engem csudánac tartnac sokan,
De te vagy énnékem,
Erös reménségem,
Adgy éneklést az én szájamban,
Hogy hirdessem nevedet,

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.ig.j./

Aldgyam dicsöſségedet.
6. Ez én nyavalyás vén koromban,
Erötlenségemben,
Ne veſs-el Ur Iſten,
Ne hadgy-el én nyavalyáimban,
Midön ſzegény teſtemben,
Semmi eröſség nincsen.
7. Mert én ellenségim beſzélnec,
Rólam tanácskoznac,
Alattomban járnac,
Es a' kik lelkemben kergetnec,
Noha nincs ſemmi vétkem;
Kötéſt téſznec ellenem.
8. Mondván: Jertec fogjuk meg ötet;
Mert Iſten el hadta,
Nincs ſemmi óltalma,
Várom a' te ſegedelmedet,
Ur Iſten ne légy meſzſze,
Sieſs ſegedelmemre.
9. Szégyenits-meg kik életemet;
Kergetic ſzertelen,
Burits nagy ſzégyenben,
A' kik várjác veſzedelmemet,
Mert én csak téged várlac,
Es dicsirettel áldlac.
* 10. Szüntelen hirdeti én nyelvem,
Szent igaſságodat,
Es nagy jó voltodat,
Jo tétid minden nap beſzéllem,
Sokságát nem titkolom,
Noha ſzámát nem tudom.
11. Az Urnac erejére térec,

Es

Es ö nagy hatalmát,
Szemlélem jó voltát,
Nagy igaſságát az Iſtennec,
Mindenkor emlegetem,
Soha el nem felejtem.
12. Gyermekségemtöl fogva engem;
Hiven tanitottál,
Csuda dolgaiddal,
Es hogy immáron meg-vénhedtem,
Es az hajam meg öſzül,
Légy moſt-is ſegitségül.
13. Miglen a' te karod erejét,
Hirdetem mindennec,
Jövendö nemzetnec,
Es igaſságodnac hüségét,
Mellyet nyilván lát minden,
Magaſztalom ſzüntelen.
* 14 Hozzád haſonló ki lehetne?
Engemet Ur Iſten,
Ejtel nagy inségben,
De a' föld mélységéböl végre,
Iſmét ki-vonál engem.
Es meg-adád életem.
15. Eröſségemet öregbitéd,
Es fel magaſztalál,
Dicsöſségre hozál,
Hozzám tére Uram felséged,
Meg-vigaſztala engem,
Midön vala inségem.
16. A' te hüségedet Ur Iſten,
Hirdetem, éneklem,
Mindennec beſzéllem,

Di.

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.ig.j./

Dicsirlec cythera zengésben,
Oh szentec dic öfsége,
Izraelnec szentsége.
17. Ajakimmal vigan diceirem,
A' te hatalmadat,
Es nagy irgalmadat,
Lelkemet te hozzád emelem,
Kinec meg-tartád éltét,
Hogy dicsirjen tégedet.
18. Szüntelen néked az én nyelvem,
Vigan énekel'yen,
Nagy kegyefségeden,
Mertte, a' kik gyülölnec engem,
S' várják vefzedelmemet,
Meg szégyenited öket.

LXXII. SOLTAR. C.M. 65.

Jövendölés a' Christus országáról a' Salamon személyének példázatyában.

Az LXV. SOLTAR Notájára.

URam a' te itéletedet,
Adgyad a' királynac ::
Igafságodnac add értelmét,
A' király fiának.
Hogy ö a' te nagy seregedet,
Igazán itéllye,
Es a' te fok fzegény népedet,
Törvénnyel vezérlye.
2. Az nép meg-láttya az hegyeken,
A' békefség fivját ::
Az halmokon meg-láttya minden,
Az igafság hafznát,
Eröszaktúl meg óltalmazza

A' fz-

A' fzegény köfséget,
Es nagy hatalmával meg-rontya,
A' kegyetleneket.
Dicsir és retteg téged minden,
Tenéked engedvén::
Mig az nap és hóld tart az égen,
Szép fényefségében.
Alá bocsát fzép kedves-esöt,
A' kafzált mezöre,
Csöpögtet nagy fzép nedvefséget,
Az el-fzáradt földre.
4. Az igazaknac jól lefz dolgoc,
Mert meg-virágoznac ::
Szép békefségben lefz lakáfoc,
Jártáig az Hóldnac.
Uralkodica' tenger fzélin,
Mind a' más tengerig,
Az Euphrates vize környékin,
A' föld határáig.
5. Elötte térdet fejet hajtnac,
Az idegen népec ::
A' földet elötte csókollyác,
Minden ellenségec.
A' tenger mellyéki királyoc,
Es fzigetbéliec,
Es az Arabiai dufoc,
Ajándéckal jönoc.
* 6. Nagy alázatoffan imádgyác,
Ötminden királyoc ::
Minden népec ötet fzolgállyác,
Es ö léfzen Uroc.

Régi nyomtatványok, 1801-1867
/317.i.j./
-Zay Ödönice-

Mert ö ſzegényt meg·ſegiti,
A' ki ötet hivja,
Es a' nyomorúltat meg·menti,
Kinec nincs gyámola.
7. A' ſzükölködöket meg·ſzánnya,
Nagy kegyeſségében ::
Es a' ſzegényt hozzá fogadgya,
Meg·örizvén hiven.
Erőſzaktúl meg·tartya öket,
Es a' csalárdságtúl,
Nagyra becsülli ö véreket,
Meg·menti gonoſztúl.
8. Eltében ajándékoztatic,
Sebai arannyal ::
Dicsöſségeſſen köſzöntetic,
Nagy ſzép áldáſockal.
Teremnec ſzép sürü gabonác,
Az hegy óldalokon,
A' ſzép vetéſec ingadoznac,
Mint fak a' Libánon.
9. A' városbéliec nagy ſzépen,
Nönec virágoznac ::
Mint a' ſzép zöld páſit mezöben,
A' füvec villognac.
E' királynac nagy dicsöſsége,
Mind öröcké meg·ál,
Kiterjed felségénec neve,
Mig a' Nap fény ſzolgál.
10. E' földön minden nemzetségec,
Ötet áldgyác vigan ::
Es ſzivec ſzerint dicsekednec,
E' kegyes királyban.

A'

A' pogányok·is igy dicsiric,
Dicsöſség Iſtennec,
A' ki nagy csudát cselekeſzic,
Ura Izraelnec.
11. Az ö neve nagy dicsöſséggel,
Mindenütt áldatic ::
Szentségénec dicsiretivel,
Mind e' föld el telic.

LXXIII. SOLTAR. T. B.

Vigaſztalás az iſtentelenek jó ſzerencsés állapattyok el.

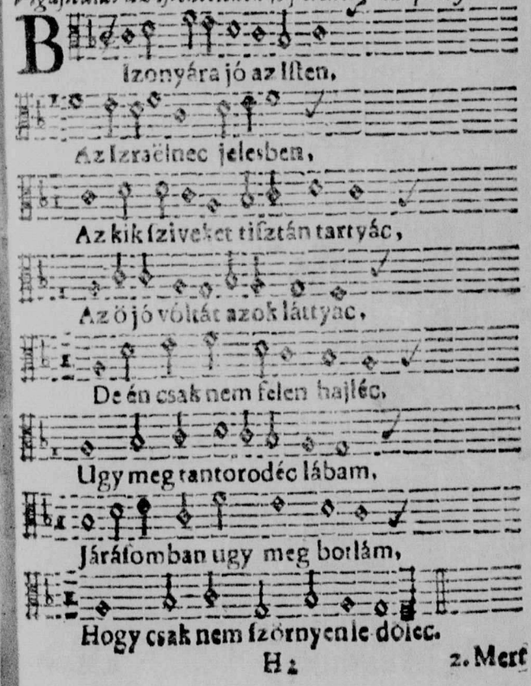
Bizonyára jó az Iſten,
Az Izraëlnec jelesben,
Az kik ſziveket tiſztán tartyác,
Az ö jó vóltát azok láttyac,
De én csak nem felen hajléc,
Ugy meg tantorodéc lábam,
Járáſomban ugy meg botlám,
Hogy csak nem ſzörnyen le dölec.

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.ig.j./

2. Mert boſzſzonkodom a' népre,
Kinec nagy eſztelensége,
Midön látom hogy az hitlenec,
Illy nagy jó ſzerencsében élnec.
Az halállal nem bajlódnac,
Semmi fájdalmat nem látnac,
Erös kövérec teſtekben,
Elnec nagy jó egéſségben.
3. Nincs nékik mint egyebeknec,
Semminémü gyötrödéſec,
Midön más embert vér az Iſten,
Ök élnec nagy jó békeſségben.
Azért kevélység nyakokon,
Mint arany láncz környül vagyon,
Ökköznec mint ſzép ruhában,
Negédségben erőſzakban.
4. Fénlic ſzemek kövérségtül,
Ki-düllyedtec a' fejekből,
Nagyobb az ö jó ſzerencséjec,
Hogy nem mint kivánhatná ſzivec.
Azért gonoſz az ö dolgoc,
Kevélység minden ſzándékoc,
Gonoſságockal kérkednec,
Nagy göggel fennyen beſzélnec.
* 5. Szájokat nagy káromláſſal,
Az égre táttyác ſzitkockal,
Gyalázatockal rakva nyelvec,
Kik az egéſz földre ki-ütnec.
Azért az hivec gyakorta,
Eſnec nagy mély gondolatba,
Mert pohárjoc ö nekiec,
Keſerü vizzel töltetnec.

6. Mond-

6. Mondnac végre: Az Ur Iſten,
Láttya-é ezt a' mennyégben?
Mi nyavalyáinkat tudgya-é?
Keſerüségünket ſzánnya-é?
Imé az iſtentelenec,
Láttyátoc élnec örömben,
A' mint kivánnyác ſzivekben,
Gazdagoc, jó ſzerencséſec.
7. Mit haſznál tehát énnékem,
Hogy tiſztán tartom én ſzivem?
Es mitsoda haſznom van abban,
Hogy kezem moſom tiſztaságban?
Imé mind heába marad,
Hogy én igy keſergettetem,
Ottan rajtam büntetéſem,
Reggel mihelyen meg-virrad.
8. Csak nem én is igyen ſzoléc,
De látám hogy nem jól eſnéc,
Es ártalmas lenne azoknac,
Kik te fiaidnac mondatnac.
Azért jobban meg-gondolám,
Magamban meg-hányám vetém,
De fockal nehézbnec lelém,
Hogy nem végét találhatnám.
9. Miglen el bé-menéc végre,
Az Iſtennec ſzent helyére,
Es végezetre vöm eſzemben,
A' gonoſzoc vége mi légyen.
Azt-is jól meg-értém oſztán,
Hogy öket te meg-bünteted,
Sikamló helyre helyheted,

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.12.j./

Es veted a' puſztaságban.

* 10. Ugy hogy csudállyác mindenec,
Hogy illy hamar oda léſznec.
Veſznec és eſnec nagy inségben,
Szégyenségben és rettegésben.
Minden ö gazdagságokat,
Mulandó álommá téſzed,
Kiböl ha ember fel ébred,
A' lelt jókban ſemmit nem lát.
11. Ezen vala nagy bánatom,
Es ſzivemben nagy fájdalmom,
Kinozám ſzörnyen veséimet.
El-hagyám hitetni elmémet.
Olly tunya és bolond valéc,
Mert e' dologhoz nem értéc,
Elötted lök olly tudatlan,
Mint a' barom melly oktalan.
12. De én te náliad maradoc,
Noha ſok nyavalyát látoc,
Mert te meg-tartál jobb kezeddel,
Nagy inségemben nem hagyál-el.
Tanácsoddal vezérly engem,
Igazgaſs te öſvényedre,
Oſztán végy fel dicsöſſégre,
Tégy illy kegyeſſen én velem.
13. A' mennyégben te vagy nékem,
Csak egyedül én Iſtenem,
Ez egéſz földön ſenki nincsen,
Kit kivülled lelkem kedvellyen.
Ha el fogy teſtem és lelkem,
Még is vigaſztalſz ſzivemben,
Egyéb réſzem nékem nincsen,

Te

Te náladnál én Iſtenem.

14. Mert kik te töled el távoznac,
Azok el-veſznec, romlanac,
El veſzted azokat hirtelen,
Kik biznac bálvány iſtenekben.
Azért én hozzád folyamom,
Fö bóldogságom az nékem,
Hogy benned én reménségem,
Es jó téted magaſztalom.

LXXIV. SOLTAR. T. B. 116.

Könyörgése az Iſraëlitáknak a' meg-ſzabadításért.

2. Emlekezzél-meg te ſeregedről,
Mellyet régenten magadnac ſzerzettél,
Fel-vött örökségedről emlekezzél,
A' Sion hegyén lakó helyedről.
3. Kely fel és végre jövel Ur Iſten,
A' gonoſzokat töröld és puſztits el,
Kik vakmerö képpen ö ſeregeckel,
Puſztaságot téſznec ſzent helyeden.
4. Holott dicsireted hirdettetett,

Régi nyomtatványok, Opo
/317.ig.j./

Most ellenségid ott orditnac szörnyen,
Es a' te néked szenteltetett helyen,
Az ö záſzlójoc fel-emeltetett.
5. A' te templomodra nagy erövel,
Fel hágtanac hogy ök azt el le-törjéc,
Töric, vágjác fánlenec ö fejszéjec,
Mint ha erdöt vágnánac sereggel.
6. A' templom, melly elöb ékes vala,
Szép táblácka', és czifra deſzkázattal,
Vagdaltatic fejszéckel és bárdockal,
Es dorongockal hánnyác tétova_,
7. Ez te templomodat fel gyujtottác,
Te szent hellyedet tüzzel meg égettéc,
Drága lakó helyét te szent nevednec,
Töveſtül fogva mind el-rontottác.
8. Noſza hozzá mondgyác ö magokban,
Puſztitsuk el öket nagy szörnyüséggel,
Az Istennec szentegyházait széllyel,
Mind meg-égettéc e' tartományban_.
* 9. Nem láttyuc már jeleit erödnec,
Közöttünc immáron nincsen Prophéta,
Nincs jövendö mondó a'ki tudhatná,
Ha lészen vége e' nagy veszélynec.
10. Oh Ur Isten ezt meddig engeded,
Hogy ellenséginc minket neveſſenec,
Öröcke hagyod-é gyülölöidnec,
Hogy ecképpen ingerlyéc szent neved?
11. Miért forditod-el kezeidet?
Jobb kezedet mit dugod kebeledben?
Vajha egyszer ki-nyujtanád ismétlen,
Mutatván nékünc segedelmedet?
12. De az Isten én királyom régen,

A'ki engemet birt és jól vezérlett,
Hatalmát jelentvén e' világ elött,
Hogy öa' segedelem mindenben_.
13. Te válaſztád két felé a' tengert,
A' sárkanynac te rontottad-meg fejét,
A' ceth halaknac meg-törted fejeket,
Nagy tagjoc széllyel a' parton hevert.
14. Kiket oſztán eledelül küldél,
A' népeknec a' nagy puſzta helyekben,
Patac vizet és forráſt csuda képpen,
Az erös kö sziklából ereſztel.
15. Meg-száraztád a' folyó vizeket,
Tiéd a' nap és tiéd az étczaka,
Hogy a' setétséget világoſitsa,
Arra teremtéd a' Napnac fényét.
16. Te nagy Isteni bölcseſségeddel,
Bizonyos határt vetettél a' földnec,
Es külömbséget a' nyártól a' télnec,
El-oſztád hévséggel és hideggel.
* 17. Emlekezzél-még láſd-meg e' dolgot,
Ellenségid mint rutolnac nevetnec,
Melly szörnyen e' túnya és bolond népec,
Szent nevedentéſznec gyalázatot.
18. A' te gerlicze galambotskádat,
Ne hadd a' gonoſz vadaknac meg-enni,
A' szegényeket eſzedböl ne veſd ki,
Hanem kegyeſſen viſeld gondgyokat.
19. Emlekezzél Uram kötéſedröl,
Mert ez egéſz föld merö setétséggel,
El-tölt és rakva csalárd gonoſz néppel,
Mindent nyomorgatnac kegyetlenül.

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay. /317.ig.j./

20. Ne hadd hátra térni szégyenséggel,
A' te szegény nyomorúlt szolgaidat,
Fordits hozzájok te nagy jó voltodat,
Hogy nevedet dicsirjék vig szivel,
21. Kelly fel Uram és forgasd igyedet,
Te nagy galázatodról emlekezzél,
Ez bolond népnec ezt ne engedgyed el,
Kik naponként rutolnac tégedet.
22. Ne feledjtsed el üvöltéseket,
Ellenségidnec kik reád támadnac,
Es ellened dühösszen patvarkodnac,
Nagy kiáltásoc éri az eget.

LXXV. SOLTAR. T. B.

Fogadás tétele Dávidnak az ő regnálásáról.

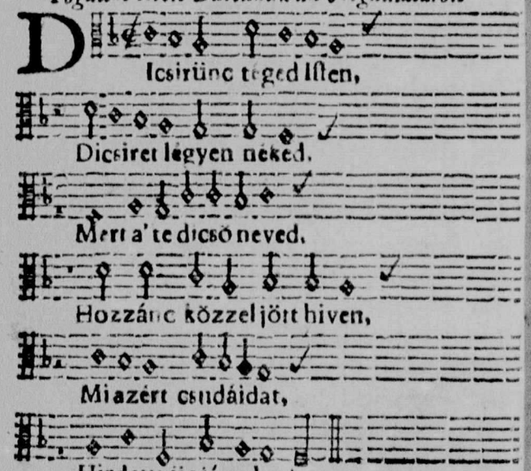

2. Ha időm lesz valaha,
Enigazán itélec,

Ha-

Ha feneke ez földnec,
Egyszer s' mind le rohanna,
En meg is ő oszlopját,
Jól állatnám gyámolát.
3. Az bolondokat intem,
Ne bolondoskodgyatoc,
A' kik penig gonoszoc,
Térjetek-meg ugy kértem,
Szarvat ne emellyetec,
Illy fen ne beszéllyetec.
4. Mert a' tiszt és az erő,
Nem az nap keleti felöl,
Sem az nap enyiszerről,
Sem nem a' pusztából jő,
Minden az Istenénál,
Ő aláz s' ő magasztal.
5. A' pohár ő kezében,
Kiben vagyon veres bor,
Kit ő teli tölt sokszor,
Minden népnec e' földön,
De végre a' gonoszac,
A' seprejét meg-iszszác.
6. En öröcké dicsirem,
A' Jákóbnac Istenét,
Hirdetem dicsőségét,
Es szarvokat meg szegem,
Az istenteleneknec,
Hogy a' jók fel kellyenec.

LXXVI. SOLTAR. T.B. 30. 135.

Hálá-adása a' Juda népének az Assyriusok ellen való győzedelmért.

Hó Az

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay. /317.16.j./

Az XXX. SOLTAR notájára.

ESméretes az Ur Isten,
A' Judában, és szent neve,
Az Izraelnec földében,
Meszsze terjett dicsösége,
A' Sálemben szép ö sátora,
A' Sionon lakó hajléka.

2. Ott meg-láttya minden ember,
Hogy Isteni hatalmával,
Meg-töric iv pais fegyver,
Hadat meg-szállit azonnal,
Nagyobb felségednec ereje,
Hogy nem a' koborlóc sok hegye.

3. Az ellenség el-dulatéc,
Reájoc mély álom eséc,
Kiket vitézeknec véltec,
Tudatlan lön az ö kezec,
Mihelyen seddésed hallatic,
Mind szekér s' mind ló el-aluszic.

4. Ki álhatna-meg elötted,
A' ki illy rettenetes vagy,
Midön haragod fel-getjed?
Menyböli sententiád nagy,
Mellyet hallatcz az embereckel,
A' föld meg-rémül csendességgel.

5. Midön fel kél az Ur Isten,
Tartván kemény itéletet,
Hogy a' szegényeket itten,
E' földön meg-tartsa népét,
Dicsiretedre fordúl néked,
Ha a' nép haragszic ellened.

6. Még egyszer nyilván el-veszted,

E' maradéc dulót fulót,
Jer dicsirjüc Istenünket,
Meg álván fogadástokat,
Kik mindenkor vadtoc ö véle,
Es el nem távoztoc ö tőle.

7. Adgyatoc szép ajéndékot,
Ez rettenetes Istennec,
Ki meg-töri hatalmokot,
A' gonosz fejedelmeknec,
A' nagy királyocitt e' földen,
Előtte leszsnec rettegésben.

LXXVII. SOLTAR, T. B.

Tanús g a' kis értetben való vigaszt alásról.

AZ Istenhez az en szómat,
Emelém kiáltásomat,
Hogy fel-kiáltéc hozzá,
Beszédem meg-halgatá,
Mindennémü szükségemben,
Reménségem csak az Isten,
Éjjel kezem fel tartom

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.ig.j./

Az égre hozzá nyújtom.

2. Lelkem nagy bánatban eſett,
Minden vlgaſztaláſt meg-vét,
Az Iſten rettent engem,
Ha róla emlekezem.
Noha Iſtennec ſzivemben,
Panaſzloc nagy inségemben,
Lelkem még ſem találhat,
Semmiben nyugodalmat.
3. Szemeimet nyitva tartod,
Alunni éjjel ſem hagyod,
Erömben ugy el fogyéc,
Hogy egy ſzót ſem ſzolhatéc.
Gondolám a' régi idöt,
Es forgatám ſzemem elött,
Az el-múlt eſztendöket,
Hányám és vetém öket.
4. Meg emlitém hegedümet,
Néhai énekléſimet.
Szivem egéſz éczaka,
Ezt mind elö forgattya.
Ennec hogy értelmét lellyem,
Azon igyekezic lelkem,
Elmélkedvén eröſſen,
Végre ſzólléc ecképpen:
5 Ez harag mindenkor tart-é,
Az Ur öröcké el-vét é?
Nincsen-é ö nékie,
En hozzám ſemmi kedve?
El fogyott-é nagy kegyelme,

Es ö atyai ſzerelme?
Es immáron hátra tért,
A' mit minékünc igért,
* 6 Tellyeſséggel el-fogyott-é,
Hozzánc való nagy ſzerelme?
El alutt é irgalma,
Az ö nagy haragjába?
Végre mondéc: Oda vagyon
Az én életem immáron,
Iſten meg-vonta kezét,
Nem nyujtya ſegedelmét.
7. De meg-gondolám iſmétlen,
Miket miveltél régenten,
A' te nagy csudáidot,
Kiket ſok ember látott.
Csudáidról gondolkodván,
Kiket látéc dolgaidban,
Elmélkedvén eröſſen,
Végre ſzólléc ecképpen:
8. Oh erös és kegyes Iſten,
Szent vagy cselekedetidben,
Es ſohol ſenki nincsen,
Hozzád haſonló Iſten.
Czuda Iſten a' te dolgod,
A' mint gyakran meg-mutatod,
Minden népec jól láttyác,
Nagy vóltát hatalmadnac.
9. Népedet te ki mentetted,
Nagy inségböl ki vetted,
Jácóbnac és Joſephnec,
Nemzetét mind kettönec.
Hogy a' viz téged meg-láta,

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.ie.j./

Ottan nagy félelme juta,
Es a' tenger mélysége,
Leg ottan meg-rendüle.
20. A' felyhöc essöt ejténec,
Es nagy menydörgésec lönec,
A' magas ég harsoga,
Széllyel minden csattoga.
Sürü nyilac repülénec,
Sebes kö essöc esénec,
Olly villámásoc lönec,
Hogy az egész föld fénléc.
11. A' föld meg-rendüle szörnyen,
Utad lön a' nagy tengeren,
Altal menél a' vizen,
Lábad nyoma még sincsen.
A' te szerelmes népedet,
Mint egy nyájat vezérletted,
Ki hozád hatalmaddal, Moses és Aron által.

LXXVIII. SOLTAR. T. B.

Elő számlálása Istennek az Izraël népéhez kűlőmb-kűlőmb jó téteményének és sok féle ostorinak.

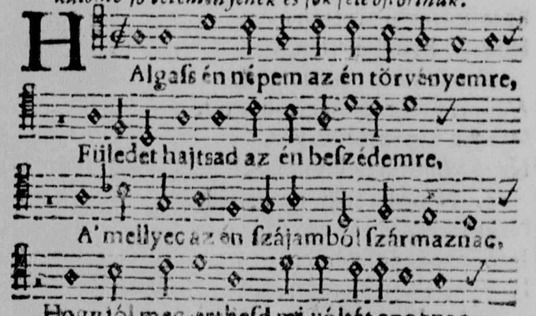
Hallgass én népem az én törvényemre,
Füledet hajtsad az én beszédemre,
A' mellyec az én szájamból származnac,
Hogy jól meg-ertheſd mi vóltát azoknac,

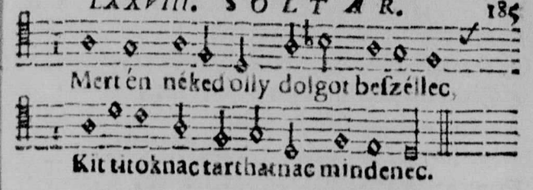
Mert én néked olly dolgot beszéllec,
Kit titoknac tarthatnac mindenec.

2. Olly dolgot a' kit a' mi atyáinktól,
Hallottunc és meg-értettünc azoktól,
Nem csak hogy mi arról meg-emlekeznénc,
De fiainknak-is meg-beszéllenénc,
Hirdessüc azért nagy dicsösségét,
Es az ö sok csuda tétemény ét.
3. A' Jácóbbal ö erös kötést szerze,
Az Izraëlt törvénnyel kötelezé,
Hagyván hogy az atyác ezt meg beszéllyéc,
Es elö számlállyác ö gyermekeknec,
Hogy ezt azok is nyilván tudhassác,
Kik az ö nemzetekböl származnac.
4. Hogy ök az Istenben reménlenénec,
Es ö dolgait el ne felejtenéc,
Törvénye szerint életeket szabnác,
Hogy ök végezetre ugy ne járnánac,
Mint az ö rosz természetü attyoc,
Az Istentöl hirtelen el-hajlóc.
* 5. Mint az Ephraim fiai régenten,
Fegyverrel nyillal fel-készülvén szépen,
Mindazáltal semmit nem használánac,
De nagy szégyenséggel hátat adánac,
Mert Istennec kötésit nem tartác,
Es ö törvénye szerint nem jártac.
6. Hamar el feletkeztec az Istenröl,
Es az ö nagy sok csuda tételéröl,

Ki-

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay. /317.ig.j./

Kiket az elött láttatott ö vélec,
Es a' mellyec az Ægyiptomban löttec,
A' Zoán mezön melly csudákat tött,
Az ö attyoknac ſzemei elött.
7. Láttác hogy a' tenger két felé váléc,
Hogy azon által ſzárazon mehettec,
A' tengert ö két felöl fel emelé,
Nappal öket köd oſzloppal vezérlé,
Es midön nagy ſetétség vólt éjjel,
Öket vezette világos tüzzel.
8. A' puſztán a' kö ſziklát meg-haſitá,
Es a' vizzel a' melly abból ki folya.
Népét meg-itatá, és azon helybe,
A' kö ſziklából kút fejet ereſzte,
Kiböl olly büvséges viz buzdula,
Melly mint a' patac ſebeſſen folya.
* 9. Gonoſzságokat de még ſem hagyák-el,
Az Ur Iſtent ingerléc nagy bünöckel,
Es a' puſztában meg kiſirtéc ötet,
Hogy töle kértec csak gyönyörüséget,
Etelt kivánván ö éhségekben,
Kiért zugodtac az Iſten ellen.
10. Mondván: eregy-el hidd el te magadban,
Hogy az Iſten nékünc ez puſztaságban.
Aſztalt kéſzitsen: Mert láttuc jóllehet,
A' kö ſziklából hogy vizet ereſztet,
De a' kenyér és az hus hol vagyon,
E' népnec illy étket hogy adhaſſon?
11. Hogy az Iſten ezt hallá meg-buſula;
Tüzes haragja Jácóbra buzdula,
Meg indula az Ur nagy haragjában.
Az Izraël népére is, azértan

Hogy

Hogy ök az Ur Iſtenben nem biztac,
Söt ö ſegedelmét meg utáltác.
12. Mert mihelyen ezt a' néptül meg-hallá,
A' felyhöknec leg ottan parancsola,
Es meg-nyitá a' mennyei kapukot,
Honnan a' manna mint eſsö le-omlott,
Hogy a' nagy éhségben kiáltánac.
Mennyei eledelt találánac.
* 13. Ez népnec itt nagy lön ö ſzerencséje,
Angyali kenyért eledelül lele,
Ugy hogy ebben minden eleget évéc,
Parancsola a' nap keleti ſzélnec,
Melly onnan fellyül alá zudula,
A' déli nagy ſzél-is meg-indula.
14. Az hús mint egy eſsö alá rohana,
Mint a' sürü por kinec nincsen ſzáma,
Madarac hullánac nagy sürüséggel,
Mint a' föveny a' tenger parton ſzéllyel,
Számtalan ſok a' sátoroc kozött,
Ugyan el-lepte az egéſz mezöt.
15. Ecképpen ök olly igen el-telénec,
Hogy nem csak az éhség ellen événec,
Hanem gyönyörködtették-is magokat,
Még ſem hadták-el erkölcsös vóltokat,
De hogy az hús még ſzájokban vólna,
Es az haſoc még meg nem tölt vólna:
16 Ottan az Ur haragja fel gerjede,
A' népnec javát köztöc meg-eméſzté,
Jó iffiait el-veſzté Izraëlnec,
De ök ez után iſmét vétkezénec,
Elöbbi erkölcsökben el mentec,
Az Iſten csudáinac nem hittec-

* 17

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.ig.j./

* 17. Azért ſok csapás miatt ő életec,
Meg-rövidüle napjoc elztendejec,
Midőn az halált ſzemec előtt néznéc,
Az Iſtenhez ők iſmétlen térénec,
Ö benne vetéc reménségeket,
Jó reggel tőle kérvén kegyelmet.
18. Ez inségben az Iſtent meg-emlitéc,
Ötet erös kő ſzáloknac iſméréc,
Es ötet hatalmas Iſtennec vallác,
Egyedül ötet meg-tartónac mondác,
De csak hamis ſzó jöve ſzájokból,
Es nyelveckel ſzóllánac csalárdól.
19. Mert az ő ſzivec nem valánac tiſztác,
Es az ő kötéſe ſzerint nem jártac,
De még-is kegyelmeſſen tön ő vélec,
Nem hagyá hogy ez bün ártson nékiec,
Kedveze nékic, ſzünéc haragja,
Es ő büntetéſit hátra hagyá.
20. Meg-gondolván hogy az ő terméſzetec,
Gyarló teſt, el-mulandóc az emberec,
Mint a' ſzél a' melly hirtelen el-zúdúl,
Es ő fuvalláſa hátra nem fordúl,
De ők még-is haragra inditác,
A' puſztában ötet meg-buſitác.
* 21. Az hitlen és gonoß nép meg nem ßünéc,
Az erös Iſtent gyakran meg kiſirtéc,
Az Izraëlnec ő ſzent Iſtenénec,
Majd ugyan parancsolnia kezdénec,
Ö erös karját meg nem gondoltác,
Mellyel ellenségtől meg-tartattac.
22. Es a' ki Ægyiptomban tött csudákat,
Es a' Zoánban mivelt nagy dolgokat,

Csuda tétellel hatalmát mutatá,
Mikor a' vizet vérré változtatá,
Azt mivelé minden folyó viznec,
Hogy azokból ſenki ne ihatnéc.
23. Sok undoc fárgeket külde reájoc.
Mardosác őket legyec és ſzunyogoc,
Közikben ereſzte ſok rút békákat,
Es gyümölcs veſztő cserebogarakat,
A' Sáskác mind el-lepéc a' földet,
Es el-veſztéc a' veteményeket.
24. A' ſzőlöc kö első miatt veſzénec,
A' Füge fák-is nem teremhetének.
Barmokat el-veſzté a' kö elsöckel,
Ö csordájokat tüzes fergeteggel,
Minden haragját rajtoc ki önté,
Haragjának tüzét rájoc döjté.
25. Meg fizete nékiec valósággal,
Meg-vezé ő gonoſz angyali által,
Kiket öldökléſre rájoc bocsáta,
Az ö nagy haragjának utat nyita,
Még életeket-is nem kiméllé,
Minden barmokat döggel el veſzté.
* 26. Minden elsö ſzülött az Ægyiptomban,
Meg-öletéc az Chámnac sátorában,
Az elsö nevedékeny kedves iffiac,
Kik erejekben már nöni indúltac,
El-hozá a' puſztán az ő népit,
Vezérlé őket mint nyáj juhait.
27. Bátorsággal ő ſeregét ki-vévé,
Az ellenséget a' tengerben veſzté,
Mindenüt ſzabadon viſeltetének,
Mig a' ſzent föld határában érének,

Régi nyomtatványok, /317.ie.j./ Oponice-Zay.

Mind a' nagy hegyig a' dicsirt földön,
Mellyet erös jobb kezével meg-vön.
28 A' népeket ö elöle ki-hajtá,
Hogy e' földet népe örökül birná,
Ö sátorokat adá Izraelnec,
Még is ellene jártac az Istennec,
Kisirtéc és busitác az Istent,
Nem örzéc az ö töle vött törvént.
29. De gonosz erkölcsöknec engedénec,
Es mint az ö attyoc hátra esénec,
Mint egy rosz kéz iv visszá fordúlánac,
Es fel-inditác haragját az Urnac,
Bálvány imádással öt busitác,
Boszszú álló vóltát meg inditác.
* 30. Mihelyt Isten ezt felölöc meg-érté,
Ö nagy haragja ottan fel gerjede,
Es meg-gyülölé az Izraël népét,
El hagyá Silót ö választott helyét,
Holott az ö szent sátora állott,
Kiben ö az emberec közt lakott.
31. Ö erejeket fogva el-viteté,
Es az ö dicsöségeket ereszté,
Az ellenség kezében, és ezeknec,
A' véres tört adá az hitleneknec,
Ugy meg-haragvéc örökségére,
Es meg-busula az Izraëlre.
32. Az iffiú népec tüz miatt veszénec,
Es a' szép szüzec nem tisztelteténec,
Tiszteséggel fernec nem adatánac,
A' papoc fegyver által el hulánac,
Kiknec özvegygyé lött feleségec,
Erettec gyázban nem öltözhettec.

33. De az Ur Isten fel kele ismétlen,
Mint a' ki a' mély álomból fel-serken,
Es mint a' ki sok bort ivot és kiált,
Acképpen ö az ellenségre talált,
Es hátúl rajtoc nagy sebet vágott,
Rajtok örök gyalázatot hagyott.
34. Osztán a' Joseph sátorát meg-veté,
Az Ephraim nemzetét sem kedvellé,
De el-választá a' Juda nemzetét,
Véle edgyütt a' kedves Sion hegyét,
Az ö palotáját ott épité,
Ö felségénec dicsöségére.
35. Ez lesz mint a' föld olly erös palota,
A' melly helyéből ki nem mozdul soha,
Az után el-választá a' Dávidot,
Ö szolgájánac szegény rendböl valót,
A' juh nyáj mellöl hivá szolgáját,
Nem utálá szegény állapottyát.
36. A' szoptatóc közzül hozatá ötet,
Hogy legelteſſe a' Jákóbnac népét,
Az Izraêlt mint örökét rá bizá,
A' mint osztán arra vólt néki gondgya,
Hogy öket legeltesse, birhassa,
Es kezével hiven igazgassa.

LXXIX. SOLTAR. CM.

Könyörgése a' Sidó népnek a' meg-szabaditásért.

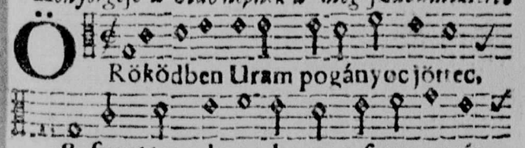

Röködben Uram pogányoc jöttec,
Es szent templomodat meg-fetteztették,

je-

Régi nyomtatványok, 1317.ig.j./ Oponice-Zay.

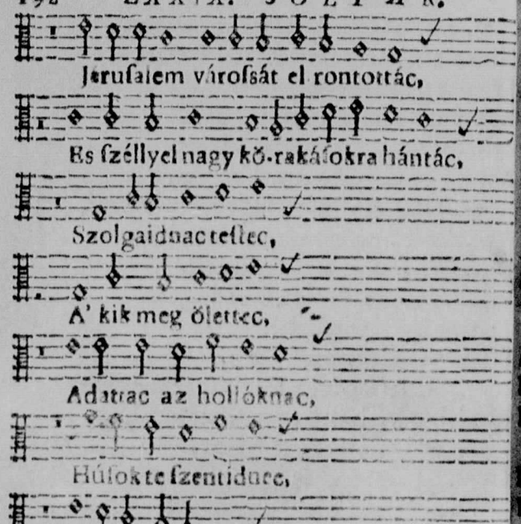

2. A' városon nagy sok vért ki ontánac,
A' sok vér miat vizec széllyel folyánac,
Tévénec olly szörnyü öldökléseket,
Nem lön ki el-temetné a' testeket.
A' mi szomszédságunc,
Csúfságot üz rajtunc,
A' kik környülünc laknac,
Minket ném becsülnec,
Sőt csak meg-nevetnec,
Csúfolnac és rutolnac.

3. Mig haragszol Uram reánc ecképpen?
Haragod miglen gerjedez illy igen?
Meddig terjeszted boszszú állásodat,
Ki minket mint a' sebes tüz el fogyat.
Boszszúdat azokra,
Onts a' pogányokra,
Kik téged nem ismérnec,
Döjts az országokra,
Hol nevedet soha,
Nem tiszteltéc a' népec.
4. Mert Jácóbot ők meg-öttéc, el-nyeltéc,
Az ő nemzetségét meg-emésztettéc,
Minden házait földre le-rontottác,
Kietlen pusztaságra forditottác.
Bocsáld-meg bününket,
Ne emlitsd-meg őket,
Nagy haragod szünnyék-meg,
Mert igen gyötretünk,
Jövel mi Istenünc,
Es kegyelmessen tarts-meg.
* 5. Tekints meg Uram kegyelmességedet,
A' te szent nevedért segits-meg minket,
Szabadits és tarts-meg minket kegyessen,
Büneinket bocsáss-meg szent nevedben.
Hogy ne nevettessünc,
Kérdvén: Hol Istenünc?
Verd-meg a' pogány népet,
Vérét szolgaidnac,
Kit ők ki ontánac,
Nékic el ne engedgyed.
6. Jussón elődben siralmoc azoknac,

Régi nyomtatványok, /317.ic.j./ Oponice-Zay.

Kik a' rabságban ohajtnac és sírnac,
Siess ments meg hogy ök el ne veszszenec,
Kik immár halálra itéltettenec.
Szomszédinknac éppen,
Fizesd meg hétképpen,
A' mit rajtunc miveltec,
Hogy téged Ur Isten,
Szidalmaztac szörnyen,
Fizesd meg ö nékiec.
7. Es mi, ugy mint te nyájad és sereged,
Magasztallyuc és dicsirjüc szent neved,
Dicsiretedet mindenkor hirdettyüc,
Es nemzetről nemzetre ki-terjesztyüc.

LXXX. SOLTAR. T. B.

Könyörgése a' Sidóknak a' meg-szabadításért.

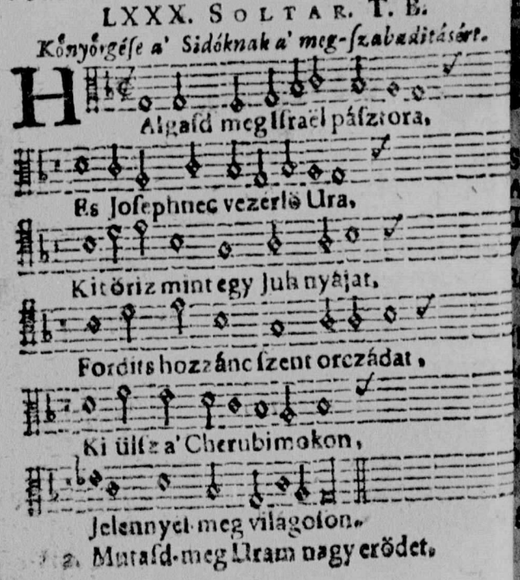

2. Mutasd-meg Uram nagy erödet,

Láttasd-meg az Ephraim előtt,
Mutasd-meg Benjaminnak-is,
Igy tégy a' Manassénak-is,
Tarts meg minket tellyességgel,
Nagy inségünkben ne hadgy-el.
3. Ur Isten térj hozzánc ismétlen,
Örizz-meg minden gonosz ellen,
Világosságodat nyújtsad,
Irgalmadat ránc forditsad,
Térits hozzánc szent orczádat,
Es semmi nékünc nem árthat.
4 Oh Ur Isten vallyon mig tartod,
Mi rajtunc a' te nagy haragod?
Ha adod-meg kérésünket?
Könyhullatást kenyér helyett
Adál nékünc és itatál,
Sinket nagy könyhullatással.
5. Te minket feddödésben ejtél,
Szomszédinkal nem becsültetél,
Az ellenségnec lönc csúfja,
Tarts meg seregeknec Ura,
Világosits szined rajtunc,
Es nem lesz semmi bántásunc.
* 6. A' szölö tövet Ægyiptomból,
Elhozád a' sovány országból,
Es a' jó földben plántálád,
Onnan a' népet ki-hajtád,
Es tágas helyen nagy meszsze,
Gyükere ki-terjede,
7. Ö széles árnyéka ki-terjedt,
És fedte a' magas hegyeket,

Régi nyomtatványok, Opuntice-Zay.
/317.i.j./

Kik a' rabságban ohajtnac és ſirnac,
Sies ments-meg hogy ök el ne veſzſzenec,
Kik immár halálra itéltettenec.
Szomſzédinknac éppen,
Fizeſd-meg hétképpen,
A' mit rajtunc miveltec,
Hogy téged Ur Iſten,
Szidalmaztac ſzörnyen,
Fizeſd-meg ö nékiec.
7. Es mi, ugy mint te nyájad és ſereged,
Magaſztallyuc és dicsirjüc ſzent neved,
Dicsiretedet mindenkor hirdettyüc,
Es nemzetröl nemzetre ki-terjeſztyüc.

LXXX. SOLTAR. T. B.

Könyörgéſe a' Sidóknak a' meg-ſzabaditásért.

H Algaſd meg Iſraël páſztora,
Es Joſephnec vezérlö Ura,
Kit öriz mint egy Juh nyájat,
Fordits hozzánc ſzent orczádat,
Ki ülſz a' Cherubimokon,
Jelennyel-meg világoſon.

2. Mutaſd-meg Uram nagy erödet,

Láttaſd-meg az Ephraim elött,
Mutaſd-meg Benjaminnak-is,
Igy tégy a' Manaſsénak-is,
Tarts meg minket tellyeſséggel,
Nagy inségünkben ne hadgy-el.
3. Ur Iſten térj hozzánc iſmétlen,
Örizz-meg minden gonoſz ellen,
Világoſságodat nyújtsad,
Irgalmadat ránc forditsad,
Térits hozzánc ſzent orczádat,
Es ſemmi nékünc nem árthat.
4 Oh Ur Iſten vallyon mig tartod.
Mi rajtunc a' te nagy haragod?
Ha adod meg kérésünket?
Könyhullatáſt kenyér helyett
Adál nékünc és itatál,
Minket nagy könyhullatáſſal.
5. Te minket feddödésben ejtél,
Szomſzédinkal nem becsültetél,
Az ellenségnec lönc csúfja,
Tarts meg ſeregeknec Ura,
Világoſits ſzined rajtunc,
Es nem leſz ſemmi bántáſunc.
* 6. A' ſzölö tövet Ægyiptomból,
El-hozád a' ſovány orſzágból,
Es a' jó földben plántálád,
Honnan a' népet ki-hajtád,
Es tágas helyen nagy meſzſze,
Ö gyükere ki-terjede,
7. Ö ſzéles árnyéka ki-terjedt,
Bé fedte a' magas hegyeket,

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay. /317 ig.j./

Az ö veſzſzei magaſſac,
Fel-nöttec mint a' cedrus fác,
Agait mind a' nagy vizig,
Ki-terjeſzté a' tengerig.
8. Miért tördeléd el gyepüjét,
Hogy ereſztél belé más népet,
Ki ſzöleit le-ſzaggatá?
Az erdei kan ki-turá,
A' vadac ki-nyövéc ſzörnyen.
Hogy engedéd ezt Ur Iſten?
9. Uram iſmétlen térj mi hozzánc,
Mennyégböl ſzemed fordits reánc,
Es látogaſd-meg a' ſzölöt,
Mellyet jobb kezed ültetett,
Nézd-meg e' csemetét végre,
Kit ſzerzél dicsöſségedre.
10. Tüzzel megint meg-égettetic,
Tellyeſséggel el puſztittatic,
Haragodnac nagy tüzében:
Nyújts kezedet oh Ur Iſten,
Az emberre, kit kezeddel,
Magadnac eröſſitettél.
11. Es mi el nem térünc te töled,
Csak életünket eröſſitsed,
Es dicsirjüc ſzent nevedet,
Ur Iſten vigaſztaly minket,
Világoſitsd ſzined rajtunc,
Es mi nyilván meg-tartatunc.

LXXXI. SOLTAR. T. B.

Hálá-adaſa az Izraelitáknak a' jó tétemény-ért, meg-valláſa az hálá-adatlanságnak.

Örve

Örvendezzetec, Az erös Iſtennec,
Enekellyetec, Dicsireteket,
Szép énekeket, Jákób Iſtenénec.
2. Szép dicsiretet, Néki mondgyon mindé,
Lantokban ötet, Es cytherákban,
Dicsérjüc vigan, Néki zengedezvén.
3. Moſt ez új hóban, Néki örvendezzünc,
Trombita ſzóban, Rendelt idönkben,
Vig innepünkben, Illic énekelnünc.
4. Mert Izraëlnec, Iſten parancsolá,
Es a' Joſephnec, Hogy ök ecképpen,
Elnénec hiven, Jelül nékic hagyá.
5. Illy kötéſt ſzerze, Iſten a' Joſephel,
Midön ki-jöve, Az Ægyiptomból,
Holott a' nép ſzól, Iſméretlen nyelvel.
* 6. A' tereh alól, En ki-hozám ötet,
Hogy sár gyuráſtól, Tégla vermekböl,
Es inségekböl, Ki mentséc kezeket.
7. Hozzám kiáltál, Te nagy inségedben,
Es meg-tartatál, Imádságodat,
Meg-halgatám ott, A' nagy menydörgésben
8. A' Meribánál, En meg-kiſirtélec,
Látám azonnal, Nagy keménységed,
Még-is tenéked, Illyen ſzóval ſzólléc:
9. Halgaſd-meg népē Es közlöm te veled,
Erös kötéſem, Hald-meg Izraël,

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay. /317.ig.j./

A' mit ſzám beſzél,
10. Néked ne légyen
De egyedül én,
Senkitöl ne fély.
11. En vagyoc néked
Inségben téged,
Es ki-hozálac,
*12. Táts fel csak ſádat
Menten meg-látod,
Leſz az eledel,
13. De az én népem,
Noha intettem,
De az Izraël,
14. Kin meg-buſulék,
Hogy bár mennyenec,
Es öſvényekre,
15. Ha népem ſivel,
Es ha Izraël,
Es tanácsomban,
16. En-is leg ottan,
Nagy hatalmomban,
Vetettem vólna,
17. Ö ellenségét,
Jó ſzerencséjét,
Nagy ſokidökre.
18. Buzát nékie,
Eledelére,
A' kö ſziklából,

Es azt jól meg-értsed.
Idegen Iſtened,
Csak engem tiſztely,
Nevemet becsüllyed.
Iſtened egyedül,
En meg tartálac,
Ægyiptom földeből.
Es meg-töltöm bövem
Hogy nagy böséggel,
Csudálatos képpen.
Engem nem balgaa,
Gyakor beſzéddel,
Füleit bé-dugta.
Es öket el hagyám,
Önnön kedvekre,
Szabadon bocsátám
Szót fogadott vólna,
En utaimban,
Járni akart vólna.
Az ö ellenségét,
El-vertem vólna,
Rájok én kezemet,
Néki adtam vólna,
En ö nékie,
Terjeſztettem vólna,
Szépet adtam vólna,
Es nagy bövséggel,
Mézet adtam vólna.

LXXXII. Soltar. T. B. 46.
Panaſzsza az Iſtennek a' birákra és regnálókra.
A' XLVI. Soltar Notájára.

AZ Iſten áll ö ſeregében,
A' birák gyülekezetiben,
Közöttöc igazat itél,
Es nékiec igyen felel:
Miglen itiltec ti ecképpen,
A' törvényi igaſság ellen,
Hogy ſzemélyét az hamiſnac,
Nézitec kedvezvén annac?
2. Szegényt itéllyetec igazán,
Es könyörüllyetec az árván,
Ügyét a' ſzükölködönec,
Erőſzaktúl meg-mentsétec.
A' nyomorúltat az hamiſtól,
Ki-ſzabaditsátoc markából,
Hogy a' ſzegény erőt vegyen,
Az hatalmaskodó ellen.
3. De intéſemet nem fogadgyác,
Söt értetlenül meg-útállyác,
Nagy ſetétségben mennek-el,
Kin a' föld csak nem ſillyed-el.
Imé én mondom hogy ti vadtoc,
Kik iſteneknec hivattattoc,
Es a' magoſságos Urnac,
Ti mondattoc fiainac.
4. De mindnyájan meg kell halnotoc,
Mint egyebec ti-is ki-múltoc,
Végre ti mind oda léſztec,
Egy mint egyéb fejedelmec.
Támadgy fel azért oh Ur Iſten!
Es ítély meg mindent e' földön,
Mert néked hatalmad vagyon,
Minden népen e' világon,

Régi nyomtatványok
/317.ie.j./
Az-Zay.
Ozonice-Zay.

LXXXIII. Soltar, T.B.

Kőnyörgése az Isten népének az ellenség ellen.

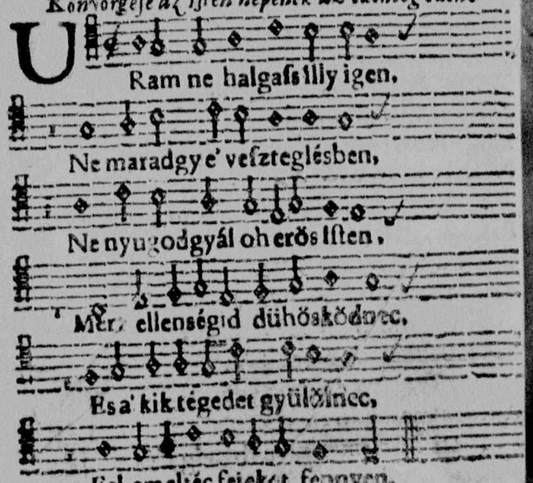
U Ram ne halgass illy igen,
Ne maradgy e' veszteglésben,
Ne nyugodgyál oh erös Isten,
Mert ellenségid dühösködnec,
Es a' kik tégedet gyülölnec,
Fel-emeltéc fejeket fennyen.

2. Kiváltképpen néped ellen,
Csalárd árultatás képpen,
Sok álnoc tanácsokat lelnec,
Es a' kikre te gondot tartasz,
Es rejtec helyedben óltalmasz,
Azoc ellen öszve esküsznec.

3. Mondván: Jertec im ezeket,
Veszessük-el e' nemzetet,
Töröllyük-el öket e' földröl,
Fogyassuk el e' népet szintén,
Hogy emlekezet se lehessen,
Az Izrael népe nevéröl.

4. Gonosz tanácsot végeztec,
Te ellened kötést töttec,

Az Edomi Ismaelitác,
A' Moábnac és az Hágárnac,
Nemzetire ellened járnac,
Gebálitác és Ammonitác.

5. Philistæus és Amalec,
Es mind a' Tyrusbéliec,
Nagy erövel fel-készültenec,
Az Assur is ezeckel edgyütt,
Segiteni a' Loth fiait,
Minden erövel igyekeznec.

6. Ez népeckel is azt tegyed,
Mint a' Midiánt el-vesztéd,
A' kisson pataknál régenten,
Mint Sisar és Jábin el-vesze,
Az Endornál éltec el-kele,
Ollyac lönec mint sár a' földön.

7. Ö fejedelmi mint Oreb,
Ugy járjanac mint a' Zéeb,
Mint ama' Zeba és a' Salmán,
A' kik mondottác nagy kevélyen,
Az Istennec hajlékit menten,
El-foglallyuc nagy hatalmunkban.

8. Tedd forgó kerécké öket,
Mint szél a' pozdorja csepüt.
Mint a' sebes tüz meg-égeti,
A' nagy erdöt és el pusztittya,
Es mint a' sebes tüznec lángja,
A' magas hegyet meg-emészti.

9. Kergesd meg forgó szeleddel,
Nagy rettegéssel ijezd-el,
Szél-vészszel háborits meg öket,
Ö orczájokat szégyenits meg,

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay. /317.ig.j./

LXXXIII. SOLTAR, T.B.

Könyörgése az Isten népének az ellenség ellen.

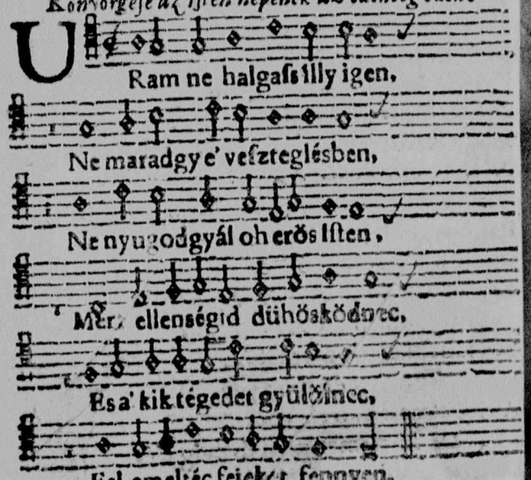
U
Ram ne halgass illy igen,
Ne maradgy e' veszteglésben,
Ne nyugodgyál oh erös Isten,
Mert ellenségid dühösködnec,
Es a' kik tégedet gyülölnec,
Fel-emeltéc fejeket fennyen.

2. Kiváltkêppen néped ellen,
Csalárd árultatás-képpen,
Sok álnoc tanácsokat lelnec,
Es a' kikre te gondot tartasz,
Es rejtec helyedben óltalmasz,
Azoc ellen öszve esküsznec.

3. Mondván: Jertec im ezeket,
Veszessük-el e' nemzetet,
Töröllyük-el öket e' földröl,
Fogyassuk el e' népet szintén,
Hogy emlekezet se lehessen,
Az Izrael népe nevéröl.

4. Gonosz tanácsot végeztec,
Te ellened kötést töttec,

Az Edomi Ismaelitác,
A' Moábnac és az Hágárnac,
Nemzeti te ellened járnac,
Gebálitác és Ammonitác.

5. Philistæus és Amalec,
Es mind a' Tyrusbéliec,
Nagy erövel fel-készültenec,
Az Assur is ezeckel edgyütt,
Segiteni a' Loth fiait,
Minden erövel igyekeznec.

6. Ez népeckel is azt tegyed,
Mint a' Midiánt el-vesztéd,
A' kisson pataknál régenten,
Mint Sisar és Jábin el-vesze,
Az Endornál éltec el-kele,
Ollyac lönec mint sár a' földön.

7. Ö fejedelmi mint Oreb,
Ugy járjanac mint a' Zéeb,
Mint ama' Zeba és a' Salmán,
A' kik mondottác nagy kevélyen,
Az Istennec hajlékit menten,
El-foglallyuc nagy hatalmunkban.

8. Tedd forgó kerécké öket,
Mint szél a' pozdorja csepüt.
Mint a' sebes tüz meg-égeti,
A' nagy erdöt és el pusztittya,
Es mint a' sebes tüznec lángja,
A' magas hegyet meg-emészti.

9. Kergesd meg forgó szeleddel,
Nagy rettegéssel ijezd-el,
Szél-vészszel háborits meg öket,
Ö orczájokat szégyenits meg,

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.ig.j./

Hogy tégedet ismérjenek meg,
Es becsüllyéc te szent neveder.
10. Taszitsd öket nagy szégyenben,
Es ejts bé nagy félelemben,
Töröld el hogy innét mindenes,
Ismérjéc hogy te az Isten vagy,
A' kinec hatalma igen nagy,
A' kit felségesnec neveznec.

LXXXIV. SOLTAR, T. B.

Kivánsága Dávidnak az Isteni tiszteletben való jelen lételre Jerusálemben.

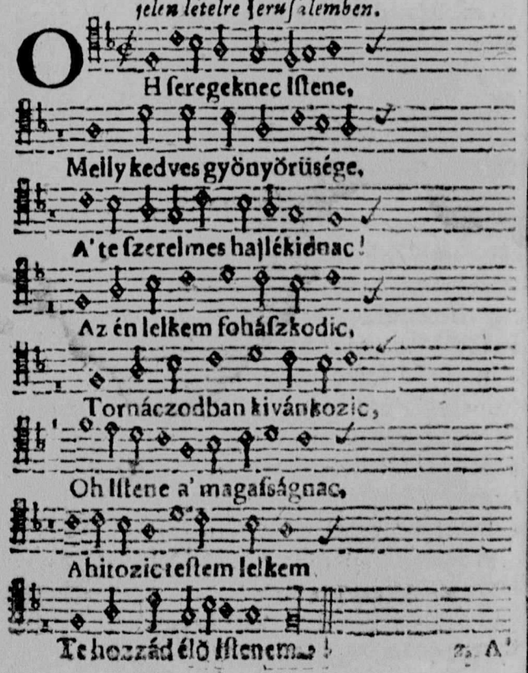

2. A' verébnec vagyon feszke,
Es honnyában költ a' fecske.
En királyom Zebaoth Isten,
Hol vannac a' te óltárid,
Es te szentségés hajlékid?
Hol dicsirtetel felségessen,
Bizony bóldog az olly ember,
Ki téged házadban dicsér!
3. Oh bóldog az ember nyilván,
A' ki a' te útaidban.
Kiván járni szivel léleckel,
Menvén a' siralom völgyén,
Az hol merö száraz minden,
Ott-is ö nagy hiedelemmel,
Kutat ás csinál csatornát,
Kiben elsö vizet bocsát.
* 4. Nyereségröl nyereségre,
Mennec erörül eröre,
Mig hozzád jutnac a' Sionra,
Oh erös Zebaoth Isten.
Hajts hozzám füled kegyessen,
Figyelmezzél imádságomra,
Jákób Istene nagy Isten,
Halgass meg én szükségemben.
5. Mi paisunc oh Ur Isten!
Kenetedre néz kegyessen,
Mert jobb egy nap a' te házadban,
Hogy nem ezer nap egyébütt,
Az Isten tornácza elött,
Kapun álló lennéc inkáblan,
Hogy nem mint sok idöt élnéc,
Házokban az hitleneknec,

nyomtatványok, Oponice-Zay.

6. Mert minékünc fényes napunc,
Az Isten és mi paisunc,
Nagy dicsösséggel szeret minket,
Azockal kegyelmet tészen,
Kik járnac a' jó ösvényen,
Sokjavaival áldgya öket,
Bóldog az ember éltében,
Ki bizic az Ur Istenben.

LXXXV. SOLTAR, T. B.

Könyörgése az Isten népének a' meg-szabadúlásért.

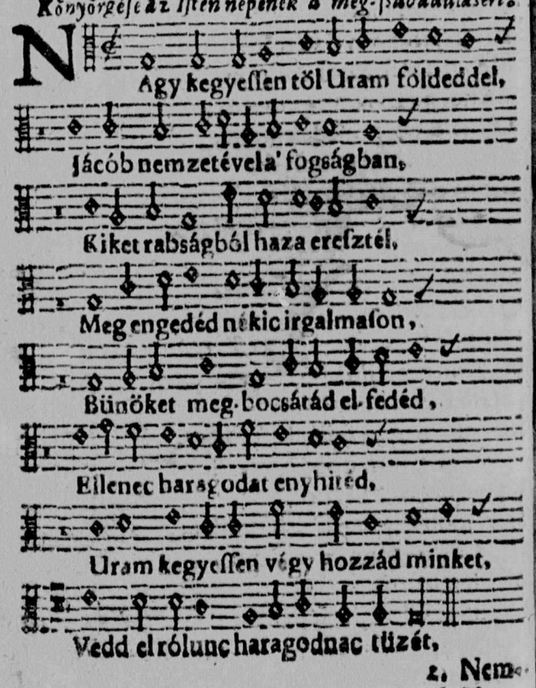
Nagy kegyessen töl Uram földeddel,
Jácób nemzetével a' fogságban,
Kiket rabságból haza eresztél,
Meg engedéd nékic irgalmason,
Bünöket meg-bocsátád el-fedéd,
Ellenec haragodat enyhitéd,
Uram kegyessen végy hozzád minket,
Vedd el rólunc haragodnac tüzét,

2. Nem-

2. Nemde mind öröcké haragszol-é?
Mind éltig nyujtod-é haragodat?
Népedet már meg nem enyhited-é,
Hogy benned lelhessen vigasságot.
Es noha nagyoc a' mi büneinc,
Még is mutasd kegyelmed minékünc,
Es noha tettünc sok gonoszságot,
De töled kérünc irgalmasságot.
3. En meg-halgatom mit szól az Isten;
Az ö népénec és ö szentinec,
Békességet beszél kegyelmessen,
Hogy bolondságból ne vétkezzenec.
Kik ötet félic, minden meg-hidgye,
Közel azokhoz ö segedelme,
Hogy dicsösséggel lakjéc földünkben,
Minden inséget rólunc el-vészen.
4. Jóság hüséggel öszve békéllic,
Békesség igasság egymást szépen,
Csókollyác, e' földön nevekedic
Az hit, látszic igasság az égen.
Mindennémü jót ád az Ur Isten,
Es sok jó gyümölts terem e' földön,
Az igasság mégyen ö elötte,
Es ö járása tart mind öröcké.

LXXXVI. SOLTAR. C. M. 77.

Könyörgése Dávidnac a' meg szabaditásért.

Az LXXVII. SOLTAR notájára.

Hajts hozzám Uram füledet,
Es halgasd meg kérésemet,
Mert igen szegény vagyoc,
Az én szükségim nagyos.
Tarts meg testemet lelkemet,

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.ie.j./

Nézd ártatlan életemet,
Szolgádhoz térjen kedved,
Ki bizik csak te benned.
2. Hozzád minden nap ohajtoc,
Nagy szükségemben kiáltoc,
Te nagy irgalmad szerént,
Kegyelmez meg óránként.
Szolgád lelkét vigasztald-meg,
Uram kiáltásom hald-meg,
Mert szivemet e' végre,
Emeltem-fel az égre.
3. Uram jó kedvü s' édes vagy,
A' te irgalmasságod nagy,
Minden emberhez pedig,
Ki hozzád esedezic.
Halgasd-meg azért kérésem,
És nézd-meg esedezésem,
Tekintvén kegyelmedre,
Figyelmez beszédemre.
4. Nagy szükségemben ohajtoc,
Te hozzád szivből kiáltoc,
És engem te meg-halgatsz,
Nyavalyámban el nem hadsz.
Ugyan sincs sohol több Isten,
Ki hozzád hasonló légyen,
Nincsen több erös Isten,
Ki illy dolgot tehessen.
* 5. Az világon minden népec,
Kiket teremtél el jönec,
És imádnac tégedet,
Dicsöitic nevedet.
Mert te nagy és hatalmas vagy,

Csuda tételed sok és nagy,
Te vagy egyedül Isten,
Sohol Isten több nincsen.
6. Vezérly Uram utaidban,
Hogy járjac igasságodban,
És csak arra hajts szivem,
Hogy szent nevedet féllyem.
Néked Uram hálát adoc,
És tellyes sziből vigadoc,
Mind öröcké nevednec,
Dicsiretet éneklec.
7. Mert meg-kegyelmezél nékem,
A' pokolból ki vöd lelkem,
Fel-támasztál ujjonnan,
A' mélységből ki-hozván.
Imé az istentelenec,
Uram reám dühöttenec,
Kik csak hatalmaskodnac,
Semmit rajtad sem adnac.
8. Dete irgalmas Ur Isten,
Igaz vagy természetedben,
Jó, hiv, és engedelmes,
Haragra késedelmes.
Tekints reám kegyelmezz még,
Uram szolgádat segits-meg,
Szolgáló leányodnac,
Fiát foglald magadnac.
9. Add jó jelét mi vóltomnac,
Hit ellenségim láttanac,
És szégyenlyéc hogy engem,
Meg-segitesz Istenem.

Régi nyomtatványok
/317.ip.j./
Orgonice-Zay.

LXXXVII. SOLTAR, T.B.

Örőme a' Sidó népnek az új Templomon.

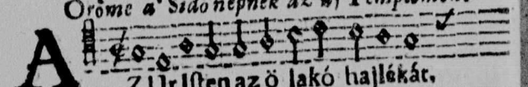

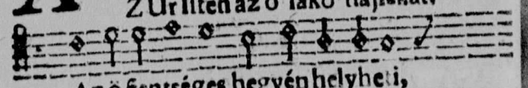

AZ Ur Isten az ö lakó hajlékát,
Az ö ſentséges hegyén helyheti,
Es a' Siont ö inkáb ſzereti,
Hogy nem Jákóbnac akar melly sátorát.

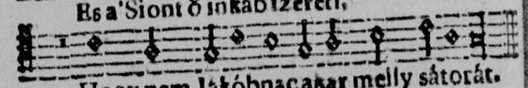

2. Te felölled nagy dicsiretec léſznec.
Oh Iſten vároſa! Ægyiptomát,
Mond Iſten, és a' Babiloniát,
Azokhoz tudom, kik engem iſmérnec.

3 A' Philiſteuſról még igy beſzélnec,
A' Tyruſról és a' Szerecsenröl,
Ecképpen ſzólnac és egyéb népröl:
Ezec a' Sion hegyén ſzülettenec.

4. Az Iſten jól meg. eröſſiti öket,
Mikor népeit öſzve ſzámlállya,
Ackor ezec felöl. is azt mondgya:
E' nép is a' ſzent Sionról ſzületett.

5. Azért ott énekelnec ſzép éneket,
Mond az Iſten, és itt örvendeznec,
Mert én dicsöſſégére ez helynec,
Támaſztoc nagy ſzép élö kút fejeket.

LXXXVIII. SOLTAR. T.B.

Könyörgéſe a' kemény kiſirtetben és lelki hartzban.

U

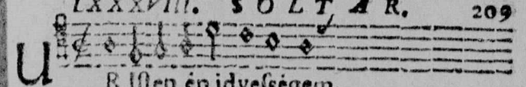

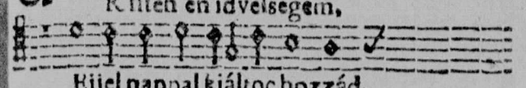

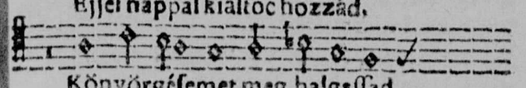

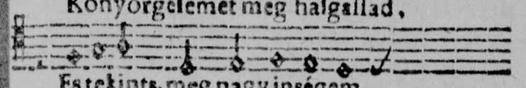

UR Iſten én idveſségem,
Ejjel nappal kiáltoc hozzád,
Könyörgéſemet meg halgaſſad,
Es tekints meg nagy inségem,
Kegyeſſen hajts hozzám füledet,
Erts meg én eſedezéſemet.

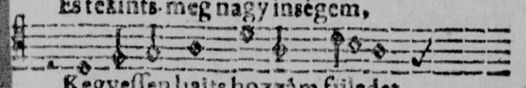

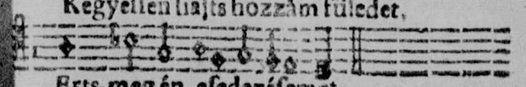

2. Az én lelkem nyavalyáckal,
Tellyeſséggel el áradt el-tölt,
Mint a' ki már a' ſirban kéſzült,
Es a' pokolra alá ſzál,
Vagyoc ahoz ſzintén haſonló,
A' kinec már kéſz a' koporſo.

3. Meg foſztattam életemtöl,
Mint a' kiket agyon vertenec,
Kik az halottac közt hevernec,
Kikröl már nem emlekezel,
Kik el-temettetvén feküſznec,
Es te kezedböl ki-eſtenec.

4. A' koporsóban töl engem,
Bé-vetél a' ſetét mélységben,
Holott haragod nyom keménnyen,
El-buritád ſzegény fejem,

Nagy

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.ig.j./

Nagy ár vizednec habjaival,
Kik rám rohannac nagy zugással.
5. Engem te meg utáltatál.
Es tölem én ismérõimet,
Meszsze vüd el hadtac engemet,
Es a' tömlöczben taszitál,
Holott kemény fogságban vagyoc,
Kiböl ki nem szabadúlhatoc.
* 6. El-keseredtec szemeim,
Fájdalom miatt el bádgyattac,
Naponként Uram téged hivlac,
Hozzád terjesztvén kezeim,
Halottaknac tészé csudákat?
Nékik mutatsz-é nagy dolgokat?
7. De fel-támad-é az halot,
Hogy csuda tételed hirdesse?
Es a' koporsoban vagyon-é,
Ki emlitse jó voltodat?
Es igasságodat a' sirben,
Ki dicsirné veszedelmében.
8. A' setétben ki ismérné,
A' te csuda téteményidet?
Az hol el feledtec tégedet.
Igasságod ki értené?
De én csak te hozzád üvöltöc,
Minden reggelnéked könyörgöc.
9. Uram miért vetcz-el engem?
Miért rejted el szemeidet?
Szegény vagyoc eröm el-veszett,
Jaj melly igen gyötrettetem!
Ez én régi nagy inségemben,
Elötted vagyoc rettegésben.

10. Nagy

10. Nagy haragod reám borúlt,
Nagy rettegés engem környül vött,
Es tellyességgel el-meritett,
Mint az ár viz reám todúlt,
Sanyargat engem minden dolog,
Valamelly én környülem forog.
11. Te viszed távúl én tölem,
Minden ismérö barátimat,
Akar mint hijam rokonimat.
Nincsen semmi hü emberem,
Régi társaim ez inségben,
Iszonyodnac jöni elömben.

LXXXIX. SOLTAR, T. B.

Panaszsza a' Sidóknak az ő nyomorúlt állapattyokról, az Istennek előbbeni jó téteményinek elő számlálásával egyetemben.

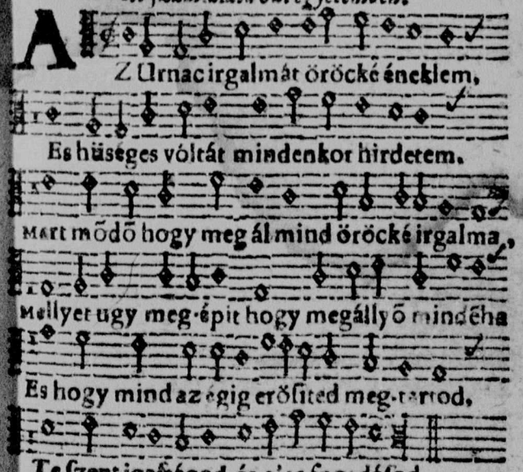
A Z Urnac irgalmát öröcké éneklem,
Es hüséges vóltát mindenkor hirdetem.
Mert mõdõ hogy meg ál mind öröcké irgalma,
Mellyet ugy meg-épit hogy megállyõ mindéha
Es hogy mind az égig erösited meg-tartod,
Te szent igasságod és a' te fogadásod.

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.ig.j./

2. Mond Iſten, az én el-válaſtott ſolgámmal,
Frigyet ſzerzettem és kötéſt a' Dáviddal,
Kinec eröſſen meg-esküdtem én nevemre,
Hogy az ö magvánac öröcké tart nemzete,
Es az ö királyi ſzékinél firol fira,
Mindenkor meg-marad a' királyi korona.
3 Az egec hirdetic csuda dolgaidat,
A' ſzent gyülekezet te igaſságodat,
Mert vallyon s' kitsoda vólna ott fen az égben,
Ki nagy hatalommal hozzád haſonló légyen,
Az erös angyaloc ſeregében vagyon-é ?
Ki e' dicsö Urhoz haſonlatos lehetne.
* 4. Igen rettenetes e' felséges Iſten,
Ötet feli minden a' ſzent gyüléſekben,
Oh Zebaoth Iſten minden enged te néked!
Te nagy erös Iſten vallyon ki érne veled?
A' te igaſságod melly lakozic te nálad,
Soha el nem múlic, de öröcké meg-marad.
5. Az háborús tenger vagyon hatalmadban,
Fel-támadt habjait le-nyomod leg ottan,
Ægyiptom orſzágát le vágád fegyvereddel,
Te ellenségidet el-kergetéd eröddel,
Tiéd a' meny és föld, és e' ſzéles világot,
Te fundálád ſzerzéd, és a' benne valókat.
6. Töled csináltatott az éſzac és a' dél,
Hermon és Thábor hegy nevedröl énekel,
Erös a' te karod, hatalmas a' te kezed,
Job karod fel-indúlt, és ſzéked elött néked,
Igaſság kegyeſség hajlékodban rád néznec,
Kegyelem és hüség te ſzined elött mennec.
7. Bóldog a' nép a' melly te néked örvendez,
Minden dolgát Uram e' viſzi jó véghez,

Fényes orczád elött ezec járnac méréſzſzen,
Es a' te nevedben örvendeznec ſzüntelen,
Mert nagy dicsöſségre öket fel magaſztalod.
Es jó téteményed rajtoc meg ſzaporitod.
8. Te vagy ékeſsége az ö erejeknec,
Minden hatalmokat te adtad nékiec,
A' te kegyelmedböl ſzarvunkat fel-emellyüc,
Te töled Ur Iſten mi paiſunkat vettüc,
Es a' mi királyunc a' te fegvered nélkül,
Oh Izraël Ura! nem lehet ſegitségül.
* 9, Szent végezéſedböl mert te egyſer ſolál,
A' te hü ſzolgádnac fényes látás által,
Midön kegyelmeſſen néki mondál illyen ſzót:
Egy embert válaſztéc, néki adéc hatalmot,
Az én népem közzül válaſztám én e' ſzemélt,
Dávidot ſzolgámot, kit az én ſzivem kedvelt.
10. En ötet meg kenem ſzentséges olajjal,
Hogy hatalmas légyen az én kezem által,
En erös karomtól ö olly hatalmat véſzen,
Hogy minden ellenség az ellen ſemmi léſzen,
Semmi ellensége eröt nem véſzen rajta,
Es a' gonoſz tévö ötet nem nyomorgattya.
11. Az ö ellenségit elötte meg-töröm,
Minden gyülölöit e' földröl el-törlöm,
Az én kegyeſségem és hüségem leſz véle,
Hogy az én nevemben ö ſzarvát fel-emellye,
Mert én edgyic kezét téſzem a' nagy tengerre,
Es az ö job kezét a' nagy folyó vizekre.
12. Es ö illy beſzéddel ſzól oſztán énnékem:
Te vagy az én atyám és erös Iſtenem,
En ötet fel-véſzem elsö ſzülött fiammá,
Es ez egéſz földön téſzem erösb királlyá,

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.ig.j./

Irgalmamat néki mind öröcké meg-tartom,
Es én kötésemet ellene fel nem bontom.
* 13. Es én az ö magvát öröcké terjesztem,
Es királyi székit jól meg-erössitem,
Valamig az ég tart: de az ö fiai.
Törvényem el-hadgyác, és nem engednec néki,
En rendelésemet hogy ha ök meg-veténdic,
Parancsolatimat és ha nem követéndic:
14. En veßßömmel öket az ö nagy bünökért,
Meg-látogatom és meg-suj'om vétkekért,
De én kegyelmemet ö töle meg nem vonszom,
Es fogadásomat ö néki meg nem máslom,
Mert szent kötésemet nem akarom meg ßegni,
A' mit ßájam mondot, nem ßoktam vißßá vonni.
15. Az én ßentségemre egyßer meg-esküdtem
Dávidnac szolgámnac, nem hazud beszédem,
Hogy az ö nemzete meg-tart minden idöben,
Es királyi széki meg-marad azonképpen,
Mint a' Nap és az Hóld az égen meg-maradnac,
Tiszta bizonysági az én fogadásomnac.
16. De te meg-utálád és szinte meg vetéd,
Es nagy haragodat kenettedre öntéd,
Szolgádnac kötésit te szinte meg utálád,
Ekes koronáját a' földre le-tapodád,
Falait el-töréd, el rontád erösségét,
Töviböl ki-hányád szép ékes épületit.
17. Az úton járóknac öt sákmányúl hagyád
Es ö szomszêdinac nevetségül adád,
Ö ellenséginec fel-emeléd kezeket.
Es meg-vidámitád gyülölöi sziveket,
Az ö fegyverinec élit hegyit el-vövéd,
Es ötet az hadban egyszálné sem segitéd.

18. Minden ékességét nevénec el-törléd.
Es királyi székit a' földre le-vetéd,
Es meg röviditéd napját iffiuságánac,
Nagy szégyen gyalázat ö reá borulánac,
Mig rejted-el magad? Öröcké haragszol é?
Haragodnac tüze mind éltig gerjedez é?
19. Gondold-meg éltemnec ö rövid idejét,
Hiába szerzéd-é mind az embereket?
Kitsoda az ember a' ki halált ne lásson?
Es a' koporsobúl el ki-szabadúlhasson?
Uram hol vagyon most a' te régi kegyelmed,
Kirül a' Dávidnac töl esküt igéretet?
20. Gondold ßolgaidnac nagy gyalázattyokat,
Es hogy sok népeknec iszonyu szidalmát,
Keblemben hordozom, kik tégedet boßontnac,
Gyalázván nyomdokát fel-kenett királyodnac,
Dicsösség tenéked, és áldassál Ur Isten,
Kire minden néptül mondassék, Amen! Amen!

XC. SOLTAR. T. B. 78.

Tanúság az életnek meg-gondolattyáról.

Az LXXVIII. SOLTAR notájára.

TE benned biztunc eleitül fogva,
Uram téged tartottunc hajlékunknac,
Mikor még semmi hegyec nem vóltanac,
Hogy még sem ég sem föld nem vólt formálva,
Te vóltál, és te vagy erös Isten,
Es te meg-maradcz minden idöben.
2. Az emkereket te meg-hagyod halni,
Es ezt mondod az emberi nemzetnec,
Legyetec porrá kik porbúl löttetec,
Mert ezer esztendö elötted annyi,
Mint a' tegnapnac ö el múlása,

Es

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.ig.j./

Es egy éjnec rövid vigyázáſa.

3. Ki múlni hagyod őket olly hirtelen,
Mint az álom melly el-múlic azontúl,
Mihelyt az ember fel-ſerken álmából,
Es mint a' zöld füvetske a' mezöben,
A' melly nagy hamarsággal el-hervad,
Reggel virágzics' eſtve meg-ſzárad.

4. Midön Uram haragodban verſz minket,
Ottan meg-halunc és földre le-esünc,
A' te kemény haragodtül rettegünc,
Hogy ha meg-tekinted nagy büneinket,
Titkos vétkünket ha elö hozod,
Es ſzined eleiben állatod.

* 5. Haragod miatt napja életünknec,
Menten el-múlic olly hirtelenséggel,
Mint a' mondott ſzót el-ragadgya a' ſzél,
A' mi napinc kiket nékünk engedtec,
Mint egy hetven eſztendei idö,
Hogy ha több tehát nyolczvan eſztendö.

6. Es ha kedves vólt is valamennyire,
De többire vólt munka és fájdalom,
El-kél éltünknec minden ékeſsége,
El-múlic mint az árnyéc és az álom,
De ki érti a' te haragodat?
Csak az a' ki féli hatalmadat.

7. Tanits meg azért minket kegyelmeſſen,
Hogy rövid vóltát életünknec értsüc,
Es eſzeſséggel magunkat viſellyüc,
Oh Ur Iſten forduly hozzánc iſmétlen,
Mig hagyod hogy éltünc nyomorogjon?
Könyörüly már a' te ſzolgaidon.

8. Töl-

8. Tölts-bé minket reggel nagy irgalmaddal,
Hogy jó kedvel vigyüc véghézéltünket,
Ne terheltesünc ſzorgalmatoſsággal,
Vigaſztally minket és adgy könnyebséget,
Es haragodat fordits el rolunc,
Mellyel régulta oſtoroztatunc.

9. Szolgaidon láttaſſad dolgaidat,
Dicsöſségedet ezeknec fiain,
Add értentünc felséges hatalmadat,
Mi kegyes Urunc, oh irgalmas Iſten!
Minden dolgunkat birjad forgaſſad,
Kezeinc munkáit igazgaſſad!

XCI. SOLTÁR. T. B.

Vigaſztalás a' veſzedelemben.

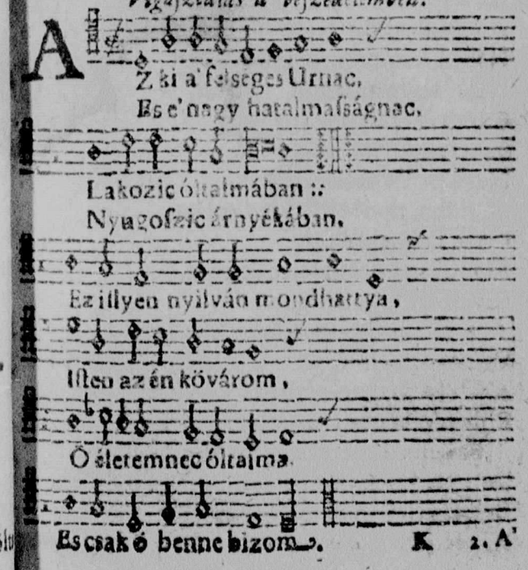

2. A' vadásznac ö töritül,
Téged meg-ment féltedben ::
Az hamis nyelvec mérgétül,
Meg óltalmaz kegyessen.
Téged ö kedves szárnyával,
Takargat és bé-fedez,
Es az ö igasságával,
Mint paissal védelmez.
3. Nem lészen néked félelmed,
Ejjeli irtozástól ::
Szived nappal meg nem ijed,
A' repülö gyors nyiltól:
Nem árt néked semmi képpen,
Az éjjeli döglelet,
Az halálos dög dél szinben,
Néked semmit nem tehet.
4. Ha te mellöled egy felöl,
Ezren el-esnének-is:
Es tiz ezren jobb kéz felöl,
Nem árthat néked még-is.
Söt meg-nézélled kedvedént,
Öket szemeid elött,
Mondván: ö érdemec szerént,
E' veszély rajtoc esett.
* 5. Summa szerént az Istenben,
Vetem hiedelmemet ::
A' ki ül a' magas helyben,
Ebben veld reménségedet:
Es semmi kár téged nem ér,
Sem nem esel veszélyben,
Esminden gonosz hátra tér,
Házad felé sem mégyen.

6. Mert

6. Mert az ö szent angyalinac,
Meg-parancsolta nyilván ::
Hogy téged óltalmazzanac,
Minden te utaidban.
Ezec tégedet nagy szépen,
Ö kezekben hordoznac,
Hogy lábad ne üsd a' köben,
Olly hiven igazgatnac.
7. Oroszlánon és sárkányon,
Minden kár nélkül járhatsz,
Oroszlán kölykön és kigyón,
Lábaiddal tapodhatsz.
Mond Isten: ötet meg-tartom,
Mert engem szivböl szeret,
En ötet meg-óltalmazom,
Mert dicsiri nevemet.
8. Mihelyt hiv könyörgésében,
Ötet menten segitem ::
Véle lészec szükségében,
Kiböl hamar ki vészem.
Es nagy dicsösségre ötet,
Emelem, magasztalom,
Es az én segedelmemet,
Ö néki meg-mutatom.

XCII. SOLTAR, T.B.

Hálá adás az Istennek gondviselésérol.

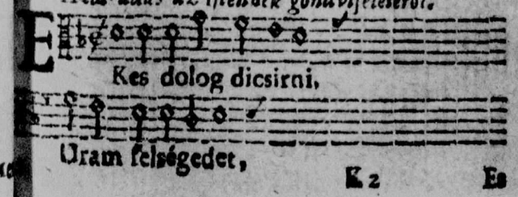
Kes dolog dicsirni,
Uram felségedet,

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.ig.j./

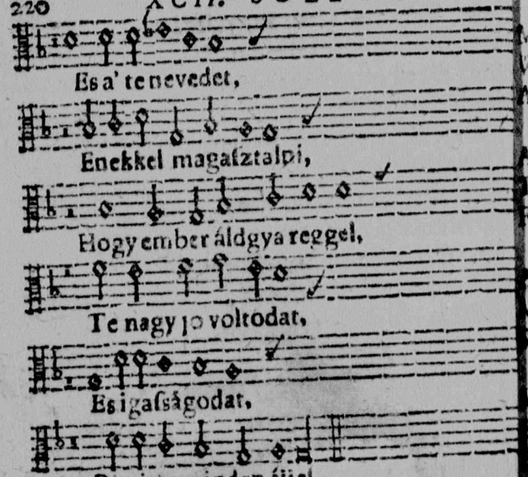

Es a' te nevedet,
Enekkel magaſztalni,
Hogy ember áldgya reggel,
Te nagy jo voltodat,
Es igaſságodat,
Dicsirje minden éjjel.

2. Lantban és hegedüben,
Es ſzép czymbalmokban,
Hangos czyterákban,
Dicsirteſsél zengésben.
Dolgaidon örvendec,
Hatalmadat látván,
Kezednec munkáján,
Örömömben éneklec,

3. Sok és nagy csudálatos,
Te cselekedeted,
Mélység bölcseſséged,
Beſzéded drágalátos:
E' dolgot az eſztelen,
Egy ſzáiné ſem érti,
Es meg ſem tekinti,
Hogy ez miképpen légyen.

4. Hogy a' gonoſzoc nönec,
Mint a' fü a' mezön,
Virágoznac ſzépen,
A' ſok iſtentelenec.
Hogy öröcké eſſenec,
A' veſzedelemben.
Te vagy öröc Iſten,
Felette mindeneknec.

* 5. Mert im az hitetſenec,
A' te ellenségid,
Minden gyülölöid,
Szörnyü képpen el veſznec'
Szarvamat fel-emeled
Mint az egy ſzarvunac,
Hogy én vigadhaſſac,
En Iſtenem te benned.

6. Meg-kenic én fejemet,
Zöldellö olajjal,
Hogy diadalommal,
Láſſam ellenségimet.
Végre én füleimmel,
En ellenségimröl,
Es gyülölöimröl,
Uj hirt halloc örömmel.

7. Virágoznac az hivec,
Mint a' ſzép pálma fác,
Es mint a' cedrus fác,
Kik a' Libánon nönec.
Es az Ur hajlékában,
Ezek plántáltatnac,
Szépen virágoznac,
Az Iſten tornáczában.

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay. /317.ii.j./

8. Hogy ha meg öſzülnek-is,
De mindazonáltal,
Nagy ſzaporaſsággal,
Gyümölcsöt hoznac még-is.
Hogy igaſságát hiven,
Mindenütt hirdeſséc,
Az én Iſtenemnec, Kiben hamiſság nincsen.

XCIII. SOLTAR. C. M.

Vigaſztalás a' kegyetlen Urak ellen.

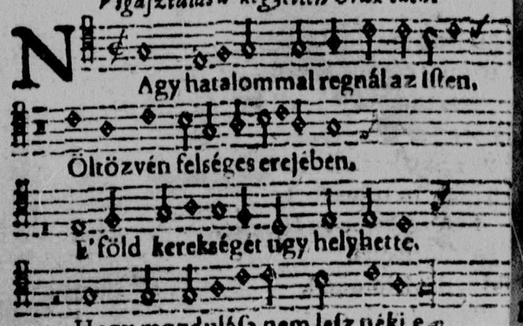
NAgy hatalommal regnál az Iſten,
Öltözvén felséges erejében,
E' föld kerekségét úgy helyhette,
Hogy mozduláſa nem leſz néki e.

2. A' te ſzéked kezdettül fogva vólt,
Iſtenséged öröcké orſzágolt,
A' folyó vizec eröſſen zúgnac,
A' magas haboc igen harſognac.

3. De bár a' tenger zugjon eröſſen,
Es a' haboc hánkodgyanac fennyen,
De ök mind ſemmic az Iſten ellen,
Mert ö hatalmasb a' magas menyben.

4. Uram meg marad a' te mondáſod,
Merö hüség a' te tudományod,
Házadnac ſzentség ö ékeſsége,
Kinec öröcké nem léſzen vége.

XCIV. SOLTAR. T. B.

Kőnyörgés a' kegyetlenek ellen.

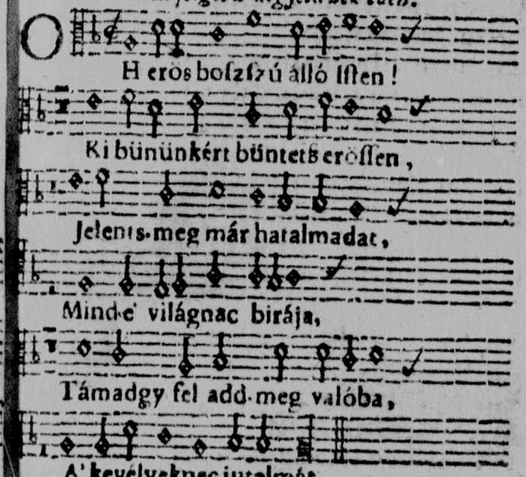
O Herös boſzſzú álló Iſten!
Ki bününkért büntets eröſſen,
Jelents-meg már hatalmadat,
Mind-e' világnac birája,
Támadgy fel add-meg valóba,
A' kevélyeknec jutalmát.

2. Miglen marad e' büntetetlen?
Mig fuvalkodnac fel-kevélyen,
A' gonoſz iſtentelenec?
Mig élnec illy vigaſsággal,
Es az ö gonoſságockal,
Vallyon meddig dicsekednec?

3. Uram a' te népedet rontyác,
Örökségedet ſanyargattyác,
Minden irgalmaſság nélkül,
Özvegyet, árvát meg-ölnec,
Szegény jövevényt el-veſztnec,
Még ezt mondgyác ſzemtelenül:

4. Az Iſten e' dolgot nem láttya,

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.ig.j./

A' Jácób Iſtene nem tudgya.
A' miket mi ſzerzünc moſtan,
En csudáloc ti rajtatoc,
Hogy illy oktalanoc vadtoc,
Hánnyátok-meg magatokban.
5. A' ki a' fület teremtette,
Es a' látó ſzemet ſzerzette,
Hogy ne látna ſem hallana?
A' pogányoc büntetöje,
Egyebet hogy ne büntetne?
Ki máſt tanit, hogy ne tudna?
* 6. Az Iſten minden ſzivnec titkát,
Jol tudgya minden gondolattyát,
Hogy ſemmire kellöc láttya,
Bóldog a' kit te igazgatcz,
Es törvényedre tanitaſz,
Es kinec vagy oktatója.
7. Hogy ha gonoſzúl léſzen dolga,
Es érkezic háboruſága,
Mindent el-ſzenved csendeſſen,
Miglen az iſtentelennec,
Vermet koporſot kéſzitnec,
Hol örömében vig léſzen.
8. Mert nem hadgya Iſten ö népét;
El nem felejti örökségét,
Söt vagyon rájoc nagy gondgya,
Es midön ideje el-jö,
Mindent igazán itél ö,
Es az hiveket meg-tartya.
9. Ki ment a' gonoſztúl meg engem,
Es ki támad fel én melettem,
E' gonoſz tévö nép ellen?

Ha Iſten nem örzött vólna,
Már régen meg-hóltam vólna,
Es moſt fekünném a' ſirben.
10. Midön mondom: im el kell eſnem,
Leg ottan meg-ſegiteſz engem,
Te nagy irgalmaſſágodbúl,
Mikor nagy bánatban vólnéc,
Es ſzivemben keſergenéc,
Meg-vigaſztalál azontúl.
11. Itiletedhez hogy férhetne
Az Iſtentelenec törvénye?
Kik jót hamiſra forditnac,
Nagy ſereggel öſzve gyülnec,
Hogy az igazat meg-öllyéc,
Es ártatlan vért ontsanac.
12. De én csac az Iſtenben bizom,
Ö énnékem erös kö varam,
Es ezeket meg bünteti,
Az ö ſzámtalan bünökért,
Es gonoſz téteményekért,
Az Iſten öket el-veſzti.

XCV. SOLTAR. T. B. 24. 62. III.

Intés az Iſten i dicsiretre és orſzágláſra.

Az XXIV. SOLTAR notájára.

JErtec örvendgyünc minddyájan,
Az Urban mi kö ſziklánban,
Vigadozzunc ſzép énekeckel,
Mennyünc ſzine eleiben.
Es magaſztallyuc kegyeſſen,
Örvendetes dicsireteckel.
2. Mert ö az hatalmas Iſten,

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.ig.j./

Es nagy király mindeneken,
Ő a' fejedelmeknec Ura,
Ez egesz földnec mélységét,
Es a' hegyeknec erejét,
Hatalmas kezebe foglallya.
3. Övé a' tenger a' mellyet,
Erös kezével teremtett,
A' szárazt-is ő szerzé szépen,
Az Urnac jer imádkozzunc,
Neki térdet fejet hajtsunc,
A' ki minket teremtett bölcsen.
4 Mert ő Istenünc és Urunc,
Mi penig juhai vagyunc,
Ő legeltet minket mint nyájat,
Lágyitsátoc sziveteket,
Hogyha hivánd ma titeket,
Leg ottan hogy hallyátoc szavát.
5, Mint a' Meribánál régen,
Es a' Massa puszta helyén,
Mond Isten a' népnec, mint jártac,
Holott a' ti eleitec,
Engemet meg kisirtettec,
Es csuda dolgaimat láttác.
6 Hol negyven esztendeiglen,
Engem busitottac szörnyen,
Az ő kemény természeteckel.
Mondác végre: imé ezec,
Gonosságokban el-mennec,
Az én ósvényem nékic nem kell.
7 Kiért rájoc meg haragvám,
Hogy tölöc igy boszszontatám,
Mivel hogy ők meg nem térének,

En meg esküvém nékiec,
Hogy soha öröcké ezec,
Nyugodalomban bé nem mennec.

XCVI. SOLTAR, T. B.

Intés az Isteni dicsiretre.

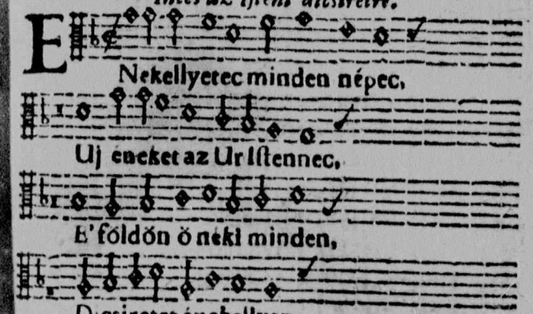

2. A' pogányoc közt dicsöségét,
Hirdesse jó tetéményét,
Mert nagy és erös az Isten,
Hát inkáb tisztellye minden,
Hogy nem mint egyéb isteneket.
3. A' pogányoknac sok istenec,
Merő bálványoc ha meg-nézzüc,
De Isten mennyet teremté,
Nagy hatalom jár elötte,
Minden dolgai felségesséc.
4. Nagy dicsöségét láttya minden.
Az ő tiszteletes szent helyén,
Jertec tehát minden népec,

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.15.j./

Adgyunc hálát az Istennec,
Mert nagy az ö dicsösségében.
5. Az Urnac dicsösség adassék,
Es az ö neve dicsirtessék,
Adgyunc ö néki hálákat,
Minden kedves ajándékot,
Kapui elött szent helyének.
6. Jer mennyünc az Ur eleiben,
Es imádgyuc figyelmetessen,
Templomában szentségének,
Töle mindenec féllyenec,
Az egész föld kerekségében.
7. Ne rejtsétec a' pogányoktól,
Hogy e' nagy Ur Isten országol,
E' földet meg erösíti,
Hogy ne lehessen eseti,
Népit itili igasságból.
8. Örüllyön az ég hangossággal,
A' föld örvendgyen vigasággal,
A' tenger zugjon, a' mezö
Zengedezzen és az erdö,
Az Ur elött nagy hálá adással.
9. Az Isten el-jö törvényt tenni,
Es e' földön mindent itilni,
A' világot igassággal,
A' népeket tisztasággal,
Itili, s' a' jókat meg menti.

CXVII. SOLTAR, T. Et
Intis a' Christusnak tiszteletire.

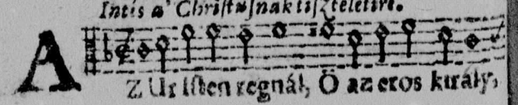

AZ Ur Isten regnál, Ö az eros király,

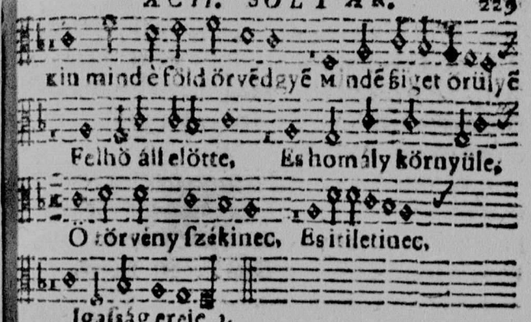

2. Tüz mégyen elötte, Mellyel ellensége.
Szörnyen meg-égettetic, Es hamuvá tétetic,
Hirec sem lesz soha, Az ö villámása,
Fénlic világoson, Az egész világon,
A' föld fel ha láttya.
3. Az Isten szinénec, Elötte az hegyec,
Miut viasz el-olvadnac, Mert Ura e' világnac,
Hirdetic az egec, Minden féle népec,
Az ö igasságát, Es nagy dicsö vóltát,
Az ö hatalmának.
* 4. Hát pironkodjanac, Kik bálvánt imádnac
Faragtsztelnec képeket, Kikre vetic sziveket,
Ti minden Istenec, Ötet tisztellyétec,
Alván széki elött, Kit a' Sion hallott,
Es örült ez hirnec.
5. Uram a' Judának Leányi vigadnac,
Dicsirvén itileted, Mert magasson fel-vévéd
A' te dicsöséged, Minden népec felett,
Minden isteneknél, Fellyebb emelteté,
Nagy a' te felséged.

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.ig.j./

6. Tilsten szeretöe, Gonosz gyülöllyetec,
Hamis cselekedetben, Hogy réßetec ne légyen
Mert az ö szolgait, Meg-menti hiveit,
Gonoszoc kezeböl, ö nagy erej-böl,
Meg-tartya népeit.

7. Szentihez világát, Nyujtya nagy irgalmát,
Es a' tiszta szivüec, Töle örömet nyernec,
Szent hivec ez Urban, örüllyetec vigan,
Es az ö szentségét, Dicsösséges nevét,
Aldgyátoc mindnyájan.

XCVIII SOLTAR, T. B. 66 118.

Intés a' Christusnak dicsiretire.

A' LXVI. SOLTAR Notájára.

ENekellyetec új éneket,
Az Urlstennec örömmel,
Mert nagy csudákat cselekedett,
Erös karja erejével.
Mi veliünc az ö idvességét,
Kétség nélkül meg értette,
igasságát és kegyességét,
Minden népnec ki-jelenté!
2. Meg gondolá irgalmasságát,
Es kegyességét tekinté,
Es az ö nagy hüséges vóltát,
Az Izraélhez terité.
A' nekünc küldött idvességet,
Ez egész föld kerekségén,
Nyilván meg-látta minden nemzet,
örvendyen hát néki minden!
3. örüllyetec és vigadgyatoc,
Mondgyatoc szép énekeket,
Cymbalmockal hangitsállyatoc,
Zen-

Zenditsetec hegedüket.
A' trombitákat fujátok-meg,
E' király elött zengjetec,
Csendüliyetec és zudullyatok-meg,
Tengeren földön mindenec.
4. Az Ur elött a' folyó vizec,
Örvendezzenec minnyájan,
A' magas hegyec az Istennec,
Tapsollyanac vig vóltokban.
Mert imé el-jö törvényt tenni,
Meg-itil e' földön mindent,
Mind e' világot jól rendeli,
A' tiszta igasság szerént.

XCIX. SOLTAR, T. B.

Intés az Urnac dicsiretire és imádására.

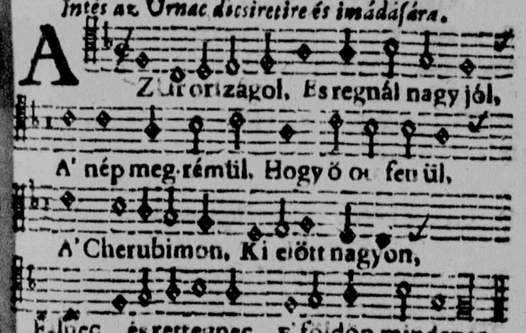

2. Nagy az Urlsten, ö erejében,
A' Sion hegyén, Minden népeken,
Vagyon hatalma, ö minden áldgya,
Mert nagy az ö neve, Es dicsö szentsége.
3. Ez erös Urnac. Mint jó királynac,
Nem kell hamisság; Csak kell igasság.

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.ii.j./

Jó itiletet,
Kit ö igen ſzeret,
4. Iſtent áldgyátoc,
Hajtsatoc térdet,
Mert a' ſzentséges,
Az ö ſzent papjai,
5. Es a' Samuel,
Iſtent keresé,
Es kéréſekben,
Meg-adá nékiec,
6. Fen a' felhöben,
Öket vezérlé.
Kik ö törvényét,
Hiven meg-öriztéc,
7. Meg-hallád Iſten,
Hozzájoctérél.
Kegyeſségedböl,
Ök ki nem térénec,
8. Aldgyátoc ötet,
Térdet hajtsatoc,
A' Sion hegyén,
Dicsirtetic itten,

A' Jákóbnac tört,
Mint válaſztott népét,
Magaſztallyátoc,
Sámolya elött,
Aron és Moſes,
Könyörgöttec néki.
Könyörgésével,
Nagy ſzükségébe,
Meg-hallá Iſten,
A' mit töle kértec.
Oſlop képében,
A' puſztahelybe.
Es ſzent igéjét,
Frigyét kedvelletéc.
Ö kéréſekben,
Es meg-engedél,
De hogy bünökböl,
Meg-bünretteténec.
Mint Iſtenünket,
Es imádgyátoc,
Ö lakó helyén,
Mert ſzent az Ur Iſten.

C SOLTAR T. B.

Hálá-adás lelki jó tételéért.

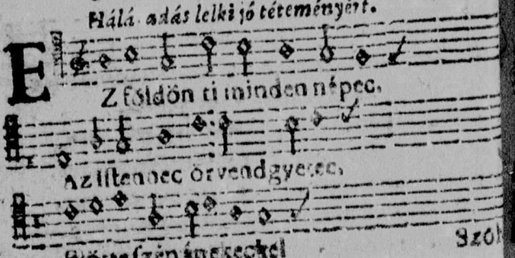

Előtte ſzép énekekel Szól

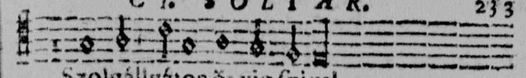

Szolgályátoc ö: vig ſzivel,
2. Tudgyátoc hogy ez az Iſten,
Ki minket teremtett bölcsen,
Es mi vagyunc ö népei,
Es ö nyájjának juhai.
3. Ö kapuin mennyetek bé,
Hálát adván ſzivetekbe,
Jer mennyünk bé tornácziban,
Néki nagy hálákat adván,
Mert nagy az ö kegyeſsége,
Es meg marad mind öröcké,
Es az ö ſzent igaſsága,
Meg-áll és el nem fogy ſoha.

CI. SOLTAR. T. B.

Fogadáſa Dávidnak az ö orſzáglásáról.

2. Okoſsággal jároc minden útamban,
Miglen el-jöſz ez orſzágot rám bizván,
Hogy házamat hiven vezérlheſſem,
Igyekezem.

3. Szent

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.ig.j./

3. Semmi gonosz dolgot én nem kedvellec,
De minden gonoszúl élöt gyülölöc,
Ezekre semmi képpen nem vetem,
Az én szemem.

4. Az hamis szivü távoly mennyen tölem,
A' gonosz emberhez nem lészen kedvem,
Nem jön a' csalárd ember elömben,
Semmi helyen.

5. Kiö feleit titkon rágalmazza,
Annac nálam nem lészen maradása,
A' fuvalkodó kevélyt elöttem,
Nem szenvedem.

6 Az én szemeim azokra nézzenec,
A' kik ez országban igazán élnec,
Nálam ezec lakjanac s' hü szolgác,
Szolgállyanac.

7. A' csalárd ember soha nékem nem kell,
En házamban annac nem adatic helly,
Az hazudozó szemeim elöl,
Távul kerül.

8. Jó reggel ki-irtom a' gonoszokat,
El-törlöm e' földröl az hamissakat,
Az Isten városát meg-tisztitom,
Tisztán tartom.

CII. SOLTAR. T. B.

Könyörgése a' Sidó népnek, a' Babyloniai fogságból való meg-szabadúlásért.

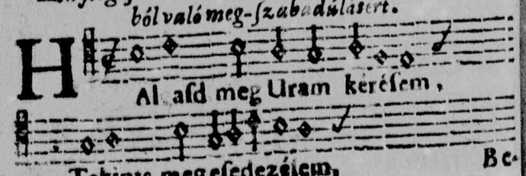

Bc-

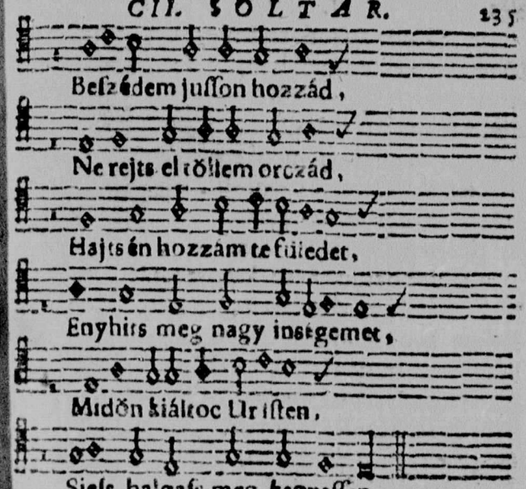

2. Mert napjai életemnec,
Olly hirtelen el-keléneo,
Mint a' füst és a' pára,
Es mint a' tüz hely pora,
Minden csontom ugy el-száradt,
Szivem mint a' fü el hervadt,
Ugy hogy az én ételemet,
El felejtém kenyeremet.

3. Böröm csontaimhoz ragadt,
Keserves siralmom miatt,
Ez iszonyu inségben,
Ollyatén löttem szintén,
Mint pellicán a' puszтában,
Siralmas kiáltásimban,
Ollyá löttem mint a' bagoly,
Ki a' kietlenben huhol.

Ol-

4. Ollyan vagyoc mind untalan,
Mint veréb az eſzterhában,
A' melly egyedül maradt,
Ellenség reám támadt,
Gyaláznac engem naponként,
Es kik boſzſzontnac oránként,
Ha kinec veſzélyt kivánnac,
En rólam példát formálnac.
* 5. Por hamu nékem kenyerem,
Mellyet étel gyanánt éſzem,
Italom könyveimmel,
Elegyitem mint vizzel,
A' te nagy haragod miatt,
Kinec tüze ugy fel-lobbant,
Hogy engemet fel-emelél,
Es iſmét a' földhöz tütél.
6. Az én idöm im el mulée,
Mint az árnyéc el-enyiſzéc,
Minden teſtem el-aſza,
Mint a' le-kaſzált ſzéna,
A melly meg nem élled többé,
De te meg-maradcz öröcké,
Es a' te emlekezeted,
Mind öröcké meg-tart hired.
7. Azért kelly fel oh Ur Iſten,
Haragod ne gerjedezzen,
Sion városát ſzánd-meg,
Es néki kegyelmezz-meg,
Mert már im az idö el-jött
Es a' melly már ſokat késött,
Jelen vagyon az az óra,
Hogy dolga fordúllyon jóra.

8. Hogy a' te ſzolgaid végre,
Öſzve gyülvén e' ſzent helyre.
El puſztúlt kö rakáſit,
Kedvellyéc épüléſit,
Es oſztán a' pogány népec,
Uram nevedet rettegjéc,
E' földön minden királyoc,
Meg-vallyác hogy te vagy Uroc.
9. Mert az Ur jól meg-épité,
A' Siont meg-ékeſité.
Es dicsöſségét itten,
Meg-mutatá iſmétlen,
A' nyomorúltac panaſzſzát,
Meg-halgatá nagy ſiralmát,
Kéréſeket meg nem veté,
Sőt kegyelmeſſen tekinté.
* 10. Ezt ember hiven fel-irja,
Hogy meg maradgyon mindenha,
Légyen emlekezete,
Nemzetségrül nemzetre,
Hogy a jövendö nemzetec,
Kik még e' földre ſzületnec,
A' menybéli Iſtent áldgyác,
E' dologért magaſztallyác.
11. Hogy alá néz onnan fellyül,
Az ö magas ſzent helyérül,
A' menybül alá nézél,
E' földre le-tekintél,
Hogy meg-hallya kéréſeket,
A' foglyoknac inségeket,
Es azokat ö meg-tartya,
Kiket itilec haláſra.

Régi nyomtatványok, Opponice-Zay.
/317.12.j./

12. Hogy ſzent neve az Iſtennec,
A' Sionban dicsirteſséc,
Es a' Jeruſalembe,
Aldaſsác dicsöſsége,
Midön a' népec ſeregben,
öſzve gyülnec e' ſzent helyben,
A' királyok is itt léſznec,
Es ſzolgálnac az Iſtennec.

* 13. Le-veré az én erömet
Ez útban és életemet
Meg-rövidité, és én
Igy ſzólléc keſerveſſen:
Nehadgy el veſznem Ur Iſten,
Életemnec közepiben,
Mert mind öröcké meg-vannac,
Eſztendeid el nem fogynac.

14. E' földet te teremtetted,
Es ecképpen helyheztetted,
Csak te kezed munkája,
Az égnec alkotmánya,
De ezec mind el-veſzendöc,
Uram te meg-maradſz; de ök
Mint a' ruha mind el-kopnac,
Szépségekben meg nem álnac.

15. Es midön Uram akarod,
öket ugy el-változtatod,
Mint az el-viſelt ruhát,
A' melly téltül meg-ſzakad,
Te vagy a' ki régen valál,
Vóltod változás nélkül áll,
Te eſztendeidnec vége,
Nem léſzen ſoha öröcké.

16. A'

16. Azért a' te ſzolgaidnac,
Fiai meg-ſzaporodnac,
Es meg-maradnac végig,
Az az, öröcidökig,
A' néked ſzolgáló hivec,
Es egéſz ö nemzetségec,
Meg-álnac és meg maradnac,
Es öröcké el nem fogynac.

CIII. SOLTAR. C. M.

Hálá-adás a' bünnek meg-bocsánattyáért.

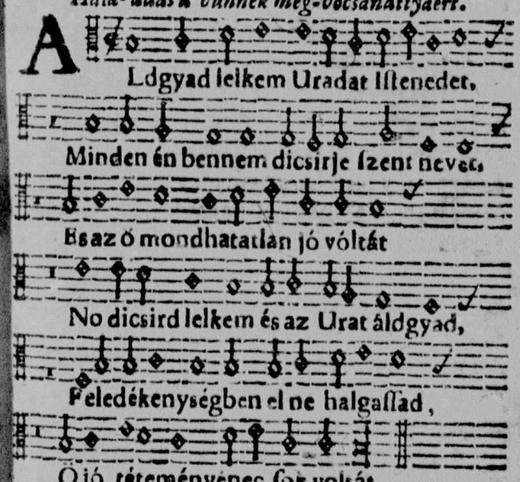

2. Adgy hálát ennec a' ki büneidet,
Meg-bocsáttya gyogyittya sérelmidet,
Ki-ment minden nyavalyádból hiven,
Es életedet veſzélytöl meg-menti,
Az halál veſzedelmétöl meg-örzi,
Irgalmával meg-koronáz ſzépen.

3. Ki

3. Ki életedet kegyessen táplállya,
A' mi szádnac kell bőséggel meg-adgya,
Mint a' sast meg-iffjét és meg ujjét,
Es a' kik méltatlanságot szenvednec,
Azoc töle kegyessen meg mentetnec,
Hozzájoc nyujtya az ö jó kedvét.
4. Ö utait meg-mutatá Mosesnec,
Azonképpen az Izraël népénec,
Meg-jelenté nagy csuda dolgait,
Mert ö irgalmas, kegyes, és kegyelmes,
Nagy türhetö, jó, hü és engedelmes,
Haraggal meg-terheli szolgait.
5. Es hogy ha bününkel ö meg bántatic,
Néha kegyelme tölünc meg-vonatic,
De nem haragszic reánc öröcké,
Es nem olly hirtelen pöröl mi velünc,
Nem büntet a' mi bününc szerint bennünc,
Olly hajlandó ö a' kegyelemre.
6. Ugy fel épiti azokhoz irgalmát,
Kik ötet szeretic, félic hatalmát,
Melly magas a' szép ég a' föld felett,
Minden bününket mi tölünc olly meszsze,
Ö el-fordittya szinte mint melly meszsze
A' nap kelettül a' nap enyészet.
* 7. Mint az atya fiaihoz kegyelmes,
Ö is azokhoz igen engedelmes,
Kik öt igazán félic tisztelic,
Mert jól tudgya melly gyarló a' mi vóltunc,
Es hogy mi olly romlott emberec vagyunc,
Mint a' por melly a' széltül hintetic,
8. Ember élete a' fühöz hasonló,
Fel-nö és zöldül, de hamar el-múló,

Min

Mint a' gyenge virág a' sik mezön,
Mellyet mihelyt meg-fuvalla' meleg szél,
El-hull és hervad, ékessége el-kél,
Ember nem tudgya hol vólt s' hová lön.
9. De az Ur kegyelme öröcké meg-áll,
Azokon kik öt félic igassággal,
Es firól fira terjed irgalma,
Azokon kik meg-tartyác ö kötésit,
A' kik gyakran meg-emlitic törvényit,
Es azoc szerint járnac mindenha.
10. Az Ur a' menyben helyheztette széket,
Kiben gyakorlya igaz itiletit,
Országlása ki hat minden rendre,
Isten angyali áldgyátoc az Urat,
Ti erös lelkec kik ö akarattyát,
Tészitec és jártoc ö kedvére.
11. Dicsirjétec öt minden ö seregi.
Kik a' mennyégben szolgáltoc ö néki,
Es kik örzitec szent akarattyát,
Aldgyátoc az Urat minden állatoc,
Ö nagy birodalmát magasztallyátoc,
Aldgyad lelkem öröcké az Urat.

CIV. SOLTAR, C. M.

Dicsireti az Istennek a' teremtett dolgok rendiről.

A
Ldgyad lelkem az Urat és tiszteld,
Dicsösségével rakva meny és föld.
A' te felséged Uram nagy és erös.

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.ig.j./

Značka:

Por. číslo	Došlo deň, mesiac	Došlo od koho a pod akou značkou	Predm

Starší tlač 1717. Staršia tlač 1717.

A' te ékeſſéged nagy ſzép és fényes,
Te öltözeted ékes és tiſzta,
Szép világoſság ſzármazic rólla,
Az egeket ſzeleſſen ki terjeſztéd,
Mint egy kárpitot ugy fel ékelited.
2. A' vizet környüled mint kamarát,
El fel alkottad mint ſzép palotát,
A' felyhökön ugy járſz mint egy ſzekéren,
A' ſzelec ſzárnyokon hordoznac ſzépen,
Angyalidat febes ſzéllé téſzed,
Mint ſzáguldó poſtákat ki-küldöd,
Meny dörgés, tüz, láng, villámás előtted,
Mint kéſz ſzolgaid ugy fügnec tetőled.
3. A' föld fundámentomát meg-vetéd,
A' mellyre erőſſen helyheztetéd,
Hogy azon mindenkoron meg állana,
Es helyéből fohn ki ne mozdúlna,
Ki az előtt a' nagy mélységekben,
Vizzel mint ruhával vóltel fedvén.
A' nagy vizec ő rajta felyül folytac,
Kik a' nagy hegyeken-is felyül múltac.
4. De mihelyen te meg-feddéd öket,
Meg-futamánac feddéſed előtt,
Hogy meg-hallác menydörgéſit te ſzódnac,

A' földről ſietvén el ſzaladánac,
A' nagy hegyec fel-emelkedénec,
Es a' mély völgyec mind ki-tetſzénec,
Minden meg tartya ő tulajdon helyét.
Mellyet Felséged nékiec engedett.
* 5. Határát a' nagy tenger meg tartya,
Azt ſemmiképpen által nem hágja,
Hogy többé ez fel-emelkedett földec.
A' vize miatt el ne merüllyenec,
A' kút fejeket a' ſzép völgyeken,
Te felséged rendelte nagy ſzépen,
A' patakoc kik innen ki ſzorúlnac,
A' hegyec között zengedezve folynac.
6. Arra hogy a' mezőn járó barmoc,
Az erdőn laſzó vad állatoc,
A' vizekben és e' ſzép kut fejekben,
Oltsanac és meg ujjullyanac ſzépen,
Ahelyen ember hall édes zengéſt,
Az madaraktúl ſzép énekléſt,
Kik a' hives zöld ágakon ülnec,
Gyönyörüség geſſen énekelnec.
7. A' nagy hegyeket te onnan felyül,
Meg-nedveſited a' magas égből,
Hogy a' te jó büvséges kezeiddel,
A' földet bé-töltsed ſzép gyümölcsöcckel,
Hogy a' baromnac ſzénát adſz böven,
Azt teremteſz ſzéllyel a' réten,
Ő munkája által az embernec,
Bort és buzát adſz ő életének.
8. Vigaſságra bort adſz az embernec,
Kenyért adſz, kitől erőſsödgyéc,

KZB 1469-53

Značka:

Por. číslo	Došlo deň, mesiac	Došlo od koho a pod akou značkou	Predn

Značka:

Došlo

Por. číslo | deň | od koho / od akou značkou | Predm

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay. /317.ig.j./

KZB 1469-53

Örül az Ur ö csuda dolgaiban,
Gyönyörködic teremtett állatiban,
Tekintésétüle' föld meg-rémül,
Es az ö haragjától meg-rendül,
Reszketvén a' nagy hegyec füstölögnec,
Hogy ha az Urtól ök meg-illettetnec.

17 Az Urnac dicsiretet éneklec,
Valamig én e' világon élec,
Az Ur Istentén egész életemben,
Dicsirem és áldom szép éneklésben,
De viszontag azt kérem ö tölle,
Hogy énekléfem jó kedvel vegye,
Es osztán tellyes szivemből örvendec,
Szép énekeket mondván szent nevénec.

18 Az Isten utáló bünös népec,
E' földrül szörnyen el-töröltetnec,
Ugy hogy közzülöc senki meg nem marad;
Ohén lelkem a' nagy Ur Istent áldgyad.

CV. Soltar. T. B.

Hálá-adása az Isten népének.

ADgyatoc hálát az Istennec,
Imádkozzatoc szent nevének,
Hirdessétec dicsiretit,
Es minden jó tetteményit,

Be-

Beszéllyétec a' nép előtt
Nagy csudáit mellyeket tett,

2. Néki vigan énekellyetec,
Csuda dolgait dicsirjétec,
Magasztallyátoc szent nevét,
Kik szivből félitec ötet,
Örüllyön azoknac szivec,
Kik az Urról értekeznec.

3. Keressétec e' kegyes Urat,
Es annac szinét és hatalmát,
Meg-gondollyátoc dolgait,
Ne feledgyétec csudáit,
Itéletit hirdessétec,
Mellyec ö szájából jöttec.

4. Ti Abrahámnac nemzetségi,
Istennec választott szolgai,
Kik Jákóbtól származtatoc,
Es választott fiac vadtoc,
Mi Urunc e' kegyes Isten,
A' ki reguál mindeneken.

* 5. Meg-emlekezic szüntelenül,
Az ö szentséges kötéséről,
Es az ö igaz igéje,
Ezer, és több nemzetségre,
Kiind öröcké meg áll frigye,
Mellyet Abrahámmal szerze.

6. Meg-emliti ö esküvését,
Mellyet az Isák atyánknac tett,
Es meg-igirte Jákóbnac,

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.ig.j./

A' ki bizonnyal hün annac,
Hogy az Izraël kötése,
Meg maradna mind öröcké.
7. Mondván: (ved eszedben ez igét)
Néked adom a' Canán földét,
Te azt örökségül birod,
Sinóroddal részre osztod:
Noha kisded vólt seregec,
Kevesec és idegenec.
8. Ottan néprül népre térénec,
Országról országra menénec,
Es az Ur mind vélec vala,
Hogy népe kárt ne vallana
Ugy hogy az ö nagy ereje,
A' királyokat el-verte.
* 9. En kenettimet ne bántsátoc,
Prophétáimnac ne ártsatoc,
A' földre külde éhséget,
El fogyatá kenyereket,
Osztán egy embert bocsáta,
A' ki ö elöttöc járna.
10. Ez vala Joseph ki egy Urnac,
Szolgáúl el-adatéc annac,
Es ö békóban vettetéc,
Ö testére vás veretéc,
Miglen az idö el-jöne,
Hogy Isten öt ki-mentené.
11. Az ö nagy bölcs jövendölése,
Az ö nevét hiressétötte,
A' király érette külde,
Es fogságból ki vérette,
A' népnec regnáló Ura,

Rab-

Rabságból öt ki óldozta,
12. Az ö házán öt tellyességgel,
Urrá tévé nagy tisztességgel,
Hogy néki mind nagy és kicsin,
Alája vettetvén légyen,
Hogy a' fö fö népet birja,
Es a' véneket oktassa,
13. Osztán bé-mene az Izraël,
Az Ægyiptomban cselédivel,
Az Jácób ott jövevény lön,
A' Chám földén nagy néppé lön,
Ugy szaporodéc népével,
Erösb lön ellenséginél.
14. De az Ur Isten ö sziveket,
Ugy el forditá elméjeket,
Hogy az ö népeit ezec,
Szörnyen gyülölnie kezdéc,
Hogy öket nagy álnoksággal,
El fogyatnác hamissággal.
15. A' Mosest hozzájoc bocsátá,
Ki ötet hüséggel szolgálá,
Az el-választott Aronnal,
Es nékiec ezec által,
Nagy csudáit meg-mutatá,
Az egész Chám tartományban.
16. Setétséget külde a' földre,
Ki minden hellyeket el-lepe,
Ezec ketten mind meg-tevéc,
Mit Isten hagya nékiec;
A' vizet véré forditá,
Az halakat mind meg-fojtá.

Značka:
Došlo
Por. číslo
od koho pod akou značkou
Predm
9
0
KZB 1469-53

Značka:

Por.	Došlo		Predm
	od koho a pod akou značkou		
9			
0			

KZB 1469-53

Régi nyomtatvány 1317.ig.j./ Oprávnenie zay.

* 17. A' földre békác rohanának,
Úgy annyira hogy el-máſzának,
A' király kamarájában,
Es mihelt ſzóla, ieg ottan,
Számtalan rút féreg terme,
Sok terü omla a' földre.
18. Első helyet hánya köveket,
Tüz lángal a' ſzölö veſzſzöket,
El-veſzté a' füge fákat,
Ki-irta itt minden fákat,
Es mihelt iſmétlen ſzólla,
Számtalan ſok ſáska juta.
19. A' füvet e'földön e' fórgec,
Es a' gyümölcsöt mind el évéc,
Elsö ſzültöket meg-ölé,
Ez országban, és ki-vivé,
Ö nêpét nagy gazdagsággal,
Sok ezüſtel és arannyal.
20. Ö táborokban az emberec,
Semmi betegségben nem eſtec,
Úgy hogy az Ægyiptomiac,
Ki-menéſeken vigadtac,
Hogy tölöc légyen mentségec,
Kik miatt vólt nagy félelmec.
* 21. Egy köddel bé-fedezte öket,
Mellyet fölöttöc ki-terjeſztett,
Az égen tüzettámaſzta,
Ki éjjel világot tarta,
Sok fürjet ada nékiec,
Mihellyen ö tüle kértec.
22. Egi kenyérrel öket tartá,
Es a' kőſziklát fel-ſzakaſztá,

Kiböl a' viz a' ſzárazra,
Mint egy patac ki-buzdula,
Meg-emlité igiretét,
Mellyet az Abrahámnac tett.
23. Népét vigsággal ö ki-hozta,
Válaſztott népét vigaſztalta,
A' pogányoc tartományát,
Ezeknec adá jóſzágát,
Kit kezeckel munkálkodván,
Szerzettec vólt ez orſzágban.
24. Ezt nékiec azért mivelte,
Hogy gondgyoc lenne törvényére,
Hogy fogadnác az ö ſzavát,
Es tennéc parancsolattyát,
Es öröcké meg-örzenéc,
Kiért dicsiret Iſtennec.

CVI. SOLTÁR. T. B.

Első ſzámlálása az Iſtē jótetteményinec és büntetéſeinek

A Z Urat áldgyátoc mert jó,
Irgalma öröcké való,
Vallyon s' kitsoda mondhatná ki,
Az ö nagy erös hatalmát?
Sok és nagy az ö dicsireti.

Značka:

Por. číslo	Došlo: dňa	od koho a pod akou značkou	Predm

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.ig.j./

* 12. Ö csudáit Chám országban,
Nem gondolták meg magokban,
Melly nagy rettenetes dolgokat,
Tön a' veres tenger mellett.
Kin meg-inditván nagy haragját,
Meg-ölni akará öket.
13. Ha az él-választott Moses,
Nem látott vólna e' néphez,
Es ebben ellent nem tart vala,
Es ha Istenec haragját,
Ö el nem forditotta vólna,
El veszti vala táborát.
14. A' jó földet meg-útálác,
Kit az elött ohajtottac,
Ö beszédénec nem hivénec,
Morgolódtac sátorokban,
Es az ö szavát nem követtéc,
Ö kemény nyakú vóltokban.
15. Kin meg haragvéc az Isten,
Ö kezeit fel-emelvén,
Hogy a' pusztán öket le-verje,
Es öket magvockal edgyütt.
Egy helyrül másikra kergesse,
Es el-oszlassa mindenütt.
* 16. Ottan hamar az ö szivec,
A' Bálpéorra csüggettec,
Evénec halott áldozatot,
Kiért ismétlen az Isten,
Rájoc bocsáta csapásokat,
Mert meg-busitác szertelen.
17. Miglen Phineás fel-kele,
Es ö bünöket meg feddé,

Ki által a' csapás meg szünéc,
Igasságára nékie,
E' dolog tulajdonittatéc,
Mind öröckön és öröcké.
18. Ismét haragra inditác,
Kuttyánál az háborgásnac,
Kin a' moses sok gonoszt látott,
Es tölöc sok bút szenvedett,
Szivében ugy meg-buslakodott,
Hogy nyelve csak nem vétkezett.
* 19 Pogány népet el nem törléc,
Mint Isten hadta nékiec.
Hanem azockal elegyültec,
Az ö dolgokat tanúltác,
Es ö bálványokat tiszteltéc,
Kik fogdoso hálóc vóltac.
20. Mert ök az önnön fiokat,
Es az ö szép leányokat,
Az ördögöknec fel-áldozác,
Artatlan vért ki-ontánac,
Fiokat áldozatra adtác,
A' Cánáni bálványoknac.
21. A' földet meg-ferteztetéc,
Ö öldöklö véres kezec,
Ö magokat-is meg-mocskolác,
Sok féle gonosságokban,
Mert mélyen el bé borúlánac,
A' bálványi bujaságban.
* 22. Az Isten rájoc haragvéc,
Es meg-indula ellenec,
Örökségétöl el irtózéc,
Öket adá pogány kézben,

Značka:
Por. číslo
Došlo
deň, mesiac
od koho a pod akou značkou
Predm
0
KZB 1469-53

Značka:

Por. číslo | Došlo: deň, od koho ... akou značkou | Predm

0

KZB 1469-53

Régi nyomtatványok, Oponicc-Zay. /317.ig.j./

Kik öket ſzertelen gyülöltéc,
Urrá tévé az ö népén.
23. Kic öket keményben gyötréc,
Nehéz kezeckel terheléc,
Gyakran ki-menté e' veſzélyböl,
Még is ellene járánac,
Hogy ſanyargánac illy veſzettöl,
Hamiſságocoka annac.
24 De még is a' kegyes Iſten,
Meg-tekinté inségekben,
Meg-halgatá ohajtáſokat,
Ö kötését meg emlité,
Meg-ſzáná nagy nyavalyájokat,
Es nékic meg kegyelmeze.
25. Hozzájoc enyhité iſmét,
Kik fogságban tartác öket,
Segits Ur Iſten, és hozz öſzve,
A' pogányoc közzül ſzéllyel,
Es ſzent nevedet örvendezve.
Dicsirjüc nagy dicsöséggel.
26. Az Ur fel magaſztaltaſsée,
Iſtene az Izraelnec,
Dicsirteſséc az ö ſzent neve,
Es hogy öröcké ugy légyen,
Minden nép igyen ſzóllyon erre:
Dicsöſség az Urnac, Amen.

CVII. SOLTAR. C. M.

Elő ſzámláláſa az Iſten meg-ſzabadításának, mellyet az embereknek ſzokott gyakran meg-mutatni.

Di-

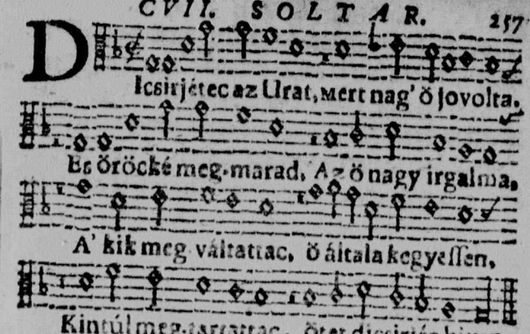

Dicsirjétec az Urat, mert nag' ö jovolta,
Es öröcké meg-marad, Az ö nagy irgalma,
A' kik meg-váltattac, ö általa kegyeſſen,
Kintúl meg-tartattac, ötet dicsirjéc hiven.
2. Kiket ö támadatról, Es nap enyéſzetröl,
Dél felöl és éſzakról, Bé-gyüjte ſok földröl,
Kik a' ſzörnyü puſztán, Ideſtova bujdoſtac,
Semmi vároſt ottan, Lakáſra nem találtac.
3. Holott nékik nem vala, Etelek italoc,
Kin lelkek el-bádgyada, Nagy bú ſzálla rájoc,
Ez ö inségekben, Iſtenhez kiáltánac,
Kitöl nagy kegyeſſen, Meg ſzabadittatánac.
4. Es igaz úton öket, Nagy ſzépen hordozá,
Holott lelnénec helyet, Vároſra juttatá,
Ezek hát vig ſzivel, Az Ur Iſtent dicsirjéc,
Minden népnec ſzéllyel, Nagy csudáit beſzéllyéc.
5. Hogy a' ſzomjú lelkeket, Meg-itatá vizzel,
Es mind az éhezöket, Bé tölté étellel,
Kik a' nagy ſetétben, Fogságban hevertenec,
Halálos inségben, Nagy vaſakat viſeltec.
*6. Mert az Iſten igéjét, ök meg nem gondolác
Es az ö jó tanácsit, Meg vetéc, csúfolác,
Kiért ök keménnyen, Meg oſtoroztatánac,
Segedelmec nem lön, Midön igy kinlódnánac.

7. De

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.ig.j./

7. De hogy ö ßükségekben, Kiáltác az Urat,
Meg-menté öket menten, Viſelvén gondgyokat,
Ö nagy hatalmából, Fel-bontá köteleket,
Halál árnyékából, El ki-bocsatá öket.
8. Aldgyác ezec az Iſtent, Dicsirjéc kegyelmit,
Minden nép közt naponként, Hirdeſséc csudáit,
Ö töri fel menten, Az erös ércz kapukat,
El-töri nagy könnyen, Az ö nagy vas zárjokat.
9. A' bolondoc kinlódnac, Az ö bünöc miatt,
Az Iſten haragjánac, Erzic bennec ſullyát,
Sem étel ſem ital, Nem kell ſemmire nékic,
Mert a' ſzörnyü halál, Szemec elött forgodic.
10. Mihelt ök kiáltánac, A' kegyes Iſtenhez,
Töle meg tartatánac, Nékic lön kegyelmes,
Mihelt ö egy ſzót ſzól, Meg-jobbúl az erötlen,
A' beteg meg-gyogyúl, Mert meg-menti az Iſten.
11. Aldgyác ezec az Iſtent, Dicsirjéc kegyelmit,
Minden nép közt oránként, Hirdeſséc csudáit,
Iſtennec ſzivekböl, Aldozzanac hüséggel,
Csuda tételéröl, Enekellyenec ſzéllyel.
* 12. Kik az hajókon járnac, A' ßéles tengeren,
Nagy veſzélyben forganac. Kereskedéſt üzvén,
Azoc értic dolgát, Es nagy hatalmát láttyác,
Számtalan csudáját, A' mélységröl gondollyác.
13. Hogy ha ö a' ßélnec ßól, Meg-indúl leg ottan,
Nagy hirtelen fel-zúdúl, S' habokat ßéllel hány,
Mellyec fel-ütköznec, Es az eget verdeſic,
Iſmétlen le-dülnec, Rettegnec a' kik nézic.
14. Széllyel ugy tántorganac, Mint egy réßeg (ember,
Semmihez nem kaphatnac, Mert ßéles a' tenger,
De ha e' veſzélyben, Az Iſtenhez kiáltnac,

Meg-menti kegyeſſen, Hogy el ne borúllyanac.
15. Jó idöt támaſzt iſmét, A' tengert enyhiti,
A' fel-emelt hab vizét, Szépen le-fekteti,
Ott igen örvendnec, A' tenger csendeſségén,
Ha a' partra érnec, A' kit kivántac ſzintén,
16. Aldgyác ezec az Iſtent, Dicsirjéc kegyelmét,
Minden nép közt naponként, Hirdeſséc csudáit,
Es dicsirjéc ötet, A' gyülekezetekben,
Magaſztallyác nevét, A' vénec ſeregében.
* 17. Ö a' folyó vizeket, Szintén ki-ſzáraſtya,
A' csorgó kút fejeket, Szárazra fordittya,
A' gyümölcsös földet, Meddö parlaggá téſzi,
Mert itt ſok bünöket, Töttec, és azt bünteti.
18. Eſsöckel nedveſiti, A' ſzáraz földeket,
Follyáſſal ékeſiti, A' ſovány helyeket,
Es ez illy földeket, Adgya éhezö népnec,
Hogy itt lakó helyet, Es városſt épitsenec.
19. Kik e' földet bé-vetic, Es ßölöt ültetnec,
Es ſzép fü nevekedic, Haſznokra a' népnec,
Es öket meg-áldgya, Hogy ßaporodhaſſanac,
Es fogyatkozáſa, Ne légyen a' csordáknac.
20. De el-fogynac iſmétlen, Es ſanyargattatnac
El-nyomatnac ßertelen, Es ßorongattatnac,
A Fejedelmeket, Meg-vettettecké téſzi,
A' puſztában öket, Ut nélkül ſzéllyel viſzi.
21. Kegyeſſen fel-emeli, Ö a' nyomorúltat,
Cselédit ki-terjeſzti, Mint a' ſereg nyájat,
A' jók, kik ezt láttyác, Örvendez az ö ſzivec,
De ſzájokat dugjác, A' kik hamiſſan élnec.
22. A' kinec eſze vagyon, Meg nézze ezeket,
Es meg-láttya jó módon, Az Iſten kegyelmét.

CVIII.

Značka:

Por. číslo	Došlo		Predm
	deň, mesiac	od koho a pod akou značkou	
1			

KZB 1469-53

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.ig.j./

CVIII. SOLTAR, T. B. 60.

Kőnyőrőg Dávid királyságának egész birodalmáért.

Az LX. SOLTAR Notájára.

UR Isten kész az én szivem,
Es azon vagyon én lelkem,
Hogy tenéked énekellyen,
Hegedüben zengedezzen,
Nosza lantoc és citerác,
Zendüllyetek fel musikác,
Mert igyekezem én szivemben,
Igy menni az Ur eleiben.
2. Dicsirlec Uram tégedet,
Minden nemzetségec elött,
Tisztellec szép énekeckel,
Minden nép elött vig szivel,
Mert a' te kegyelmességed,
A' szélles égre ki terjed.
Felségednec szent igassága,
A' felhöket mind fellyül múllya.
3. Magasztaltassál az égre,
Dicsösséged nyujts e' földre,
Szerelmes népedet tarts meg,
Nyújts kezed, engem halgass meg,
Az Isten ö szentségében,
Meg-vigasztala kegyessen,
Hogy a' Sichemet én meg-vészem,
Es a' Suchot völgyét el mérem.
4. A' Galadot is acképpen,
Meg-veszem én nagy erömben,
A' Manasses is mind enyim,
Azonképpen az Ephraim,
Mind e' seregec enyimec,

Erös

Erösségec én fejemnec,
Juda lesz királyi országom,
Es én törvény szerzö regnálóm.
5. A' Moáb lészen énnékem,
Mint egy láb moso edényem,
Kiben lábaimat mosom,
Es azt én bizonnyal tudom,
Es tellyességgel el-hiszem,
Edomra sarumot vetem,
Philisteusoc örvendgyetec,
Az én dicsö gyözedelmemnec.
6. Ki vinne engemet bátran,
E' nagy keritet városban?
Engemet ki vezérlene,
Az erös Edom földére,
Nem te teszedé Ur Isten,
Ki minket üsz helyböl helyben?
Hogy el nem jövél sereginkel,
Meg-üzetél ellenséginkel.
7. Légy minékünc segitségül.
Örizz-meg ellenséginktöl,
Mert az emberi segitség,
Hiában való epeség,
Az Isten által minékünc,
Lészen erös gyözedelmünc,
Es ö meg-szabadit bennünket,
Meg-tapodgya ellenségünket.

CIX SOLTAR, T. B. 28.

Kőnyőrgése Dávidnak Doeg ellen, Christusnak a' Judás ellen.

Az XXVIII. SOLTAR notájára.

Oh

Značka:

Por. číslo	Došlo		Predm
	deň, mesiac	od koho a pod akou značkou	

KZB 1469-53

O H Ur Isten én diesöségem,
Ne halgass, ne felejts el engem!
Mert rágalmaz az istentelen,
Száját reám tátotta szörnyen,
Hazugságot szól ellenem,
Nyelvével sérteget engemet.
2. Ok nélkül rolam gonoszt sólnac,
Es nagy ellenségeknec tartnac,
Azért hogy én öket szerettem,
Kegyetlenül gyülölnec engem,
En csak Istennec szüntelen,
Imádkoztam ez inségben.
3. Jókért nékem gonoszt fizetnec,
Jó szeretetemért gyülölnec,
Támadsz az én ellenségemre,
Istentelent büntetésére,
A' Sátán állyon mellette,
Jobb keze felöl nékie.
4. Ö néki minden itiletben,
Nehéz kárhoztatása légyen,
Es mindennémü könyörgése,
Bünre forduljon ö elleue,
Hoszszú élete ne légyen,
Más állyon az ö tisztiben.
5. Fiai legyenec árvácká,
Felesége özvegy asszonyá,
Gyermeki e' földön szüntelen,
El-bujdossanac helyböl helyben,
Házokból ki-pusztullyanac,
Es ök széllyel koldullyanac.
6. Az usorás eunec marháját,
Ellenség vegye el joszágát,

Ne légyen segedelme néki,
Inségében ne szánnya senki,
Az ö árváin e' földön,
Semmi nép ne könyörüllyön.
* 7. E' földröl minden maradéki.
El-töröltessenec ö néki,
Nemzete el fodgyon más részben:
Es el ne felejtse az Isten,
Bünöket ö elejeknec,
Mellyet ök cselekedtenec.
8. Istentöl ne légyen el-fedve,
Az ö annyának undoc vétke,
Söt minden bünöc ö nékiec,
Isten eleiben érjenec,
E' földön ö nire neve,
El töröltessec öröcké.
9. Azért hogy soha semmiképpen,
Ö nem könyörült a' szegényen,
A' nyomorúlt embert nem sánta,
Söt a' nyavalyáss sanyargatta,
Ha azt halálra kergette,
A' kinec nagy volt szerelme.
10. Az átkot mindenkor kivánta,
Azért méltán meg-esik rajta,
Az áldás nem kellett ö néki,
Azért méltán azt el nem veszi,
Ö magát mint egy ruhában,
Öltöztette az átokban.
11. Az átoc mint a' viz ö belé,
Ugy follyon, kivel tellyéc béle,
Minden csontyát az ö nagy átka,
Mint az haló olaj meg-járja,

Značka:

Por. číslo | Došlo: deň, mesiac | od koho a pod akou značkou | Pred

Régi nyomtatvány /317.ig.j./

KZB 1469-53

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.ig.j./

Atokban mint öltözetben,
Övedzéc minden idöben.
12. Illy jutalmat ád Isten nékic,
Kik az én lelkemet kergetic,
Es reám szörnyen agyarkodnac,
Eletemröl sok gonoszt szólnac,
Te penig kegyelmes Isten,
Légy jelen nagy inségemben.
* 13. Irgalmaddal biztatom lelkem,
Szent nevedért öriz-meg engem,
Mert szegény szükölködö vagyoc,
En szivemnec fájdalmi nagyoc,
Im el kell múlnom hirtelen,
Mint az árnyéc a' setétben.
14. Egy helyröl másikra kell mennem,
Mint a' sáskát, kergetnec engem,
Az én térdeim el-lankadtac,
Böjtölés miatt tántorognac,
Minden testem ugy el-száratt,
Semmi kövére nem maradt.
15. Ez én nagy keserüségemben,
Csúfolnac és gyaláznac szörnyen,
Fejeket rázzác midön látnac,
Es engem gunyolnac boszszontnac,
Azért Ur Isten segits-meg,
Nagy kegyességedért tarts-meg.
16. Midön én ellenem fel-kelnec,
Töled meg-szégyenittessenec,
Hogy én örvendezzec szivemben,
Ezec essenec nagy szégyenben,
Es érdemlett gyalázatban,
Öltözzenec mint palástban,

17. Az Ur Istent én az én számmal,
Dicsirem szép ének mondással,
Magasztalom ötet szüntelen,
Mert ö könyörül a' szegényen,
Es azok ellen meg-tartya,
A' kik itélic halálra.

CX. SOLTAR, C. M.
Jövendölés a' Christus országáról.

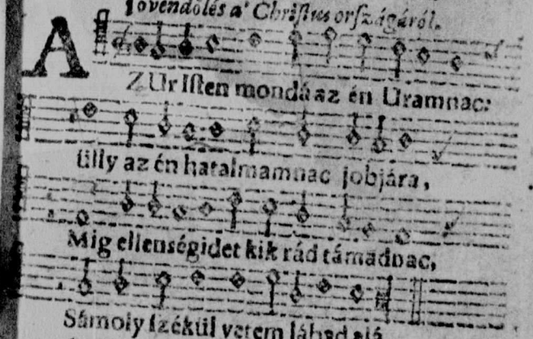
A Z Ur Isten mondá az én Uramnac:
ülly az én hatalmamnac jobjára,
Mig ellenségidet kik rád támadnac,
Sámoly székül vetem lábad alá.

2. Az Ur a' Sionbul küldi pálczádat,
irodalmodnac erösségére,
llenség közt mutasd országlásodat,
ralkodgyál a' népnek közötte,
3. Dicsösségére a' te szentségednec,
nép örvendez gyözedelmeden,
lly sok fiaid tenéked születnec,
int az hajnali harmat a' földön.
4. Mert az Ur Isten meg-esküttenéked,
ellyet meg nem bán soha öröcké,
elchisedec rendi szerint (ezt értsed)
vagy a' fö Pap most és öröcké.
5. Az Ur a' ki ül a' te jobb kezeden,

Značka:

Por. číslo	Došlo		Predn
	deň, mesiac	od koho a pod akou značkou	

KZB 1469-53

Por. číslo | Došlo: deň, mesiac | od koho a pod akou značkou | Predm

Ha meg-haragſzic egykor valóban,
Az hatalmas királyokat erőſſen,
Hatalmával meg-rontya leg ottan.
6. A' pogányoknac itiletit tartya,
Meg-tölti a' földet hólt teſteckel,
Ellenségidnec fejeket meg-rontya,
Orſzága ki hat e' földre ſzéllyel.
7. Az úton iſzic ö a' folyamatból,
Kinec vize foly nagy harſogáſſal,
Ennecokáért ö nagy hatalmából,
Fejét fel-emeli méltósággal.

CXI. SOLTAR. T.B. 24.62.95.

Hilá adáſa az Izrael népének

AZ XXIV. SOLTAR notájára.

HAlátadoc Uram néked,
Tellyes ſzivből áldlac téged,
Az hiveknec ö ſeregében,
Meg-vallom dicsöſségedet,
Hirdetem dicsiretedet,
Eletemnec minden rendiben.
2. Nagyoc az Urnac csudái,
Es a' ki azt meg-tekinti,
Örvendez annac az ö ſzive,
Az ö dicsö méltósága,
Es az ö ſzent igaſsága,
Meg-marad öröckön öröcké.
3. Csuda dolgait az Iſten,
Szerzette emlekezetben,
Kegyes és irgalmas kedvéből,
Rteltád azoknac böven,
A' kik ötet félic hiven,
Meg emlekezic kötéſiről.

4. Népével nagy csudákat tett,
Hogy a' pogányoc örökét,
Kezekben adá ö nékiec:
Merö hüségés tiſztaság,
Es álhatatos igaſság,
Minden dolga az ö kezének.
5. Minden ö parancsolattya,
Igaz minden ö hagyáſa,
Kiben ſemmi változás nincsen,
Az ö népét ö meg-menté.
Es ö vélec kötéſſ ſzerze,
Ki meg marad minden időben.
6. Szent és dicsö az ö neve,
Es az Urnac ö felelme,
A' jó bölcseſségnec kezdeti,
Ki meg-tartya ö törvényét,
Es meg-örzi ſzent igéjét,
Annac meg-marad dicsireti.

CXII. SOLTAR. T.B.

Tanúság az Iſteni félelemről.

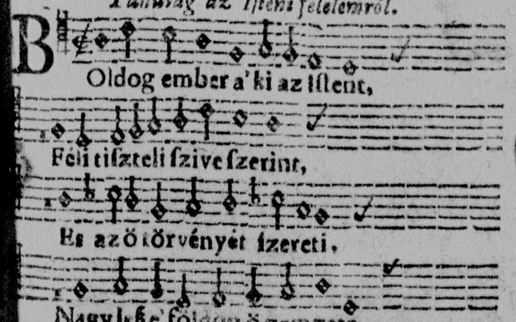

Régi nyomtatványok, oprnice-Zay. /317.ročník/

0

KZB 1469-53

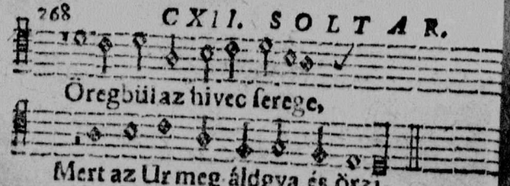

Öregbül az hivec ſerege,
Mert az Ur meg-áldgya és örzi.

2. Gazdagsággal ötet meg-láttya,
Kivel bövölködic ö háza,
Igaſsága meg-áll öröcké,
Az hiveknec a' ſetétségben,
Világot támaſzt a' jó Iſten,
Hogy láttaſséc rajtoc kegyelme.

3. Az hü ember kölcsönt ád ſzivel,
Hamiſsággal ſenkit nem terhel,
Ez el nem dül, meg-áll végiglen,
Ki az igaſságot kedvelli,
Es életét ahoz rendeli,
Örök emlekezetben léſzen.

4. Es ö egy ſzálat ſem fél azon,
Hogy róla gonoſz hir támadgyon,
Reménsége néki az Iſten,
Es bátorságos az ö ſzive,
Mig meg láttya hogy ellensége,
Meg-büntetnec, eſnec veſzélyben.

5. Javait hiven oſztogattya,
A' ſzükölködöket nem badgya,
Kiböl öregbül igaſsága,
Az ö ſzarva meg nem hanyatlic,
Söt ékeſſen fel-emeltetic,
Becsületes nagy méltóságra.

6. Hogy ezt láttya az iſtentelen,
Boſzſzonkodic rajta ſzivében,
Es ö nagy gonoſz haragjában,

Csikorgattya fogait ſzörnyen,
De ha meg-eped-is mérgében,
De el-véſz minden kivánsága.

CXIII. SOLTAR C. M.

Dicsireti az Iſtennek felséges voltának, és hogy a' ſzegényeket fel-emeli.

AZ Urát ti ö ſzolgai,
Dicsirjétec mert érdemli,
Aldgyátoc ſent nevét minnyájan,
Dicsirteſséc ſzent felsége,
Moſt és öröckön öröcké,
Ö ſzent neve áldaſséc tiſztán.

2. Nap kelettül enyéſzetig,
Aldaſséc neve mind végig,
Mert az Ur a' magas mennyégben,
Regnál minden pogányokon,
Nagy dicsö hatalma vagyon,
Melly fellyül hat a' ſzép egeken.

3. De ki vólna haſonlatos,
E' mi hatalmas Urunkhoz?
Kinél felségesb ſohol nincsen,
A' ki méllyen el-alá néz,

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.ig.j./

Por. číslo	Došlo deň, mesiac	Došlo od koho a pod akou značkou	Predm
0			

KZB 1469-53

Mindenre valami hol lesz,
Itt e' földön, és fen az égben.
4. A' szegényt porból fel veszi,
Es a' sárból fel-emeli,
Allapottyát fel-magasztalván,
Fel-ülteti végezetre,
A' nagy fejedelmec közzé,
Az ö népe közt hazájában.
5. Az asszszony szomorúságát;
Ö magtalansága miatt,
Bóldog vigassságra fordittya,
Gyermekec annyává tészi,
Es szép fiackai szereti,
Házát gyümölcsel szaporittya.

CXIV. SOLTAR. C. M.

Hálá adása az Isten népének.

HOgy Izrael ki jött Egyiptomból,
Holott a' nép idegen nyelven szól,
Meg-tére Jákób háza,
Judát Isten magánac szenteli,
Az Izraëlt országúl fel-vövé,
Ö lön nékie Ura.

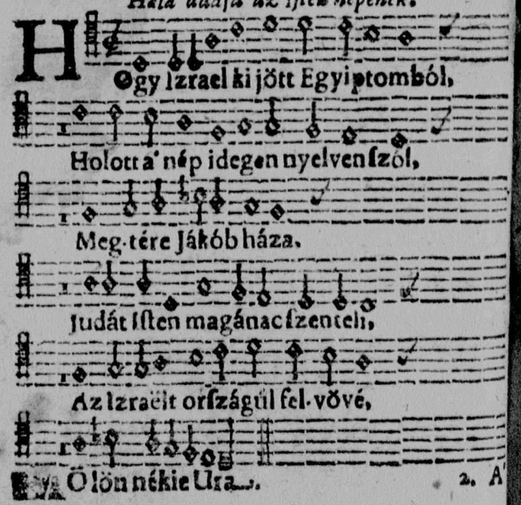

2. A'

2. A' tenger ezt látván hátra álla,
A' Jordán vize félen fordula,
Mint hátra sieténec,
Az hegyec szökdöstec mint a' kosoc,
Es az halmoc mint a' juh bárányoc,
Magassan szökdösénec.
3. Mi lelt téged tenger? mit térsz hátra?
Mi lelt téged Jordán? ki üz visszsza,
Hogy el-szalatsz illy igen?
Mit szöktetec hegyec mint báránykác,
Es ti halmoc mint a' kis juhotskác,
Miért szöktöc illy fennyen?
4. Az Urnac haragos szine elött,
Jákób Istene haragja elött,
Mind e' föld meg rettennyen,
Ki a' kösziklát tó vizzé tészi,
A' kemény követ vizzé ereszti,
Hatalmas erejében.

CXV. SOLTAR. C. M.

Könyörgés a' meg-szabaditásért, és vigasztalás a' bálvány imádó ellenség ellen.

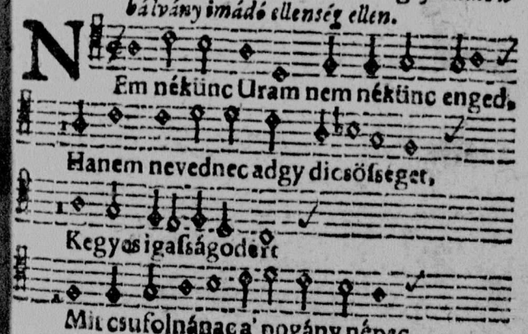

NEm nékünc Uram nem nékünc enged,
Hanem nevednec adgy dicsösséget,
Kegyes igasságodért
Mit csufolnánac a' pogány népec,

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.ig.j./

Por. číslo	Došlo deň, mesiac	Došlo od koho a pod akou značkou	Predm

0
KZB 1469-53

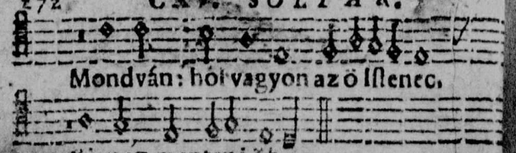

Mondván: hol vagyon az ö Istenec.

Ki meg mentené öket.

2. De a' mi Istenünc erejével,
Valamit akar mindent meg mivel,
Mind mennyen és e' földön:
De sok balványoc a' pogányoknac,
Aranyból ezüstből csináltattac,
Embereknec kezekben.

3. Szájoc vagyon nékic, de nem szólnac,
Szemec vagyon, de semmit nem látnac,
Nincs elevénség bennec,
Fülöc vagyon, de még is nem halnac,
Orrok is vagyon, de nem szagolnac,
Szagot ök nem éreznec.

4. Kezec vagyon, de semmit nem fognac,
Lábok is vagyon még sem járhatnac,
Nem szólnac ö torkockal,
Hasonlóc ezekhez kik ezeket,
Csinállyác, és kik tisztelic öket,
Egyenlövec egy mással.

5. De te Izráël Istenben bizzál,
És az Ur Istenhez ragaszkodgyál,
Ö paisod tenéked:
Aronnac háza Istenben bizzál,
A' nagy Ur Istenhez ragaszkodgyál,
Ö meg-segithet téged.

6. Isten félöc bizzatoc Istenben,
Hidgyetec az ö segedelmében,
Bizzatoc' paisba:

Meg emlit az Ur, mert szeret minket,
És az Izraëlhez nyujtya kegyelmét,
Aron házát meg-áldgya.

7. Ö meg-áld mind kicsint és mind nagyot,
A' kik ötet félic mint Urokot,
És kik szolgállyác ötet:
Az Ur titeket bövön meg-áldgyon,
Sok áldásival meg szaporitson,
És minden nemzeteket.

8. Meg-áld a' nagy Ur Isten titeket,
A' ki teremtette mennyet földet,
Minden szép ékességgel,
Az eget ö magának meg-tartya;
Földet ember fiainac adgya,
Hogy azt meg-lakjác széllyel.

9. Senki téged Uram nem magasztal,
sem diesir, a' ki halálával meg-hal,
Is tétetic a' sirben,
Mi annakokáért, a' kik élünc,
Téged Ur Isten álkunc dicsirünc,
Most és minden idöben.

CXVI. SOLTAR, T. B. 74.

Hálá-adása Dávidnak a' meg-szabadittásért.

Az LXXIV. SOLTAR notájára.

Szeretem és áldom az Ur Istent.
Mert meg halgatá az én beszédemet,
Könyörgésemre hajtá kegyes fülét,
Kiért imádom ötet naponként.

2. Midön az halál környül vön engem,
És csak nem szörnyö kötelében ejte,
Pokolnac kinnya engem rettegtete,

Régi nyomtatványok, 1317.18.j./ cop.1 ce-2ay.

Došlo
Por. číslo
deň, mesiac
od koho a pod akou značkou
Pred
0
KZB 1469-53

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.ig.j./

Nagy vólt bánatom és nagy ſęrelmem.
3. Segitségül hivám az Ur nevét,
Tarts-meg lelkęmet: s'ottan meg-ſegite,
Az Ur hiv igaz, és nagy ö jó kedve,
Ö meg örzi az edgyügyüeket.
4. Mikor én nagy nyavalyában vólnéc,
Ottan meg-menté nyomorúlt életem,
Légy csendeſségben te azért én lelkem,
Látván ſegedelmét felségénec.
5. Te meg-mentél az haláltól engem,
Szemem ſiráſtól, lábomat eséſtül,
Az élöc földén jároc ſzüntelenül,
A' te ſzined elött én Iſtenem.
* 6. Hittem Iſtenben, mikor igy ſzolée,
En ſzegény lelkem vala nagy inségben,
Es ezt mondám félelmes ſietségben?
Hiſzem hazugoc minden emberec.
7. Mit adgyac az Urnac jó téteért?
Az hálá-adó pohárt én fel-véſzem,
Es az Ur jó tétemenyit hirdetem,
Szent nevét áldom ſegitségeért.
8. Fogadáſom az egéſz nép elött,
Hálá-adáſſal meg-adom nékie,
Az hiveknec halála (minden hidgye)
Drágalátos az Ur ſzeme elött.
9. Imádlac téged Idvezitömöt,
Ki engem válaſztál ſzegény ſzolgádnac,
Fia lévén ſzolgáló leányodnac,
Fel óldozád minden kötelimet.
10. Aldozom néked hálá-adáſſal,
Nevedet minden nép elött hirdetem,
Es a' melly fogadáſt az elött töttem, Meg-

Meg-állom minden elött vigsággal.
11. A' te házadnac ö pitvariban?
Es egéſz Jeruſalemben tiſztellec,
Velem edgyütt az Urat dicsirjétec,
Mondgyatoc Alléluját mindnájan.

CXVII. SOLTAR, T.B.

Intéſe minden népeknek, hogy Iſtent dicsirjék.

AZ Urat minden nemzetec,
Dicsirjétec minden népec,
Mert nagy az ö dicsöſsége,
Kit rajtunc meg erö ſſite,
Es meg-marad igaſsága,
Mind öröcké Alléluja.

CXVIII. SOLTAR. T.B. 66. 98.

Tanúság Dávidnak, és a' Chriſtuſnak orſzágáról.

Az LXVI. SOLTAR Notájára.

ADgyatoc hálákat az Urnac,
Mert nagy az ö kegyeſsége,
Es nagy vólta ſzent irgalmánac,
Meg marad moſt és öröcké.
Izraël bátorsággal mondgyad,
Hogy meg-áll kegyelmeſsége, M 6 Ir-

Značka:
Por. číslo | Došlo: deň, mesiac | od koho a pod akou značkou | Predm
0
KZB 1469-53

Irgalmas voltárúl azt vallyad,
Hogy meg-marad mind öröcké.
2. Mondgyad bizváſt Aronnac háza,
Hogy az Urnac ö jó kedve,
Es meg-marad irgalmaſsága,
Moſt és öröckön öröcké.
Iſtenfélöc mondgyátoc moſtan,
Hogy az Urnac kegyeſsége,
Meg-marad ö tellyes voltában,
Ettül fogva mind öröcké.
3. Az Urhoz én nagy inségembén,
Könyörögvén fel-kiáltéc,
Es meg-halgata kéréſemben,
Töle ſegedelmet nyeréc.
Az Ur Iſten vagyon én velem,
Es tölem máſuvá nem tér,
Hát kitöl kellyen nékem félnem?
Mit ártson nékem az ember?
* 4. Jelen vagyon velem az Iſten,
Es a' kik jómnac örülnec:
Meg-vetem öket félen nézvén,
A' kik engemet gyülölnec.
Sockal jobb az Iſtenben bizni;
Hogy nem valamelly emberben,
Sockal jobb benne reménleni,
Hogy nem a' fejedelmekben.
5. Környül vöttenec a' pogányoc,
De az Ur nevében bizom,
Es olly jó reménségben vagyoc,
Hogy öket mind el le-vágom.
Mint a' méhec környül vöttenec,
De öket el verem menten,

Vé;

Vélec edgyütt oda leſz nevec,
Mint aſzſzú tövis a' tüzben.
6. Körös környül fogtac engemet,
Es kerengnec környülöttem,
De én reménlem Iſtenemet,
Hogy öket én mind el-veſztem,
Te ellenség én rám támadál,
Es meg-akarál ejteni,
De csak hijában munkálódál,
Mert éltemet Iſten örzi.
7. Az Ur énnékem eröſségem,
Es én ö rólla éneklec,
Csak ö énnékem ſegedelmem,
Es én ö benne reménlec.
Az hivec vigan énekelnec,
Az ö hajlékjokban ſzéllyel,
Mert job keze az Ur Iſtennec,
Nagy erös dolgokat mivel.
* 8. Az Ur meg-mutattya hatalmát,
Jobb karját ha fel emeli,
Es cselekedic nagy dolgokat,
Kiket nyilván kell dicsirni.
En ellenségim meg-értsétec,
Hogy az én dolgom illyetén,
Hogy én meg nem haloc; de élec,
Az Ur dolgait hirdetvén.
9. Az Ur meg büntete engemet,
Es igen meg oſtoroza,
De nem akará el-veſztemet,
Es az halálnac nem ada.
Nyiſsátok meg azért kapuit,

Az

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay. /317.ig.j./

Por. číslo	Došlo		Predm
	deň, mesiac	od koho a pod akou značkou	

KZB 1469-53

Az igaſság templománac,
Hogy bé-menvén, nagy dicsöſségét,
Dicsirheſſem e' nagy Urnac.
10 Mert csak e' kapuja az Urnac,
Kin az hivec el bé-mennec,
Kik fel-nyittatnac csak azoknac,
A' kik igaſságban élnec.
Dicsirlec téged énekekben,
Hogy engemet meg-alázál,
De iſmét fel-vövél kegyeſſen,
Es engem meg-ſzabaditál.
* 11. Ez kö, a' kit az ház éppitöc,
Itiltec meg-vetendönec,
Az éppületben ugy helyhetéc,
Feje lön a' ſzegeletnec.
E' penig az Ur Iſtentöl lött,
A' ki ezt igyen rendelte,
E' dolognac ſzemeinc elött,
Csudálatos hoſzſza, vége.
12. E' jeles napot ö magánac,
Kéſzitette az Ur Iſten,
Azért ez nap jelen vóltánac,
Vigadgyunc, minden örvendgyen.
Uram kérlec, hogy meg-örizzed,
E' te királyodat moſtan,
Birjad és ſzerencséſsé tegyed,
Mindennémü dolgaiban.
13. Aldott a' ki az Ur névében,
El-jöve nagy dicsöſséggel,
Aldunc dicsirünc egyetemben,
Az Urnac háza népével.
Erös az Iſten a' ki minket,

Igyen

Igyen meg-világoſita,
A' fel-áldozandó ökröket,
Köſséc az óltár ſzarvára.
14. Te vagy az én erös Iſtenem,
Téged öröcké tiſztellec,
Te vagy jó Iſtenem énnékem,
Kit én ſzüntelen dicsirec.
Adgyatoc hálát e' nagy Urnac,
Mert nagy az ö kegyeſsége,
Es nagy vólta ſzent irgalmánac,
Meg-marad moſt és öröcké.

CXIX. SOLTAR. T. B.

Tanúság az Iſtennek a' ſzent Irásban foglaltatott igéjéről, és ſzent törvényéről.

Aleph, 1.

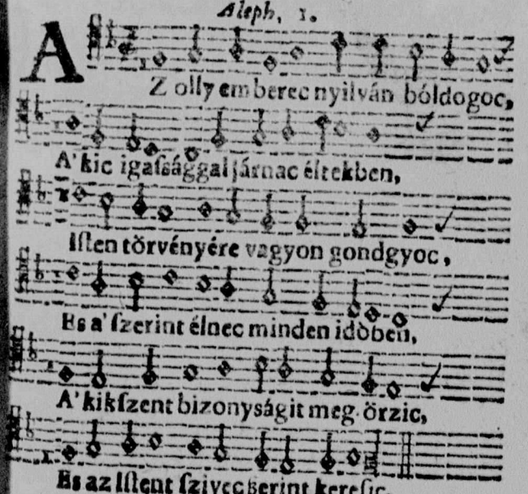
A Z olly emberec nyilván bóldogoc,
A' kic igaſsággal járnac éltekben,
Iſten törvényére vagyon gondgyoc,
Es a' ſzerint élnec minden idöben,
A' kik ſzent bizonyságit meg-örzic,
Es az Iſtent ſzivec ſzerint kereſic.

2. Ból.

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay. /317.ig.j./
Por. číslo
Došlo
deň, mesiac
od koho a pod akou značkou
Predm
0
KZB 1469-53

2. Bóldogoc azok is, mondom nyilván,
A' kik hamiſságot nem cselekeſznec,
De mindenkor az Ur utaiban
Járnac, és ſzent ártatlanságban élnec,
Meg-hattad hogy parancsolatidat,
Jól meg örizzüc minden mondáſidat.
3. Vajha én olly bóldoggá lehetnéc,
Hogy járhatnéc a' te ſzent utaidban,
Es engedhetnéc ſzent törvényednec,
Ha nézhetném törvényidet valóban,
Es azt ſzivemben bizonnyal hinném,
Hogy ſoha ſemmi ſzégyenben ne eſném.
4. Hálát adoc néked tellyes ſzivböl,
Hogy meg-tanitaſz te itiletidre,
Mellyec tiſztác minden hiba nélkül;
Meg tartom, és gondom leſz törvényedre,
De kérlec téged oh én Iſtenem!
Hogy ſoha öröcké ne hadgyam-el engem.

Beth, 2.

5. BEſzéld-meg mit tegyenec az iffiac,
Hogy ök élheſſenec fegyhetetlenül,
Szent igéd ſzerint utokat ſzabjác,
En téged kereſtelec ſzüntelenöl,
Kérlec Ur Iſten tellyes ſzivemböl,
Ne hadgy el tévelyednem törvényedröl.
6. A' te igédet rejtem ſzivemben,
Hogy ſemmi bünnel ne bántsalac téged,
De meg-maradgyac te öſvenyedben,
Minden dolgomban meg-tartom törvényed,
Aldott Iſten tanits-meg engemet,
Hogy igazán értsem rendeléſedet,
7. Itiletedet én ajakimmal,

Es

Es a' te ſzádnac ö kedves beſzédét,
Elö ſzámlálom hálá adáſſal,
Kötéſeddel vigaſztalom ſzivemet,
Bizonságidon örvendez lelkem,
Kik gazdagságnál kedvesbec énnékem.
8. Szüntelen gyönyörüségem nékem,
Vagyon csak a' te parancsolatidban,
Te útaidat gyakran emlitem,
Hogy meg ne eſſem valaha azokban,
Szent igaſságodban minden kedvem,
Es a' te igédet el nem felejtem.

Gimel, 3.

9. CSelekedd ezt ſzolgáddal kegyeſſen,
Hogy én élheſſec továb e' világban,
Es ſzent igédet meg-tartsam hiven,
En ſzemeimet nyiſd meg világoſſan,
Hogy a' te törvényed meg-tekintsem,
Es annac csudáit eſzemben vegyem.
10. Miglen én e' földön jároc kelec,
Ne rejts-el tölem parancsolatidat,
Mert kivánság miatt el epedec,
Igen ohajtom ſzent igaſságodat,
A' te itiletedhez ſzivemben,
Nagy kivánságom vólt minden idöben.
11. Uram a' kevélyeket meg-rontod,
Atkoztac és nagy büntetéſre méltóc,
A' kic meg-vetic parancsolatod,
Fordúllyon el róllam ö gyalázattyoc,
Kik csak azért gyaláznac ſzolgádat,
Hogy meg örzöm a' te bizonyságidat.
12. A' fejedelmec én reám törnec,

Mi-

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay. /317.ig.j./

Por. číslo | Došlo: deň, mesiac | od koho a pod akou značkou | Predm
0
KZB 1469-53

Midön öſzve gyülnec, de a' te ſzolgád,
Szentségét nézi itiletednec,
A' melly én ſzivemnec nagy örömet ád,
Bizonyságid nékem vigaſságim,
Es minden dolgomban tanácsadóim.

Daleth, 4.

13. DElám a' porban hever életem,
Mint ha majd vitetném a' koporſoban,
Eleſz-meg ſzent igéd ſzerint engem,
Midön utaimat elö ſzámlálván,
Fel-kiáltéc ottan meg-ſegitél,
Tanits engem törvényedre jó kedvel.
14. Ad értenem parancsolatidat,
Es elmélkedem a' te csudáidról,
Es elmémben foglalom azokat,
Szivem keſerüség miatt ki-buzdul,
Igéreted ſzerint ſegits engem,
Hogy töled iſmét meg erösſitteſſem.
15. Az hamis utról Uram térits-el,
Törvényednec vezérely igaz utára,
Kin ember járhat ſzép csendeſséggel,
Juttas kegyeſſen ſzent igaſságodra,
A' te itileted el-válaſztom,
Igaſságodat ſzememelött tartom.
16. Bizonyságidra hajtom ſzivemet,
Es életem azoc ſzerint rendelem,
Ments-meg ſzégyen vallaſtól engemet,
Ha meg-tartatic általad én ſzivem,
Parancsolatidra leſz nagy gondom,
Es vig örömmel azokat meg futom.

Me, 5.

17. EN Iſtenem tanits útaidra,
Hogy ſent törvényedre gondot viſellyec,
Es azokat meg-tartsam mindenha,
Adgy értelmet, igazgaſs Uram kérlec,
Hogy törvényedet örizzem hiven,
Es meg-tartsam mindenkor én ſzivemben.
18. Igazgas vezérly hogy ne vétkezzem,
Mutaſd-meg parancsolatid öſvenyét,
Mert azokban igen gyönyörködöm,
Te rendeléſedre hajtsad ſzivemet,
Nagy figyelmetes edgyügyüségben,
Es engem ne hadgy eſnem fösvénységben.
19. Forditsad el az én ſzemeimet,
Hogy hijában valókat ne nézzenec,
A' te útaidban élteſs engemet,
Szolgáddal láttaſd ſzent igiretednec,
Bé-töltéſit a' ki téged tiſztel,
Es mindenkor fálalázatos ſzivel.
20. Végy-el róllam minden gyalázatot,
A' kitöl én igen félec rettegec,
Jók a' te öſvényid, és azokat,
En meg-tanúlni igen örvendezec,
Törvényedben gyönyörködic ſzivem,
Igaſságodban élteſs Uram engem.

Vau, 6.

21. FOrdullyon hozzám Uram kegyelmed,
Segedelmedet adgyad hogy láthaſſam,
Igiretedböl velem ezt tegyed,
Hogy ſzájokat azoknac bé-dughaſſam,
A' kik engemet gyaláznac ſzörnyen,
Mert bizom a' te ſzent igiretedben.
22.

Régi nyomtatványok, Odon-ce-zay. /317.18.j./

Došlo
Por. číslo
deň, mesiac
od koho a pod akou značkou
Predm
0
KZB 1469-53

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.ig.j./

22. Igaz igédet ne ved el tölem,
Hogy az mindenkor légyen az én ſzámban,
Szerzéſedben vagyon reménségem,
Te törvényedet ſzivemben foglalván,
Es azt meg-tartom én minden módon,
A' ſzerint élvén moſt és mindenkoron.

23. Szüntelen jároc én nagy örömmel,
Mert te parácsolatidat követem,
Szivem mindenkor azokra ſzemlél,
A' királyoc elött bizváſt beſzéllem,
A' te bizonyságidat, mellyektül
Meg nem rettenec nem felec ſzégyentül.

24. Gyönyörködöm a' te törvényedben,
Minden parancsolatidat ſzeretem,
Mindenec felett egéſz életemben,
Az én kezeimet én fel-emelem,
A' te kedves parancsolatidra,
Es én azokról beſzéllec mindenha.

Zain, 7.

25. GOndold-meg azt és juſſon eſzedben,
A' mit ſzolgádnac egyſer meg-igirtél,
Jó reménséget adván ſzivemben,
Minden inségben vagyoc bátor ſzivel,
Mert a' te ſzent beſzéded engemet
Meg-ujit, és el-véſzi sérelmemet.

26. A' kevély népec csúfolnac engem,
Es nevetnec, de nem gondoloc vélec,
Hogy törvényedet azért meg-vetném,
De a' te itiletedre tekintec,
Mellyeknec tiſztaságát jól tudom,
Es magamot azockal vigaſztalom.

27.

27. Es miként az iſtentelen népec,
Kik el ſzakadnac a' te törvényedtül,
Gondolatimnac nagy bút ſzereznec,
Azonképpen én a' te ſzerzéſidröl,
Eneklettem én nagy örömömben,
Az én bujdosáſimnac minden helyén.

28. Sem éjjel ſem nappal meg nem ſzünöm,
A' te nevedröl gyakran emlekezni,
A' te parancsolatod kereſem,
Föképpen erre ſzoktam vágyakozni;
Minden elött magamban el ſzántam,
Hogy a' te törvényedet én meg-tartsam.

Heth, 8.

29. HIſzem te vagy az én örökségem,
Tellyes örömmel azért azon léſzec,
Hogy a' te igédet meg-örizzem,
A' te ſzined elött ſzivböl könyörgöc,
Kegyelmez meg Ur Iſten énnékem,
Mert ſzent igireted vigaſztal engem.

30. Jól meg-gondolom az én utamat,
Hogy a' jó útról el ne téveledgyem,
Arra vezérlem minden gondomat,
Bizonságidra lábaim téritem,
Igen ſietec nem kéſem ſemmit,
Hogy meg-tarthaſſam ſzent parancsolatid.

31. Meg-foſztottac az iſtentelenec,
El puſztitánac, de mind azonáltal,
Tölem törvényid nem felejtetnec,
Még éjfelkor fel-kelec vigaſsággal,
Es tégedet dicsirlec és áldlac,
Itiletiért ſzent igaſságodnac.

32. A

Značka:
Por. číslo | Došlo deň, mesiac | od koho a pod akou značkou | Predm
0
KZB 1469-53

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.ig.j./

32. Az olly népekhez adom magamat,
A' kik téged félnec, és reád néznec,
Es meg-tartyác parancsolatidat,
Büségével te kegyelmeſségednec,
Tellyes e' világ, azért én Uram,
Szent törvényedre töled tanittaſſam.

Thet, 9.

33 IMé ſzegény ſzolgáddal ſok jót töl,
Szent igireted ſzerint meg-ſegitél,
Kin moſt-is örvendec tellyes ſzivböl:
Tanits, és áldgy engem jó értelemmel,
Enged nékem ſzent iſméretedet,
Mert én igaznac tartom törvényedet.

34. Minec elötte meg-büntettetném,
Az igaz útat el-vétettem vala,
Moſt életem igédhez rendelem,
Nagy ſzorgalmatoſsággal nézec arra,
Uram jó kedvü vagy és irgalmas,
Azért ſzerzéſedre engemet oktas.

35. A' kevélyec rólam hamiſságot
Költnec; de én a' te ſzent törvényedet,
Meg-örizem parancsolatidat,
Kövér az ö ſzivec és el fel-düllyet,
En penig a' te ſzent törvényedben,
Gyönyörködöm én tellyes életemben.

36. Jómra lött nékem hogy meg-alázál,
Hogy meg tanúlnám a' te törvényedet,
Kin igyekezem nagy ohajtáſſál,
Aranyt, ezüſtöt, és egyéb effélét,
Kit az emberec nagyra böcsülnec,
Törvényedhez képeſt tartoc ſemminec.

Jod,

Jod. 10.

37. KEzeiddel formáltál engemet,
Tanits, meg azért parancsolatidra,
Hogy tudgyam törvényednec értelmét,
Es ezen indúlnac nagy vigaſságra,
Az Iſten félöc látván e' dolgot,
Hogy igidben vetem bizodalmomat.

38. Igaz vagy Uram itiletidben.
Tudom hogy ſenkit nem büntetſz méltatlan,
Engém-is méltán büntetcz ecképpen,
Kérlec cselekedgyed ezt irgalmadban,
Hogy én meg-vigaſztaltaſſam megint,
Szolgádnac mondott igireted ſzerint.

39. Nagy irgalmadat mutaſd meg nékem,
Hogy éllyec: mert csak a' te törvényedben,
Vagyon minden én gyönyörüségem,
A' kevélyec eſſenec ſzégyenségben,
Kik engem hamis ockal terhelnec,
De én a' te törvényedröl beſzéllec.

40. Térjenec hozzám moſtan mindenec,
Kik téged felnec, törvényed tiſztelic,
Es a' te bizonyságidnac hiſznec,
Tiſzta én ſzivem, el ſem tévelyedic,
De meg-tartya parancsolatidat,
Hogy ne vallyac ſzégyent, ſe gyalázatot.

Caph, 11.

LElkem el-fogy nagy kivánságában,
Midön várom a' te ſegedelmedet;
Bizván igidnec fogadásában,
Ugyan el-fáraſztom az én ſzememet,
Nagy várakozás miatt, igy ſzólván:

M.

KZB 1469-53

Por. číslo	Došlo		Predm
	deň, mesiac	od koho a pod akou značkou	

Por. číslo | Došlo: deň, mesiac | od koho a pod akou značkou | Predm

Régi nyomtatványok /3147.13.j./

Régi nyomtatvány. Opatrne zaj.

KZB 1469-53

Mikor vigaſztalſz meg engem valóban?
42. Noha én csak nem haſonló vagyoc,
A' füſtön el-aſzott ſzáraz tömlöhöz,
Szerzéſidre még is gondot tartoc,
Miglen kell várnom! mikor látſz igyemhez?
Mig halaſztod el itiletedet,
Es ha bünteted meg ellenségimet?
43. A' kevélyec, kik ſzent törvényedet,
Meg vetic, titkon nékem vermet áſnac,
De ha tekintyüc ſzent ſzerzéſidet,
Minden parancsolatid jók, igazac,
Nagy méltatlanúl kergetnec engem,
Tarts-meg azért és légy én ſegedelmem.
44. Csak nem el veſzténec ök engemet,
Es majd ugyan el-törlénec e' földröl,
Még ſem hagyom el ſzent törvényedet,
Tarts meg életemet kegyeſségedböl,
Hogy meg-tartsam felséged kötéſit,
Es meg örizzem ſzádnac bizonyságit.

Lamed, 12.

45. Mind öröcké Uram a' te igéd,
Meg-ál és meg-tart à magas menyégbe
Azonképpen ſzeni hüséged,
Meg marad öröcké minden idöben,
Mint ez álló föld, kit te fundáltál,
Ki az ö helyében mindenkor meg-áll.
46. Mind ma és mind öröcké meg-álnac,
A' miket te rend ſzerint teremtettél,
Es tenéked mindenec ſzolgálnac,
Hogy ha magamat a' te törvényeddel,
Nem vigaſztaltam vólna, már régen

El-veſztem vólna én nagy inségemben.
47. Nem felejtem-el ſzent törvényedet,
Es gondot tartoc parancsolatidra,
Mert te azokban éltetſz engemet,
Tekints Uram kegyelmeſſen ſzolgádra,
Légy ſegitségem mert tiéd vagyoc,
Es törvényednec örzésére vágyoc.
48. Az iſtentelenec reám titkon,
Inczelkednec, és törnec életemre,
En elmélkedem bizonyságidon,
Es minden dolgot ha meg-nézec végre,
Látom hogy mindenec el-mulandóc,
De a' te törvényid meg-maradandóc.

Mem, 13.

49. NAgy ſzeretem vagyon törvényedhez;
Mellyröl naponként örömeſt beſzéllec,
Mert ez nékem vég örömet ſzerez,
Te parancsolatid bölcsebbé téſznec,
Ellenségemet minden ellenségimnél,
Mert öröcké tölem nem távoznak-el.
50. Túdósb vagyoc én tanitóimnál,
A' mellyeket nagy bölcseknec tart minden,
Mert bizonyságod elmémben meg-áll,
Még a' véneknél-is bölcsebb vagyoc én,
Mert törvényed ſzemem elött tartom,
Es elmémet attól el nem forditom.
51. Minden hamis útat el-kerülöc,
Hogy lábom ne járjon gonoſz ösvényen,
Igéd meg-tartásának örülöc,
Tereded tekintem ſzüntelen,
Ezektöl ſoha el nem távozom,

Kikáltal én te töled tanittatom.
52. A' te beſzéded édes és drága,
Még a' méznél is édesb az én ſzámban,
Ki mondhatatlan gyönyörü vólta,
Igédben vagyon bölcseségem fundálván,
Bölcseségemet abban kereſem,
Az hamiſságnac öſvényét gyülölöm.

Nun, 14.

53. ORánként fáklyám nékem ſzent igéd,
Melly világot tart nékem utaimban,
Hogy egyeneſſen járjam öſvényid,
A' mellyen én járhatoc bátorságban,
Meg esküſzöm néked és meg-állom,
Hogy igaſságodnac juſsát meg tartom.
54. Felette igen meg nyomorodtam,
Enyhits meg és végy-fel engem iſmétlen,
A' mint nékem meg igérted Uram,
Az áldozat, kit ſzájam néked téſzen,
Kérlec hogy légyen kedves te nálad,
Es itiletedet tudtomra adgyad.
55. Halálos veſzélyben forog lelkem,
Ugy hogy markomban hordozom éltemet,
Szent törvényedet még ſem felejtem,
Az hitlenec kik gyalázzác nevedet,
Tört vetnec nékem mindenütt ſzéllyel,
Szent ſzerzeſidtöl még ſem távozom-el.
56. Bizonyságidat örökül birom,
Es azokat tartom drága kincsemnec,
Azokban leſz minden vigaságom,
Szivemet hajtom a' te törvényednec,
Meg-tartására minden idöben,
Es azokat meg-örzöm mind végiglen.

Samech, 15.

57. OSztönöſſen gyülölöm azokat,
A' kik mindenkor csak gonoſt gõdolnac
De ſzeretem parancsolatidat,
Es csak tégedet tartlac óltalmomnac,
Igiretedben van reménségem,
A' te ſzent igéd meg-vigaſztal engem,
58. Gonoſz tévöc mennyetek-el tölem,
Mert én azt mind meg akarom tartani,
A' mit az Iſten parancsol nékem,
Igéd ſzerint ſies engem táplálni,
Hogy élheſſec ſegits meg Ur Iſten,
Ne ſzégyenüllyek meg reménségemben.
59. Légy gyámolom adgy jó egéſséget,
Ugy léſzen énnékem kedves törvényed,
Abban kereſem én örömömet,
Az ollyakat te mind a' földhöz vered,
Kik el hajlanac igaſságodtúl.
Es minden dolgokban járnac álnokúl.
60. Gonoſzokat te el vetſz e' földröl,
Mint a' ſalakot, vagy ércznec ſzemetét,
Bizonyságidat ſzeretem ſzivböl,
Szivem félelmében elötted reſzket,
Teſtem el-epett nagy rettegésben,
A' te kemény itiletidre nézvén.

Ain, 16.

61. PÕr patvar nincsen nékem kedvemben.
Igaz itiletet téſzec mindennec,
Ne adgy azért azoknac kezekben,
A' kik engemet ſzüntelen kergetnec,
Szolgádat minden jóra vezérlyed,

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.ig.j./
Por. číslo | Došlo deň, mesiac | od koho a pod akou značkou | Predm
0
KZB 1469-53

Es a' kevélyec ellen védelmezzed.
62. Az én ſzemeim el fogyatkoztac,
Ugy nézic és várjác ſegedelmedet,
Igédnec igaſságát ohajtyác,
Ne kéſsél Uram, ſegits-meg engemet,
Szegény ſzolgáddal tégy kegyelmeſſen,
Tanits igédre, oktaſs törvényedben.
63. Szolgád vagyoc adgy értelmet nékem;
Hogy értheſſem a' te bizonyságidat,
Es jo értelmében gyönyörködgyem,
Ideje Uram hogy láttaſd dolgodat,
Mert nints már hellye az igaſságnac,
A' te törvényid mind hátra hagyatnac.
64. Azért a' te parancsolatidat,
A' tiſzta aranynál inkáb ſzeretem,
Mindennél fellyebb tartom azokat,
Eletemet azoc ſzerint rendelem,
Mert igaznac tartom mindenképpen,
Az hamis öſvényt gyülölöm eröſſen.

Pe, 17.

65. RAkvác bizonyságid nagy csudáckal,
Hogy azért meg-tarthaſſam én ſivem
Azon igyekezem buzgósággal,
A' te igéd ha kik veſzic eſzekben,
Setét ſziveket meg világoſit,
Edgyügyüeket bölcseségre tanit.
66. Fel fohaſzkodom gyakran én ſámm
Mert én azt nagy ſzivem ſzerint kivánom,
Hogy törvényedet értem bizonnyal,
Tekints reám, ſzinedet engedd látnom,
Irgalmazz nékem, lám nagy jó kedved,

Az

Azokhoz, a' kik ſzeretic ſzent neved.
67. Szent igidben vezérlyed útamat,
Es öriz-meg engem az hamiſságtól,
Hogy az rajtam ne vegyen hatalmat,
Ments meg a' népnec nyomorgatásától,
Hogy örömmel törvényedet nézzem,
Es parancsolatidat meg-örizzem.
68. Világoſits orczádat ſzolgádon,
Es tanits-meg hogy én jól meg-gondollyam,
Szerzéſed engem mire tanitson,
Könyhullatáſom ſzememböl ki folyam,
Mint a' patac, azért hogy a' népec,
Becsületet nem téſznec törvényednec.

Zade, 18.

69. SUmma ſerint Uram te igaz vagy,
Mindennémü te cselekedetedben,
Ítiletednec igaſsága nagy,
Igaſságodat vehetic eſzekben,
Bizonyságidat a' kik meg nézic,
Es parancsolatidat meg örizic.
70. Meg-öl a' bú nagy indulatomban;
Midön tekintem a' te ſzent igédet,
Hogy az ellenség csúſollya bátran,
Es el felejti minden beſzédidet,
A' te ſzent igéd igen ſzép tiſzta,
Szolgád azért ſzereti és meg tartya.
71. En kicsiny és meg-vettetett vagyoc,
De még ſem felejtem-el törvényedet,
Söt mindenütt arra gondot tartoc,
Szent igaſságidnac nem láttyác végét,
Mert ök mind öröcké meg maradnak,

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay. /317.ig.j./
KZB 1469-53

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.ig.j./

Törvényed törvénye az igaſságnac.

72. En kergettetem vagyoc inségben,
De nem gondolván ſemmi nyavalyámmal,
Gyönyörködöm a' te törvényedben,
A' te igaſságod öröcké meg-áll,
Mellyet nékem jelents-meg kegyeſſen,
Es bátorságos léſzec életemben.

Coph. 19.

73. TEllyes ſzivböl hozzád eſedezem,
Uram halgaſs-meg engem kegyelmeſſen
Hogy rendeléſedet meg örizzem,
Kérlec ſzabadits meg engem Ur Iſten,
Es leg ottan igyekezem azon.
Hogy bizonyságid meg-tartsam jó módon.

74. Gyakorta reggel virradta elött,
Te hozzád könyörgéſemben kiáltoc,
Igédben vetvén remenségemet,
Eléb hogy nem el-mennec a' virraſztóc,
Az én ſzemeim vigyáznac néznec,
Es a' te ſzent igédröl elmélkednec.

75. Kegyeſségedért hald-meg beſzédem,
Tarts meg életemet igaſságodbúl,
Had vidámúllyon-meg az én ſzivem,
Mert a' ſok hitetlen nép reám todúl,
Es engem ſzertelen ſanyargatnac,
De a' te törvényidtöl távol vadnac.

76. De te én hozzám Uram közel vagy,
Es benned bizom én minden idöben,
Szent törvényidnec igaſsága nagy,
Bizonyságid fundáltattac ecképpen,
Hogy öröcké meg-maradnac tudom,

Es jól értem, azért nyilván ki-mondom.

Reſch, 20.

77. VEdd eſedben én nagy inségemet,
Es én nyavalyáimból ſzabadits-meg,
Mert nem felejtem-el törvényedet,
Fogadd-felügyemet és védelmezz-meg,
Meg tekintvén ſzent igiretedet,
Az halál ellen tarts meg életemet.

78. A' gonoſzoktúl (minden meg-hidgye)
Segédség és idveſség távol vagyon,
Mert ök nem néznec ſzent ſzerzéſedre,
Szent irgalmaſságod nagy mindenkoron,
Uram tarts-meg engemet, hogy éllyec,
Igaſsága ſzerint itiletednec.

79. Bizondságidat én nem hagyom-el,
Noha én reám nagy ſok népec törnec,
Ök gyülölnec, és kergetnec ſzéllyel,
Oh melly sérelmes ez az én lelkemnec,
Hogy ellenségi az igaſságnac,
A' te igéddel ſemmit nem gondolnac.

80. Parancsolatidat én ſzeretem.
Es ſoha el nem távozom azoktúl,
Kegyeſségedböl tarts meg életem,
Te igaz beſzéded mindent fellyül múl,
Szent itileti igaſságodnac,
Moſtan és mind öröcké meg-maradnac.

Schin, 21.

ÜZnec kergetnec a' fejedelmec,
Noha ſemmit ſenkinec nem vétettem,
Szent igédtöl ſzivemben rettegec,
De igiretedben örvendez lelkem,

Značka:
Por. číslo | Došlo: deň, mesiac | od koho a pod akou značkou | Predm
KZB 1469-53

Por. číslo | Došlo: deň, mesiac | od koho a pod akou značkou | Predm

Régi nyomtatvány /317.jel./ Országos Széchenyi Könyvtár, Apponyi-gyűjtemény.

Mint a' ki talál nagy gazdag prédát,
Avagy mint a' ki nyér sok drága marhát.
82. Az hazugságot igen gyülölöm,
Semmit e' földön inkáb nem útáloc,
De a' te törvényedet szeretem,
Igasságodon olly igen vigadoc,
Es meg-gondolván itiletedet,
Naponként hétszer dicsirlec tégedet.
83. Nagy bekeségec vagyon azoknac,
A' kik szeretik a' te törvényedet,
Semmi veszélyben ök nem akadnac,
Várom Uram a' te idvességedet,
Abban forgatom minden gondomat,
Hogy cselekedgyem parancsolatidat.
84. Bizonyságidra gondot tart lelkem,
Mert én olly igen szeretem azokat.
Es én csak azokban gyönyörködöm,
Bizonyságidban gyakorlom magamat,
Elötted vagyon minden életem,
Nincsen el rejtve töled én ösvényem.

Tham. 22.

85. ZEngö kiáltásom jusson hozzád,
Es igasságodat adgyad értenem,
A' mint szent igédben fel fogadtad,
Jusson elödben én esedezésem,
Szabadits-meg minden inségemböl,
A' te régen tött szent igiretedböl.
86. Ha én meg-tanúlom szerzésedet,
Az én ajakimmal dicsirlec téged,
Nyelvem hirdeti te szent igédet,
Mert minden törvényed és igireted,

Merö hüség, és tiszta igasság,
Kiben nem találtatic semmi hivság.
87. Ments-meg Uram engem kezeiddel,
Es légy erös segedelmem énnékem,
Mert törvényedet szeretem szivel,
Idvezitésedet várom Istenem,
Kiben vetettem reménségemet,
Mert igen kedvellem szent törvényedet.
88. Eltét csak azért kivánnya lelkem,
Hogy ö tégedet Uram dicsirhessen.
Itileted légyen segitségem,
Mint egy el-veszett juh ugy bujdosom én,
Uram keress-meg engem szolgádat,
S' nem felejtem-el parancsolatidat.

CXX. SOLTAR T. B.

Könyörgése Dávidnac rágalmazói ellen.

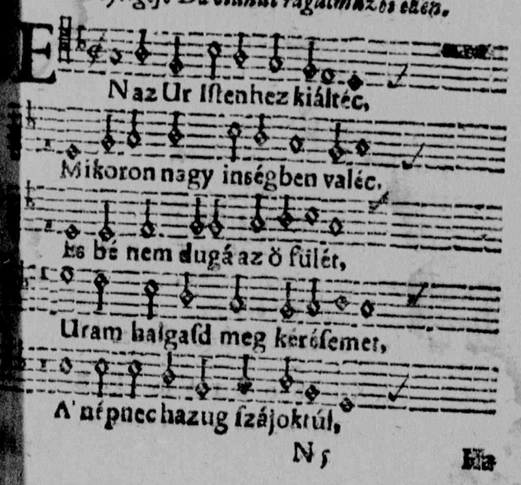

KZB 1469-53

Hamis nyelvek gyalázattyátúl,
Eletemet e' veſzélytül.
Tarts meg kegyelmeſségedböl.

2. Vallyon a' te csélcsapó nyelved,
Mitsoda haſznot ád tenéked?
De minémü jó dólgot tehet,
Hazudozásával mit nyerhet?
Szintén mint a' nyil a' kézivben,
Kit a' vitéz meg-von kezében,
A' melly éget olly ſebeſſen,
Mint tüz a' fényö tövisben.

3. Oh melly igen nehéz énnékem,
Ez itt lakáſom és életem,
A' Meſechitác ſátorában,
A' kedaritác hajlékában,
Es ezen olly igen keſergec,
Hogy kik békeſséget gyülölnec,
Azoknál kell ſocká laknom,
Kik között nagy én bánatom.

4. En mind csak békeſséget ſzóltam;
Háborgáſtól magamat óttam,
De ez nem tetczik ö nékiec,
Csak had és hartcz kell ö kedveknec.

CXXI. SOLTAR, T. B.

Tanúság az Iſtennek óltalmárúl.

Szemem az hegyekre vetem,
Mert fellyül van nékem, Minden ſegedelmem,
Iſten az én reménségem,
Ki az eget formálta, Es a' földet alkotta.

2. Lábad botlani nem hadgya,
Es a' ki rád vigyáz, Nem ſzunnyadozic az,
Izraelt hozzá fogadgya,
Mert az nem aluſzik el, De rájoc gondot viſel.

3. Az Ur téged meg-örizzen,
Kezét rád terjeſztvén, Arnyéckal bé-fedgyen,
Hogy a' Nap ö hévségében,
Néked ne ártson éjjel, Az hóld az ö fényével.

4. Az Ur örizze öröcké,
Lelkedet eſettöl, Mentse-meg veſzélytöl,
Az Ur hiven meg-örizze,
A' te ki-menéſedet, Es te bé-jövéſedet.

CXXII. SOLTAR, T. B.

Tanúság az Iſteni ſzolgálatról, és a' világi gubernáláſról.

Ö Rülök az én ſzivemben,
E' kivánatos hirt halván,

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay. /317.ig.j./

Por. číslo | Došlo: deň, mesiac | od koho a pod akou značkou | Predm

KZB 1469-53

Hogy mi bé-megyünc ez után,
Az Iſten lakó helyében,
Jéruſalem kapuidban,
Mi lábainkal meg-álván,
A' Jéruſalem jól meg épült,
Sok ékes épületeckel,
Holott ſzép polgári rendel,
Mindenfele nemzet edgyben gyült.

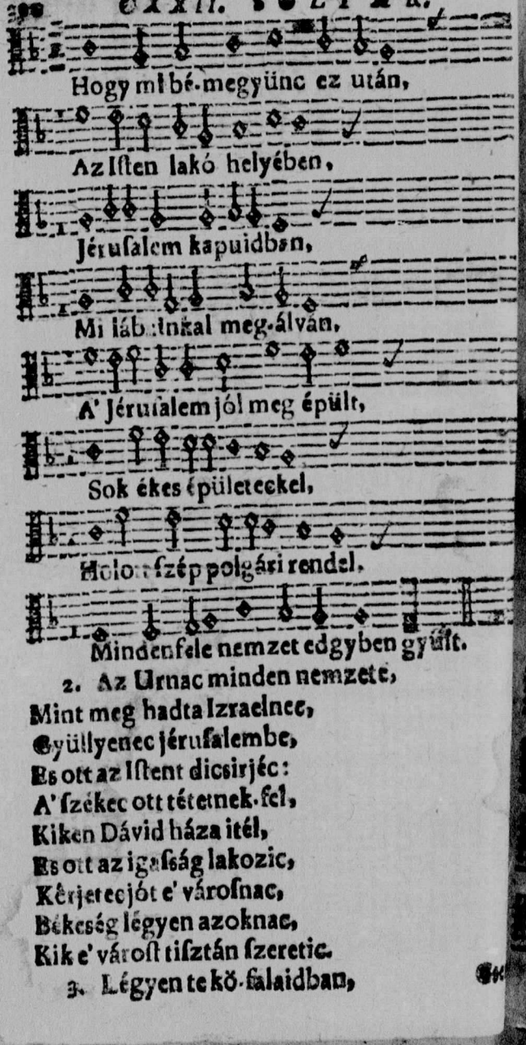

2. Az Urnac minden nemzete,
Mint meg hadta Izraelnec,
Gyüllyenec jéruſalembe,
Es ott az Iſtent dicsirjéc:
A' ſzékec ott tétetnek-fel,
Kiken Dávid háza itél,
Es ott az igaſság lakozic,
Kérjetecjót e' városnac,
Békeség légyen azoknac,
Kik e' várost tiſztán ſzeretic.

3. Légyen te kö-falaidban,

Csendeſség és jó békeſség,
A' köſség közt egyeneſség,
Jó ſzerencse házaidban,
Az én atyámfiaiért,
Es ott lakó feleimért,
Adgyon Iſten jó békeſséget;
Szentségiért én ez helynec,
Melly ſzerzetett az Iſtennec,
Minden jót kivánoc tenéked.

CXXIII. SOLTAR, T. B.

Könyörgéſe az Iſrael népének a' meg ſzabaditásért.

TE hozzád ſzemeimet Ur Iſten,
Emelem az égben,
Mint ſzolgánac ſzemei nyitva vannac,
Es az Urra vigyáznac,
Mint ſolgáló leány ö aſzſzonyára,
Tekint minden órába,
Ugy néznec ſzemeinc az Iſtenre,
Es ö kegyelmére.

My 2. Ke

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay. /317.ig.j./

Por. číslo	Došlo		Predm
	deň, mesiac	od koho a pod akou značkou	

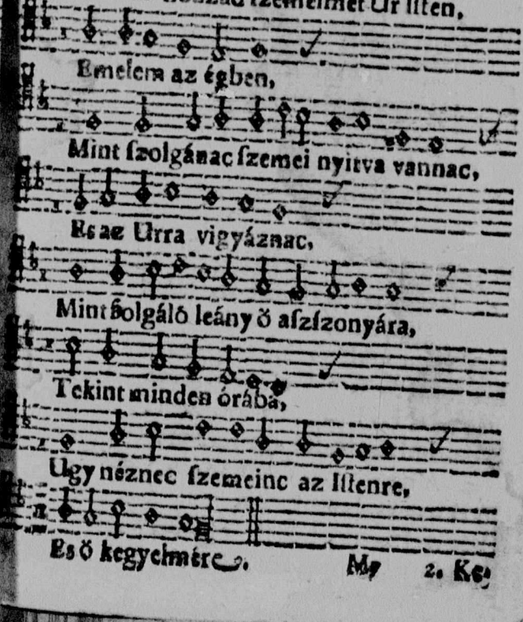

KZB 1469-53

Por. číslo | Došlo: deň, mesiac | od koho a pod akou značkou | Predm

Régi nyomtatvá... /317.jeg.j/ ...ányok, opona-zay.

2 Kegyelmezz Uram kegyelmez nékünc,
Mert nincs bec[illegible]letünc,
Minden olly szertelenül gyaláz minket,
Kinél fellyebb nem lehet:
Kevély népec minket szörnyen nevethec,
Rajtunc csufságot üzenec.
Negédes szóckal ugy nevettetünc,
Kickel el-töltt lelkünk.

CXXIV. SOLTAR. T.B.

Hálá[illegible]ditásért.

A[illegible] Z Izraël ezt nyilvá[illegible]

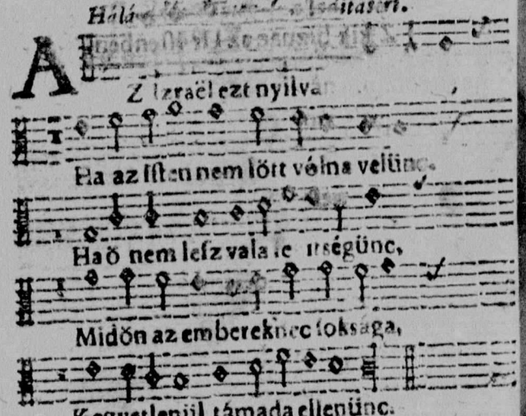

Ha az Isten nem lött vólna velünc.

Ha ö nem lesz vala[illegible]ségünc,

Midön az embereknec toksága,

Kegyetlenül támada ellenünc.

2. El-nyelnec vala ök elevenen,
Ugy reánc gerjett vala haragjoc,
Minket tellyességgel a' nagy haboc,
Vizzel el-boritnac vala szörnyen,
Ránc omlanac vala nagy patakoc.

3. A' nagy ár viz reánk rohan vala,
Es el-nyeli vala életünket,
Dicsiret Istennec hogy ö minket,
Az ö fogoktúl meg szabadita,

Hogy

Hogy ök meg ne etnénec bennünket.

4. Miképpen el szalad a' madárka,
A' madarász töribül, acképpen,
Meg-szabadúlánc a' tört el szegvén,
Mert életünknec az Ur óltalma,
Ki mennyet földet teremté bölcsen.

CXXV. SOLTAR. T.B.

Tanúság az Istennek óltalmáról.

A[illegible]

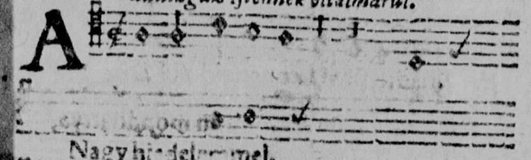

Nagy hi[illegible]delemmel,

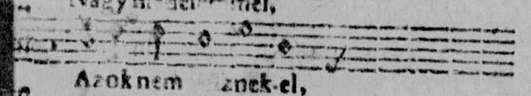

Azok nem [illegible]nek-el,

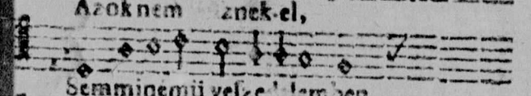

Semminemü veszede[illegible]lemben,

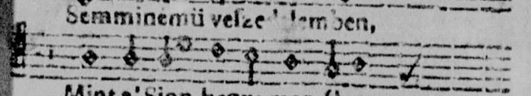

Mint a' Sion hegye meg-álnac.

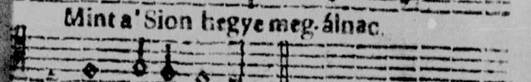

Nem ingadoznac.

2. Es mint a' nagy Jerusalemet,
Hegyec környül vöttéc,
Es nagy keritélec,
Acképpen Isten az ö népét,
Es ö hiveit környül vészi,
Es meg-örizi.

3. Mert az öveit ö nem hadgya,
Az hamis kezében,

Es

KZB 1469-53

Por. číslo | Došlo: deň, mesiac | od koho a pod akou značkou | Predm

Régi nyomtatványok /317.ig.j./

KZB 1469-53

Es semmi inségben,
Hogy ki ki ö magát meg ójja,
Hogy az hitlen népeckel egybe,
Ne essék bünbe.

4. Jelen vagyon a' jó szivückel,
De az hitleneket,
Es ö ösvenyeket,
El hadgya a' gonosz tévöckel,
De Izraélnec békeséget,
Ad csendeséget.

CXXVI. SOLTAR, T. B.

Hálá-adás a' Babyloniai fogságból való meg-szabadúlásért.

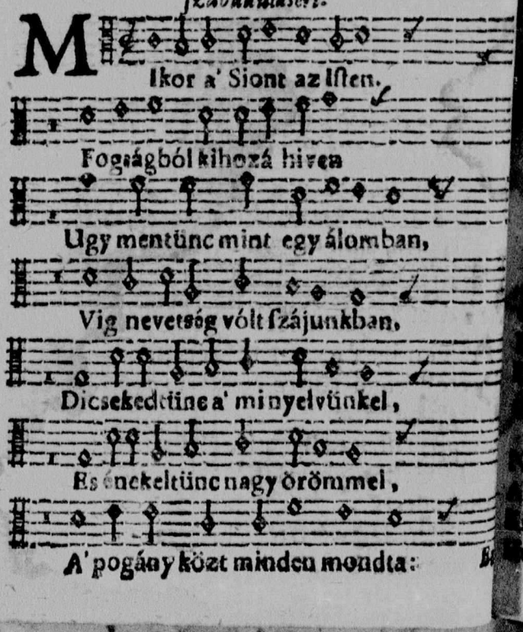

Az nyilván az Isten dolga.

2. Az Ur mutatá hatalmát,
Mi velünc tött nagy csudákat,
Azért öt dicsirjük itten,
Örvendezzünc sziveinkben.
Hozd-ki Ur Isten a' többit-is,
Vesd végét ö fogságoknak is,
Mint az erös zúgó széllel,
Mind e' föld meg szárad széllyel.

3. A' kik nagy könyhullatással,
Buzát vetnec nagy bánattal,
Aratáskor azoc széllyel,
Aratnac nagy vig örömmel.
Sirva mennek-ki a' vetésre,
A' magot hintic keseregve,
De a' jó kévéket osztán,
Bé-hordgyác nagy vigasságban.

CXXVII. SOLTAR, T. B. 127.

Tanúság az házi és kösségi gondviselésről.

Hogy ha ember házat éppét,
Isten segedelme nélkül,
Ott a' munka hijában kél,
Ha Isten nem örzi népét,
Es a' várost meg nem ójja,
Az örzöknec semmi haszna.

2. Héjában keltek-fel reggel,
Nagy késön fekünni menyén,
Hig esztec a' kenyérben,
Kit kereftec verétéckel,
Holott kit az Isten szeret,

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.ig.j./

Annac könnyen ád eleget.
3. A' kiknec gyermeki vatinac,
Spép ajándéckal láttatic,
Melly az Istentöl adatic:
Kedves áldása az Urnac,
A' ki láthattya magzatit.
Önnön méhénec gyümölcsit.
4. Oh melly drága adományoc!
Hogy ez illy apró gyermekec,
Ekessen fel-nevekednec:
Es ök szintén ollyaténoc,
Mint a' nyilac a' kéz-ivben,
Az erös vitéz kezében.
5. Nyilván bóldognac mondatic,
Ki büvölködic azockal,
Rakva ö tegze nyilackal:
Szégyen ö rajtoc nem esik,
Ha ellenség a' kapuban, Bé-idézi vádolásban.

CXXVIII. SOLTAR C. M.

Tanúság az Isteni félelemről.

BOldog az ember nyilván, Ki az Istent féli,
Ö utaiban járván, Ösvenyét kedveli,
Mert magadat táplálod, Kezed munkájával,
Isten meg-áldgya dolgod, Lát jó állapattal.

2. Fe

2. Feleséged házadban, Mint az sölö vessö,
Gyümölcsöt szépet hozván, Ha el-jö az idö:
Meg-látod gyermekidet, Te asztalod környül,
Rendel mint olaj vessöt, Kiben szived örül.
3. Ez igen sép ajándéc, Kit az Isten enged,
Az ö benne hivöknec, A' kiket ö szeret:
Ö meg-áldgya éltedet, A' Sion hegyéröl,
Sok jóval lát tégedet, A' Jérusalemböl.
4. Es végre meg látod, Fiadnac fiait,
Izraëlnec csudálod, Nagy szép békességit.

CXXIX. SOLTAR T. B.

Dicsireti az Istennek a' meg-szabaditásért.

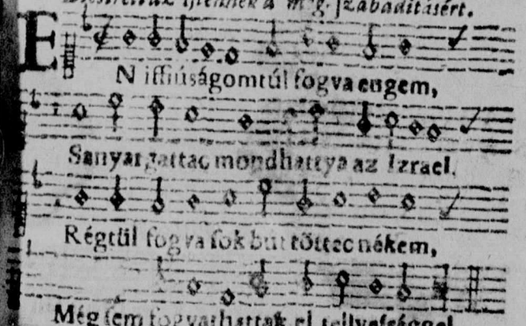
EN ifiúságomtúl fogva engem,
Sanyargattac mondhattya az Izrael,
Régtül fogva sok bút töttec nékem,
Még sem fogyathattak el tellyességgel.
2. Keresztül széllyel az én hátamat,
Meg-szántottác és meg-szaggattác környen,
Vontanac rajtam nagy barázdákat,
Egy hogy testemben semmi ép tag nincsen.
3. De az igasságnac jó Istene,
Szaggatá az ellenség kötelét,
Kirigyednec Sion hegyére,
Nagy szégyenség téritse hátra öket.

4. Mint

KZB 1469-53

4. Mint az hitván fü ollyac legyenec,
A' melly ſzokott nöni az eſzterhákon,
El-aſz minek elötte ki-nyönéc,
A' kiben nincsen ſohol ſemmi haſzon.
5. Kin az arató nem talál annyit,
Hogy egy marokal valót arathatna,
Nem hogy köthetne valami kévét,
A' kit ember ölében ſzorithatna.
6. Es a' kik itt el-mennec, ne mondgyác,
A' kegyes Iſten áldgyon-meg titeket,
Aratáſtoc legyenec ſzaporác,
Az Ur nevében áldunc benneteket.

CXXX. SOLTAR. C. M.

Könyörgés a' bünnek meg-bocsánattyáért.

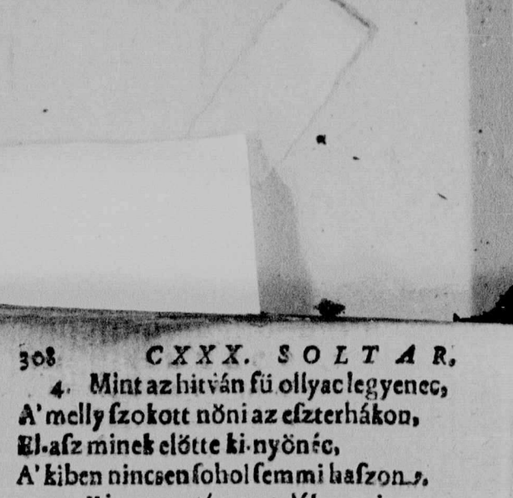

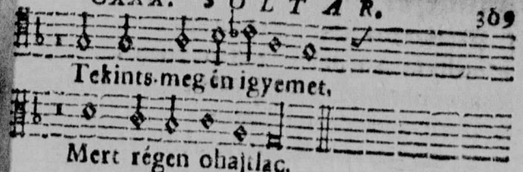

2. Ha Uram bününc ſzerint,
Minket büntetnél-meg,
Uram e' világ ſzerint,
Ki álhatna úgy meg?
De a' te irgalmad nagy,
A' téged félökön,
Es te engedelmes vagy,
Hogy dicsirjen minden.
3. Ennékem reménségem,
Vagyon csak Iſtenben,
Es bizic az én ſzivem,
Ő ſzent igéjében:
En lelkem erös hittel,
Az Urat ohajtya,
Mint a' virraſztó éjjel,
A' virradtát várja.
4. Izraël az Iſtenben,
Veſd reménségedet,
Mert ſzent irgalma böven,
Nagy meſzſze ki-terjett,
Ő ſegitö mindenben,
Hivein könyörül,
Az Izraëlt kegyeſſen,
Ki-menti bünéből.

CXXXI. SOLTAR. T.B. 100, 142.

Tanúság az alázatoſságról.

Urama

Por. číslo | Došlo: deň, mesiac | od koho a pod akou značkou | Predm
1
Régi gyomtatvány 1317. ísj.
KZB 1469-53

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.ig.j./

URam nem üz nagyra ſzivem,
Szemem nem hányom magaſſan,
Nem léledzem olly dolgokban,
Kik fellyül haladnac engem.
2. Mert ki vetettem ſzivemböl
Mindennémü kevélységet,
Mint midön a' kis gyermeket
El-fogjác annya tejétöl.
3. En ſzintén ollyaná löttem,
Mint az edgyügyü kis gyermec,
Kit a' csecs mellöl el-veſznec,
Ahoz haſonló én lelkem.
4. Izrael az Ur Iſtenben
Veſſed minden reménséged,
Meg-tartódnac ötet hidgyed,
Moſtan és minden idöben.

CXXXII. SOLTAR. T. B.

Könyörgés az Iſtennek jelen léteért, a' Jéraſalemi Iſtenni ſzolgálatban, és köſségi igazgatásban.

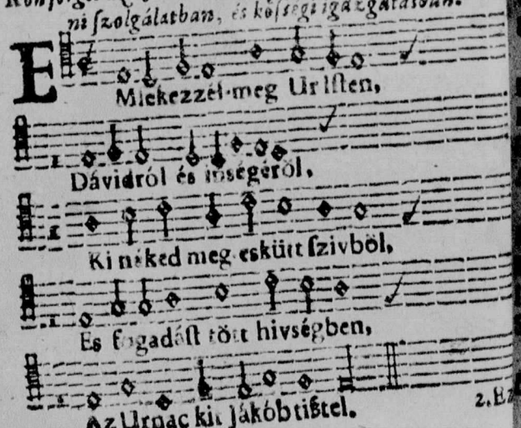
E Mlekezzél-meg Ur Iſten,
Dávidról és inségéröl,
Ki néked meg-esküt ſzivböl,
Es fogadáſt tött hivségben,
Az Urnac kit Jákób tiſtel.

2. Ez

2. Ezt (ugy mond) én fel fogadom,
Hogy bé nem megyec házamban,
Sem le nem fekſzem ágyamban,
Szemeimet bé ſem hunyom,
Minden álmom hátra hagyván.
3. Nyugalmam addig nem léſzen,
Miglen helyet nem kereſec,
A' Jákób nagy Iſtenénec,
Holott ſátort ſzerzec ſzépen,
Hol dicsöſsége lakozzéc.
4. Imé ezt nyilván hallottuc,
Hogy az Ephratához néked,
Kiváltképpen vagyon kedved:
Az hellyet mi meg-találtuc,
A' mezön az erdö mellett.
5. Mi fel megyünc e' ſzent helyre,
Es te ſámoly ſzéked elött,
Meg hajtync a' mi térdünket,
Uram kelly-fel, jöj el ide,
Eröd ládájával edgyütt.
6. Igaſságnac ruháiban,
Papjaid fel öltözzenec,
Engedgy örömet ſzentidnec,
Kenetidet tarts-meg bátran,
A' Dávid néked kelleſséc.
7. A' Dávidnac az Ur Iſten,
Meg-esküt mint ſzolgájánac,
Mi ö bizváſt hihet annac:
Im a' te nemzetedböl én,
Székedre királyt állatoc.
8. Es oſztán a' te gyermekid,
Meg tartyác én kötéſemet,

Es

KZB 1469-53

Régi nyomtatványok, 1317.ig.j./

Es bizonyság tételimet,
Es öröckè a' te ſzéked,
Meg ülic mint örökjöket.
9. Mert a' Siont az Ur Iſten,
Válaſztá lakó helyének,
Mondván: ez hely kell kedvemnec,
Itt lakom minden időben,
Ez hellye csendeſségemnec.
10. En öket meg-elégitem,
Kenyért adoc a' ſzegénynec,
Ruhájában idveſségnec,
Papjait fel-öltöztetem,
Örömöc leſzſz az hiveknec.
11. Fel nevelem én egy ſzarvát,
Az én ſzolgámnac Dávidnac,
Kit én fel-kentem magamnac,
Fel készitettem lámpáſsát,
Hogy láſſa világát annac.
12. De viſzont ö ellenségét,
Öltöztetem nagy ſzégyenben,
Midön a' koronát fején,
Meg-láttyác és dicsöſségét,
Hogy meg-virágzic ékeſſen.

CXXXIII. SOLTAR. T.B.

Tanúság az egyeneſségről, és békeſséges edgyeſségről.

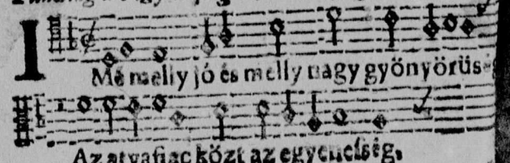

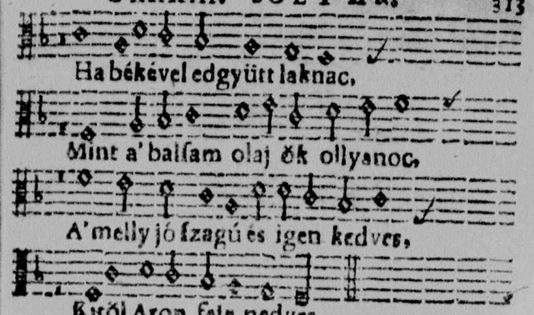

2. Mikor fejéröl ſzéllyel alá csordúl,
Szakállán ſzép illatoſon alá foly,
Végre ö ſzép köntösére,
Es mint az harmat az Hermon hegyre,
Es a' ſzent Sionra le ſzáll ſzépen,
A' földet meg-hinti böven.
3. Mert az Ur meg-áldgya az illyeneket,
Es ö nékiec ád hoſzſzú életet,
Kinec határa nem léſzen.

CXXXIV. SOLTAR. T.B.

Intés a' Papoknak hogy tiſztekben hiven el-járjanak.

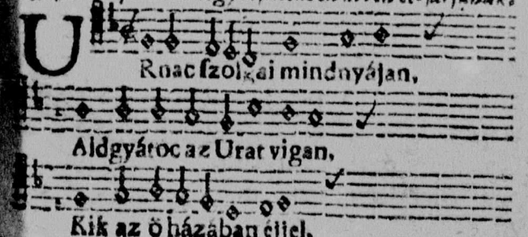

Aronac ſzolgái mindnyájan,

KZB 1469-53

Régi nyomtatványok, 1/317.ig.j./
Poz. Oponice-Zay.

Por. číslo | Došlo: deň. mesiac | od koho a pod akou značkou | Predm

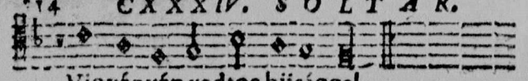

Vigyázván vadtoc hüséggel.

2. Fel emelvén kezeteket,
Dicsirjétec Iſtenteket,
Szivből néki hálát adván,
Öt áldgyátoc mind untalan.

3. Meg áldgyon téged az Iſten,
A' Sionról kegyelmeſſen,
Ki teremtette az eget,
A' földet és mindeneket.

CXXXV. SOLTAR, T. B.

Intés az Iſteni dicsiretre és áldásra.

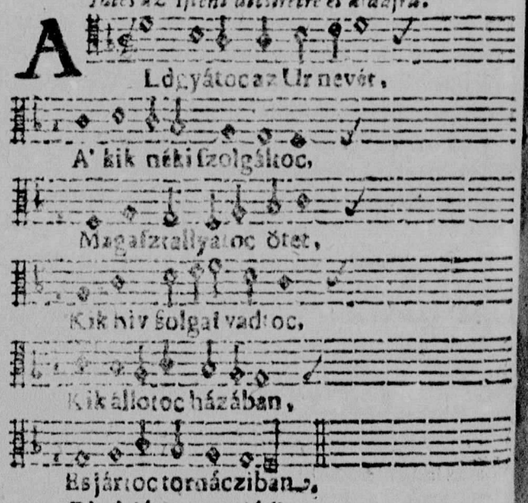

Áldgyátoc az Ur nevét,
A' kik néki ſzolgáltoc,
Magaſztallyátoc őtet,
Kik kiv ſolgai vadtoc,
Kik állotoc házában,
Es jártoc tornáczában.

2. Dicsirjétec mert jó ő,
Áldgyátoc ő ſzent nevét,
Mert ő igen jó kedvü,
Jákóbot mint ő népét,
Izra-

Izraelt el-válaſztá,
Öröckévé foglalá.

3. Mert tudom hogy ez Iſten,
Erősb más iſteneknél,
Hatalma nagy mindenen:
Iſteni beſzédével,
A' mit akar az égen,
Meg-téſzi földön vizen.

4. Ki e' világ végérül,
Támaſzt terhes felhöket,
A' földet hinti fellyül,
Midön bocsát eſsöket,
Szeleit rejtec helyből,
Ki küldi erejéből.

5. Az elsö ſzülötteket,
Meg-ölé Ægyiptomban,
Mind barmot és mind népet,
Nagy csudákat mutatván,
Kin álmélkodott minden,
Az Ægyiptom földében.

6. Népeſtül a' Pharahót,
Sok nemzetet el-veſzte,
Sok erös királyokat,
Amori Sichont veſzte,
Es a' Básáni Ogot,
A' Canaán országot.

7. E' földet Izraelnec,
Adá mint ö népének,
Hogy örökségec lenne,
Nékik mind öröcké,
Uram a' te irgalmad,

KZB 1469-53

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.ig.j./

Mind öröcké meg marad.
* 8 Meg-áll öröcké neved,
Es ſzent emlekezeted,
N. pedet hatalmadban,
Itéled igaſságban,
Szolgainac az Iſten,
Meg-kegyelmez kegyeſſen.
9. A' pogányoc bálványi,
Ezüſtböl és aranybol,
Kézzel ſzoktac öntetni,
Csak ſemmic bár nézd-meg jól,
Szájockal ök nem ſzólnac,
Ö ſzemeckel nem látnac.
10. Nem hallanac fülöckel,
Az ö ſzájoc nem lehell,
Azokhoz mind haſonlóc,
Az illyen kép formálóc,
Es kiknec reménségec,
Eſſęle bálvány képec.
11. Az Urat no dicsirjed,
Izrael háza népe,
Aldgyad és dicsöitsed,
Aronnac nemzetsége,
Nemzeti a' Levinec
Az Urat dicsirjétec.
12. Kik az Urat fęlitęc.
Szent nevét dicsirjétec,
A' Siouról áldgyátoc,
Es öt magaſztallyátoc,
Az ö lakó helyében,
A' ſzent Jéruſalemben.

CXXXVI. SOLTAR. T. B.

Intés az Iſten dicsiretire az ö ki-jelentett dicsöſségéért és jó téte ményiért.

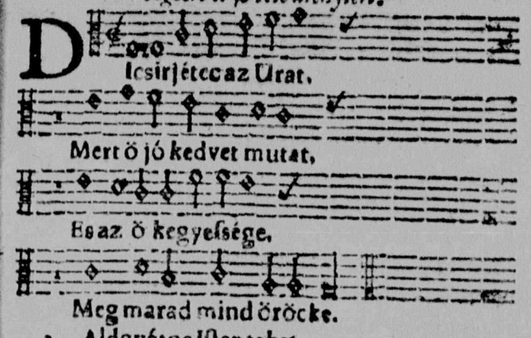
Dicsirjétec az Urat,
Mert ö jó kedvet mutat,
Es az ö kegyeſsége,
Meg marad mind öröcke.

2. Aldgyátoc Iſtenteket,
Iſteneknec Iſtenét,
Mert az ö kegyeſsége,
Meg-marad mind öröcké.
3. Dicsirje ötet minden,
Mert nagy csudákat téſzen, Es az ö kegy: &c.
4. Minden öt magaſztallya,
Mert ö Uraknac Ura, Es az ö kegy:
5. Ki a' mennyet teremté,
Es bölcsen ékeſité, Mert az ö kegy:
6. A' ki a' ſzéles földet,
Szerzette a' viz felett, Es az ö kegy:
7. Ki nagy ſzép lámpáſokot,
Fenn az ègen alkotott, Es az ö kegy:
8. Nappali vezérlésént,
Teremtette a' nap fęnyt, Es az ö kegy:
9. Hóldot csillag ſereget,

Došlo
Por. číslo | deň, mesiac | od koho a pod akou značkou | Predm
KZB 1469-53

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.ig.j./

Az étszakára szerzett, Es az ö kegy:
10. Ki elsö szülötteket,
Ægyiptomban el-vesztett, Es az ö kegy:
11. Es az Izraelt végre,
Innét más helyre vitte, Es az ö kegy:
12. Az ö nagy erejével,
Azt tévé job kezével, Es az ö kegy:
13. A' veres tengert menten,
Ketté választá könnyen, Es az ö kegy:
14. Altal vezeté hiven,
Izraelt a' tengeren, Es az ö kegy:
15. Pharahót a' tengerben,
Veszté népével edgybe. Es az ö kegy:
* 16. Népét vezérlé hiven,
A' szörnyü kietlenben, Es az ö kegy:
17. A' királyokat széllyel,
Meg-rontá kezeivel, Es az ö kegy:
18 Erös fejedelmeket,
Ö meg ölt és el-veszett, Es az ö kegy:
19 Az Amornac földébe,
Sichon kiralyt el-veszté, Es az ö kegy:
20. Az Og királyt Básánban,
Meg ölé hatalmában, Es az ö kegy:
21. Es földöket ezeknec,
Adá az ö népénec, Es az ö kegy:
22, Hogy Izrael népénec,
Ott lenne örökségec, Es az ö kegy:
23. Meg-emlekezéc rolunc,
Látván nyomoruságunc, Es az ö kegy:
24. Meg-mente jó kedvéböl,
Ellenségünc kezéböl, Es az ö kegy:

25. E'

25. E' földön minden testet,
Táplál és bövön éltet, Es az ö kegy:
26. Aldgyátoc az Ur Istent,
Minden népec naponként, Mert az ö kegy:

CXXXVII. SOLTAR. CM.

Panaszsza a' Lévitáknak a' Babyloniai fogságban.

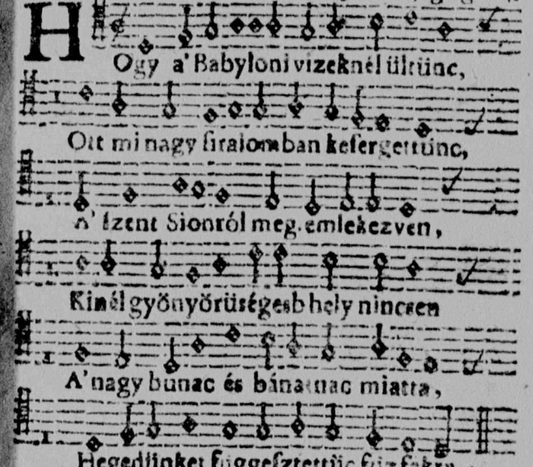
Hogy a' Babyloni vizeknél ültünc,
Ott mi nagy siralomban kesergettünc,
A' szent Sionról meg-emlekezven,
Kinél gyönyörüségesb hely nincsen
A' nagy bunac és bánatnac miatta,
Hegedünket függesztettüc füz fakra.

2. A' kik minket fogva tartottac, kértec,
Hogy valamit hegedülnénc nékiec,
Es mondanánc Sioni éneket,
Felelvén mondtuc: miképpen lehet?
Hogy dicsirhetnöc az Ur Istent vigan,
Enekelvén ez idegen országban.
3. Iméneked én azt nyilván felelem,
Hogy hegedülésemet el felejtem,
Eléb hogy nem Jérusalemet.

Por. číslo | Došlo: deň, mesiac | od koho a pod akou značkou | Predm
KZB 1469-53

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.ig.j./

Mig e' fogságban tartnac engemet,
Bár inyemhez ragadgyon az én nyelvem;
Ha Jérusalemre nem ohajt szivem.
4 Az Edom fiairól emlekezzél,
Es nékiec Uram azt ne engedd-el,
A' mit ök ackoron kiáltottac,
Midön Jérusalemet rontottác:
Foszszad foszszad Jérusalemnec népét,
Földre le rontsad minden épületit!
5. Te Babyllonnac leánya meg-hidgyed,
Hogy még végre por hamuvá kell lenned,
Bóldog a' ki tenéked e' dolgot.
Meg-fizeti e' méltatlanságot,
Ki öledbül gyermekidet ki rántya,
Es az erös kö sziklához paskollya.

CXXXVIII. SOLTAR. C. M.

Hálá-adása Dávidnak.

Dicsér téged tellyes szivem,
Dicsirlec Istenec felett.
En Istenem, Hirdetem neved,
En tégedet: Mert azt érdemled,
Es a te szentegyházadban,
Imádkozván, Neveetisztelem,
Aldatodra én kész vagyoc,

Há-

Hálát adoc, Néked Istenem.
2. Öregbül nagy dicsösséged,
Mert meg tészed, A' mit meg-mondasz:
Ha könyörgöc inségemben,
Engem menten, Meg szabaditasz,
Téged minden földön lakóc,
Nagy királyoc Uram dicsirnec,
Mert szent igéd igasságát,
Tiszta vóltát, Eszekben vöttéc.
3. Ez Urat ki felségessen,
Csudát tészen, Fel magasztallyác:
Mondván: nagy az ö ereje,
Dicsössége, Es azért áldgyác,
Mert noha ül nagy magassan,
De lát nyilván, Alatt valókat.
Magas dolgokat is könnyen,
Lát élessen, Mind fenn s' mind alatt.
4. Mindennémü szükségemben,
Inségemben, Meg erössitesz:
Láttokra ellenségimnec,
Kik gyülölnec, Engem meg-mentesz,
A' mit az Ur egyszer végez,
A' jó véghez, Megyen mindenütt,
Jó kedved meg ál, Ne hadd el,
Söt végezd el kezed munkáit.

CXXXIX. SOLTAR. C. M. 30.76.

Dávidnak protestálása, *az az: ártatlanságának álhatatos vallása és állatása az ö rágalmazói ellen.*

Az XXX. SOLTAR notájára.

O; Uram

KZB 1469-53

Por. číslo | Došlo: deň, mesiac | od koho a pod akou značkou | Predm

URam te meg-viſgálſz engem,
Meg iſmérſz mindent én bennem,
Vagy álloc ülöc vagy mégyec,
Mind tudod a' mit mivelec,
Valamit gondoloc ſzivemben,
Te azt mind jól érted meſzſzünnen.
2. Vagy jároc kelec vagy fekſzem,
Te mindannáll vagy környülem,
Jól látod minden utamat,
Érted minden dolgaimat,
Egy ſzó ſem jö az én nyelvemre,
Kit elébb nem tudtál vólnia.
3. Körös környül rajtam minden,
Tőled vagyon teremtetvén,
Reám boczátád kezedet,
Felyül múllya értelmemet,
Bölcseségedet nem foghatom,
Dolgaidon csak álmélkodom.
4. Lelked elött hová menném,
Holott el rejtve lehetnéc?
Elötted hová ſzaladgyac?
Egbe mennyec ott találnac,
Ha ágyamat vetném pokolban,
Ott látnálac téged leg ottan.
5. Ha az hajnal ſzárnyát venném,
Es az égre emelkedném,
Es el-repülnéc nagy meſzſze,
A' külsö tenger ſzéllire,
Ott-is meg-lelnél Uram engem,
Kezedet el nem kerülhetném.
6. Mondéc: talám ſetétséggel,
Bé takaródzhatom éjjel,

A' ſem lenne haſználatos,
Mert még az éj is világos,
Ki környülem annyira ſénlic,
Hogy nékem fényes napnac látcziz.
7. Te alkottad veséimet,
Midön formálál engemet,
Az én anyámnac méhében,
Bé takaritottál ſzépen,
Azért áldlac minden idöben,
Hogy teremtettél csudaképpen.
* 8. Dolgaid csudálatoſoc,
Kiket ha én meg gondoloc,
Meg kell azt nékem vallanom,
Tudtodra vólt minden csontom,
Midön engemet csudaképpen,
A' föld alá dugtál rejtekben.
9. Nálad iſméretes vóltam,
Elébb hogy nem formáltattam,
Hogy még nem vóltam iſmértél,
En tagaimra ſzemléltél,
Kik könyvedben vóltac fel-irván,
Midön még nem vóltac formálván.
10. Melly drágáca' te tanácsid,
Ha meg-nézem gondolatid,
Számtalan ſoknac találom,
Ha ki-mondani akarom,
Többnec lelem én a' fövenynél,
Melly ſok a' tenger parton ſzéllyel.
11. En elmélkedem azokról,
Ha fel-ſerkenec álmomból,
Vajha egykor ezt mivelnéd,

Régi nyomtatvány/317.ig.j./ Nyomtatványok, Oponice-Zay.
KZB 1469-53

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.ig.j./

Az hitleneket meg-ölnéd!
Es mind a' kik vért ſzomjúhoznac,
En töllem meſzſze távoznánac!
12. Azokról ſzólloc Ur Iſten,
Kik téged gyaláznac ſzörnyen,
Nagy ellenségid tenéked,
Es fel támadnac ellened,
Nemde nem gyülölömé öket,
A' kik boſzſzontyác felségedet?
13. Gyülölöm öket ſzivemben,
Seregeckel egyetemben,
Mint ſzintén ellenségimet,
Viſgáld meg Uram ſzivemet,
Probály meg engemet és láſſad,
Szivemnec mi vóltát hogy tudgyad.
14. Viſgáld-meg és probály jól-meg,
Szivemet valóba nézd-meg,
Es láſd-meg minémü vagyoc,
Ha gonoſz öſvényen jároc,
Es ha ollyannac találſz engem,
Mint egyebeckel ugy tégy velem.

CXL. SOLTAR. T. B.

Könyörgéſe Dávidnak a' meg-ſzabaditásért.

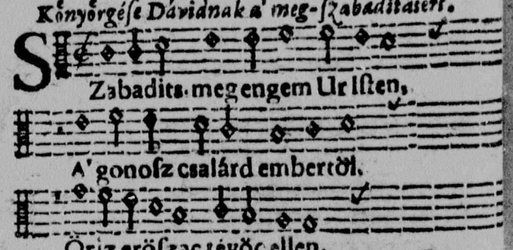
SZabadits-meg engem Ur Iſten,
A' gonoſz csalárd embertöl,
Öriz eröſzac tévöc ellen,

Ments-

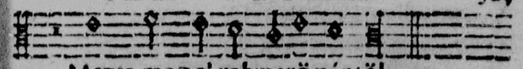
Ments-meg a' vakmerö néptöl.
2. Kik csak hamiſságot gondolnac,
Mindenkor az ö ſzivekben,
Es hogy hadakat inditsanac,
Azon vadnac minden képpen.
3. Elesben fenic ö nyelveket,
A' kigyónac fulánkjánál,
Mint Aſpis kigyó egyebeket,
Meg-ſertnec mérges ajkockal.
4. Ments-meg a' gonoſzoc kezeböl,
A' kik eröſzakot téſznek;
Es igyekeznec ſzüntelenül,
Hogy engemet meg-ejtsenec.
5. A' kevélyec tört vetnec nékem;
Es mindenütt hálót hánnac,
Kötéllel meg-vonſzác öſvényem,
Hogy engem meg ſzoritsanac.
6. En penig mondéc: Oh Ur Iſten,
Te vagy én erös Iſtenem!
Beſzédem vegyed füleidben,
Halgaſd-meg eſedezéſem.
* 7. Uram te vagy én ſegitségem,
Mindennémü inségemben,
Azért védelmezd-meg én fejem,
Az hadakozó idöben.
8. Ne engedd az hitetleneknec,
Hogy elö vidgyéc dolgokat,
Hogy inkáb ne kevélykedgyenec,
Ronts meg gonoſz ſzándékjokat.
9. En reám töröknec fejeket,

Von-

Por. číslo | Došlo: deň, mesiac | od koho a pod akou značkou | Predm
KZB 1469-53

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.ig.j./

Por. číslo | Došlo: deň, mesiac | od koho a pod akou značkou | Predm

Vonnyad méltó büntetésre,
Ö hamis igyekezeteket,
Fordits az önnön fejekre.
10. Szállyon reájoc lángozó szén;
Tüzzel meg-emésztessenec,
Rekkennyenec a' földben szörnyen,
Többé fel se kelhessenec.
11. Az hamis ember ö nyelvével,
Ne légyen nyomos e' földön,
Az önnön vakmerőségével,
Akadgyon szörnyü veszélyben.
12. Tudom hogy Isten a' szegénynec,
ügyét fel-fogja kegyessen,
Meg-kegyelmez az erötlennec,
Igasságát ki-jelentvén.
13. Az igazac nagy dicsösséggel,
Dicsiric te szent nevedet,
Es öröcké jó reménséggel,
Meg-maradnac szined elött.

CXLI. Soltar. T. B.

Könyörgése Dávidnak az Isten vezérléseért és meg-szabadúlásért.

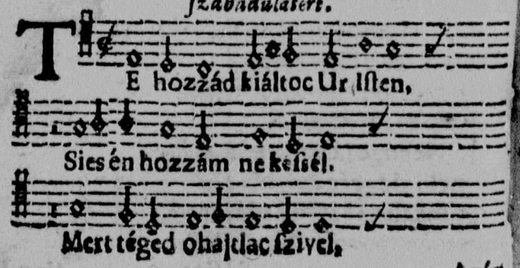
T E hozzád kiáltoc Ur Isten,
Sies én hozzám ne kessél.
Mert téged ohajtlac szivel,

Azért

Azért halgass meg kegyelmessen.
2. Könyörgésem elödben mennyen,
Mint jó illat füstölgése,
Kezeim fel-emelése,
Estvéli áldozatúl légyen.
3. Örizettel tarts meg én szájam,
A' melly gondot tartson arra,
Závárt szerez ajakimra,
Hogy tölöc ne légyen nyavalyám.
4. Ne bocsásd szivemet gonoszra,
Hogy az hamissan élökkel,
Soha ne ereszkedgyem-el,
Az ö nyájas kivánságokra.
5. Az hiv ember meg fedgyen engem,
Es feddése kedves lészen,
Mint balsam olaj fejemen,
Még verése sem árt énnékem.
* 6. Mert én el hiszem s' mondom nyilván,
Hogy még az hitetlenekért,
Imádkozom mentségekért,
Nyavalyájokon szánakozván.
7. Midön az ö fö fö-birájoc,
Magas helyröl le-hányatnac,
Es osztán eszekben jutnac,
Az én beszédim kik nyájasoc.
8. Mint ha ki fát vág nagy erövel,
A' forgácsit széllyel hintvén,
A' mi csontainc acképpen,
Hevernec a' sir mellet széllyel.

9. Sze-

KZB 1469-53

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.ig.j./

Por. číslo	Došlo		Predm
	deň, mesiac	od koho a pod akou značkou	

9. Szemeim reád néznec Uram,
Reménségem vagyon benned,
Lelkemet hát el ne vegyed,
Mert te vagy minden bizodalmam.
10. A' törtül kit nékem vetettec
Es hálójoktúl örizz-meg,
Az hamis népektül ments meg,
A' kik vesztemre igyekeznec.
11. Ejtsd öket önnön hálójokban.
Kit ök másnac készitettec,
Hogy én veszély nélkül legyec,
Mellettec el mehessec bátran.

CXLII. SOLTAR. T. B. 100, 131.

Kőnyőrgése Dávidnak a' meg szabaditásért.

A' C. SOLTAR notájára.

EN az Urhoz fel kiáitéc,
Kiáltván néki könyörgéc,
Jelentvén én panaszimat,
Meg-beszéllém nyavalyámat.
2. Ha szorongattatic lelkem,
Te útat mutatcz énnékem,
Módot találsz a' melly által,
Meg szabadúloc jó móddal.
3. Utamra tört mernec hánni,
A' mellyen én szoktam járni,
Tekintéc széllyel mellöllem,
De senki nem ismér engem.
4. Bé zárlattac útac ajtóc,
Egyfelé sem szaladhatoc,
Es ez illyen inségemben,
Senki nincsen ki segitsen.
5. Te hozzád kiáltéc Uram,

Mond.

Mondván: te vagy bizodalmam,
Es egyedül reménségem,
Ez földön csak te vagy nékem.
6, Hald-meg az én imádságom,
Mert igen sanyargattatom:
Ments-meg ellenségim ellen,
Mert erösbec hogy nem mint én.
7. Vedd-ki fogságból lelkemet,
Hogy dicsirjem szent nevedet,
Ha jól tész velem az hivec,
Ottan engem környül vésznec.

CXLIII. SOLTAR. T. B.

Dávidnak kűlőmb kűlőmb kőnyőrgése.

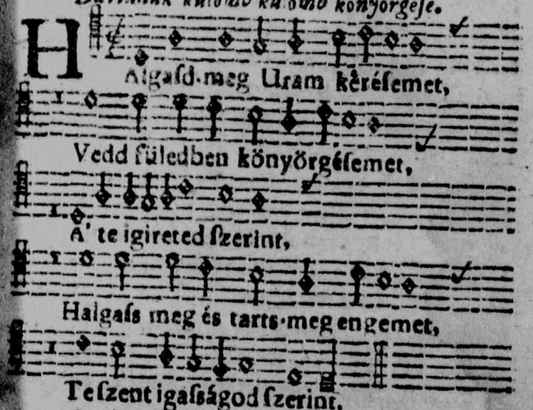

HAlgasd-meg Uram kérésemet,
Vedd füledben könyörgésemet,
A' te igireted szerint,
Halgass meg és tarts-meg engemet,
Te szent igasságod szerint.
2. Szolgádat törvényben ne idézd,
Haragodat reám ne gerjezd,
Az én gonosz büneimért,
Mert ez egész földet bár el-nézd,
Nem találhatsz igaz embert.

3. Az

KZB 1469-53

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.ig.j./

Por. číslo | Došlo: deň, mesiac | od koho a pod akou značkou | Predm

3. Az ellenség kerget engemet,
A' földhöz verte életemet,
Helyheztetett a' ſetétben,
Setétségben engem el-rejtett,
Mint az halottat a' ſirben.
4. Az en lelkem el-keſeredett,
Sérelem miatt el-epedett,
Azért hogy el-hagyál engem,
Csak nem el-ſzántam életemet,
Ugy el keſeredett ſzivem.
5. Ez illyen nagy inségim között,
Emlitém a' régi idöket,
Nézvén csuda dolgaidat,
Mellyeket kezed cselekedett,
Kickel biztatom magamat.
6. Te hozzád én Uram Iſtenem,
Nagy ſiralommal fel-emelem,
Es ki-nyujtom kezeimet,
Tégedet ugy ohajt én lelkem,
Mint a' ſzáraz föld a' vizet.
* 7. Ne kéſsél halgaſd-meg kéréſem,
Mert el-fogy bennem az én lelkem,
Szined töllem el ne térjen,
Mert majd el ollyanná kell lennem,
Mint a' kik ſzálnac a' ſirben.
8. Kegyelmezz-meg Uram énnékem,
Halgaſs meg és örizz-meg engem,
Mert én csak te benned bizom,
Utaidat adgyad iſmérnem,
Mert te hozzád kivánkozom.
9. Szabadits-meg ellenségimtül,
Kik engem kergetnec ok nélkül.

Ben-

Benned vetem reménségem,
Viſely gondot az én igyemröl,
Uram kérlec ne hadgy engem.
10. Tanits-meg engemet ſzolgádat,
Hogy teheſſem akaratodat,
Mert te vagy az én Iſtenem,
Hogy örizheſſem utaidat,
Szent Lelkeddel vezérly engem.
11. Uram engemet eröſſits-meg,
Te ſzent nevedért vigaſztaly-meg,
Es a' te kegyeſségedböl,
Az én életem ſzabadits meg
Mindennémü inségekböl.
12. Gondold-meg hozzám jó kedvedet,
Veſzeſd el én ellenségimet,
Töröltеſſenek-el azoc, A' kik kergetic életemet,
Mert én te hü ſzolgád vagyoc.

CXLIV. SOLTAR C. M. 18.

Dávidnak hálá adáſa és könyörgéſe.

A' XVIII. SOLTAR notájára.

ALdott az Ur ki kezemet tanittya,
Es ujjaimat az hadakozáſra,
Aldott légyen az én jó Iſtenem,
A' ki mindenkor meg-öriz engem.
Ö az én kö váram és ſzabaditóm,
Ö én paiſom és én óltalmazóm,
Te benned vetem reménségemet,
Mert alám veted az én népemet.
2. De micsoda az ember életében,
Hogy ö reá gondot tartaſz ecképpen?
Mitsodác az emberec fiai,
Hogy Felséged öket igy kedvelli?

Az

KZB 1469-53

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.ig.j./

Az emberec doldát ha meg-tekinted,
Leg ottan öket csak ſemminec leled,
Az ö napjai hamar el-fogynac,
Es mint az árnyéc ottan el-múlnac.

3. Hajts-le az egeket és ſzálly-le menten,
Illeſd az hegyeket hogy füſtyöc mennyen,
Bocsáſs villamáſt öket verd ſzéllyel,
Menyütö nyilaiddal ſzélezd-el.

Segits-meg, fellyül kezed hozzám nyujtsad,
E' nagy árvizet rólam el-forditsad.
Szabadits-meg e' veſzedelembül,
Örizz-meg az idegen nemzettül.

4. Kiknec ſzájoc merö hazugságot ſzól,
Ö hamis kezeckel téſznec gonoſzól,
Uram néked mondoc új éneket,
Meg zenditem néked hegedümet.

Mert te vagy ki minden inségben,
A' királyt meg-óltalmazod kegyeſſen,
Szolgádat Dávidot meg-tekinted,
Az öldöklö fegyvertül meg mented.

5. Ments-meg kezekböl az idegeneknec,
Kik én ellenem ſzörnyen dühösködnec,
Szájoc beſzéde merö hamiſság,
Kezeknec dolga hitván mulatság.

Hogy mint a' ſzép plántác a' mi fiainc,
Fel-nevekedgyenec mi ſzép leányinc,
Kik ſzépségekben ugy villogjanac,
Mint ékes oſzlopi a' templomnac.

6. Hogy a' mi tárházainc tele legyenec,
Csordáinc ezeriglen tenyéſzſzenec,
Barmunc több légyen ſok ſzáz ezernél,

Mi-

Mind városon falun s' mezön ſzéllyel.

Erösſen ſaporodgyanac ökreinc,
Városinkra ne üſsön ellenséginc,
Földünkböl ſenki el ne viteſséc,
Utczáinkon panaſz ne hallaſséc.

7. Oh bóldog nép a' kit igy meg-áld az Iſten!
Es kinec illy jó ſzerencsét ád itten:
Bóldog nép az, és nem leſz ſzüksége,
A' mellynec az Ur ö Iſtene.

CXLV. SOLTAR. T. B.

Dávid dicsiri az Iſtënt nagy dicsöſségéröl és kegyeſségéröl mindenekhez, kiváltképpen az Iſtent felökhöz.

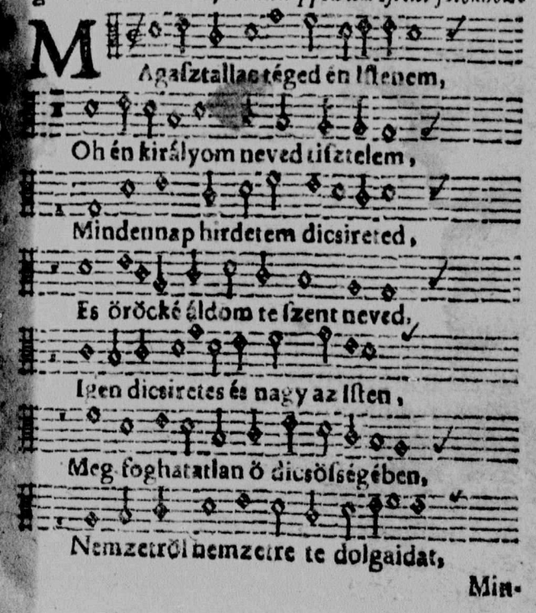
MAgaſztallac téged én Iſtenem,
Oh én királyom neved tiſztelem,
Mindennap hirdetem dicsireted,
Es öröcké áldom te ſzent neved,
Igen dicsiretes és nagy az Iſten,
Meg-foghatatlan ö dicsöſségében,
Nemzetröl nemzetre te dolgaidat,

Min-

KZB 1469-53

Por. číslo | Došlo: deň, mesiac | od koho a pod akou značkou | Predm

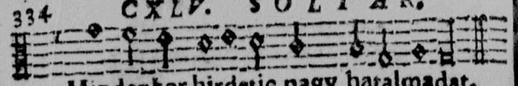

Mindenkor hirdetic nagy hatalmadat.

2. Hirdetem a' te dicsöſségedet,
A' te felséges dicsiretedet,
Csuda tételidet minden népeknél,
En ki-beſzéllem mindenütt ſzéllyel.
Hogy hatalmadat mindenütt hirdeſséc,
Mellyet dolgaidban eſzekben véſznec,
Dicsöſségedet én el nem halgatom,
Hanem mindeneknec elö ſzámlálom.

3. Hogy hirdeſséc a' te jó kedvedet,
Minden nép elött kegyeſségedet,
A' te igaſságodat dicsirjéc,
Es ſzéllyel mindenütt ki hirdeſséc.
Az Ur felette irgalmas kegyelmes,
Engedelmes haragra késedelmes,
Igen ſzelid, a' büntetésre késö,
Minden teremtett rendinec kedvez ö,

* 4. Azért a' mit teremtettél minden,
Nagy hatalmadról téged dicsirjen:
De mindennél inkáb a' ſzent hivec,
A' te dicsöſségedet dicsirjéc.
Hirdeſséc országod felséges voltát,
Mindenkor beſzéllyéc nagy hatalmadat,
Hogy az emberec fiai értheſséc,
Országodnac dicsöſségét nézheſséc.

5. Öröcké meg-áll a' te országod,
Es mindenkor meg-tart Uraságod,
Az Ur meg-tartya az el-dülöket,
Es fel emeli az el-eſteket.
Uram mindenec ſzemei rád néznec,

Es idején eledelt adſz nékiec,
Midön fel-nyitod áldott kezeidet,
Böven meg elegiteſz mindeneket.

6. Az Ur igaz minden útaiban,
Es ſzentséges minden dolgaiban,
Közel vagyon ö azokhoz nyilván,
A' kik hozzá kiáltnac valóban.
Es a' mit az Iſten félöc kivánnac,
Ö nékiec bövön meg-adattatnac:
Nagy kegyelmeſſen öket meg-halgattya,
Es idveſségét nékic meg-mutattya.

7. Meg-tartya a' kik ſzeretic ötet,
De mind el-veſzti az hitleneket,
Az Ur diesiretit ſzám hirdeſſe,
Az ö nevét minden teſt dicsirje.

CXLVI. SOLTAR. T. B.

Dicsireti az Iſtennek és tanúság az Iſtenben való bizodalomról.

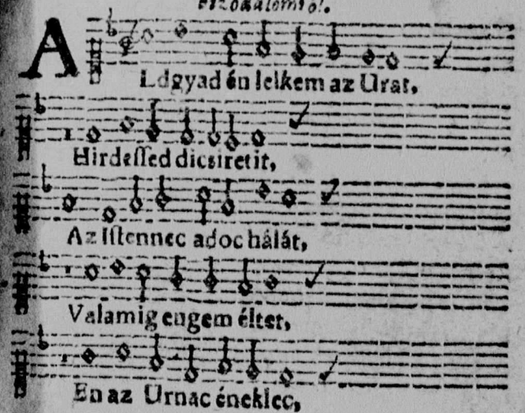

Ldgyad én lelkem az Urat,
Hirdeſſed dicsiretit,
Az Iſtennec adoc hálát,
Valamig engem éltet,
En az Urnac énekiec,

Mind

Régi nyomtatványok, 1801-1867
/317.1g.j./
Ponice-Zay.

KZB 1469-53

Por. číslo | Došlo: deň, mesiac | od koho a pod akou značkou | Predm

Starý tlačový zápis. Staré tlače. Cantionale-Zay.
Régi nyomtatvány. /317.tg.j./

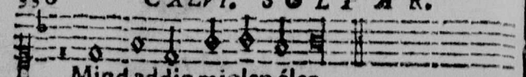

Mind addig miglen élec.

2. Ne legyen bizodalmatoc,
Földi fejedelmekben,
Egy emberben se bizzatoc,
Kiben segitség nincsen:
Mihelt lelke ki-mégyen,
Menten hamuvá léfzen.

3. Minden dolga és fzándéka,
El vesz azon nap véle,
Bóldog a' kinec óltalma,
A' Jákóbnac Iftene:
A' kinek mindenekben,
Reménsége az Iften.

4. A' ki mind mennyet és földet,
Es a' tengert teremté,
Es ezekben mindeneket,
Nagy hatalmával fzerze,
Igafsága s' hivsége,
Meg-marad mind öröcké.

* 5. A' kik méltatlan fzenvednec,
Meg-menti a' jó Iften,
A' nyomorúlt éhezöknec,
Ö eledelt ád böven,
A' foglyokat ki-hozza,
Rabságból ki óldozza.

6. Es a' világtalanoknac,
Meg-nyittya ö fzemeket,
A' kik dülö félben vannac,
Meg gyámolittya öket:
Az igazakat hiven,

Sz

Szereti az Ur Iften.

7. Veszedelmében meg-menti,
A' nyavalyás jövevényt,
Az árvákat meg segiti,
Kegyesen rájok teként,
A' sérelmes özvegyec,
Töle meg enyhittetnec.

8. Az hitleneket meg-rontya.
Ösvenyeket el-veszt vén,
De meg-áll az ö országa,
Most és minden időben,
Oh Sion a' te Urad,
Mind öröcké meg-marad!

CXLVII. SOLTAR. T. B.

Intés az Istennek dicsiretire, az ö sok jó tetteményéért, mellyeket elö számlál e' Soltárnak szerzöje.

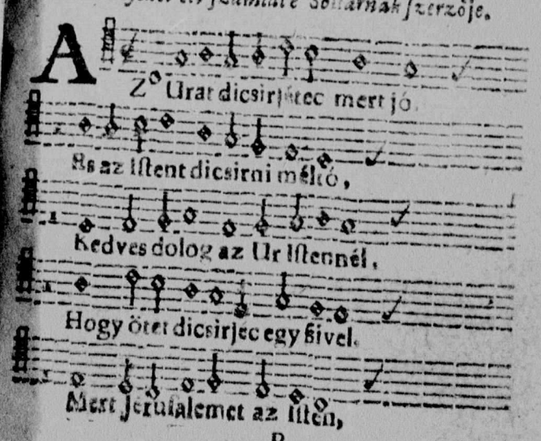

AZ Urat dicsirjétec mert jó
Es az Istent dicsirni méltó,
Kedves dolog az Ur Istennél,
Hogy ötet dicsirjec egy fivel.
Mert jerulalemet az Isten,

P

Meg-

KZB 1469-53

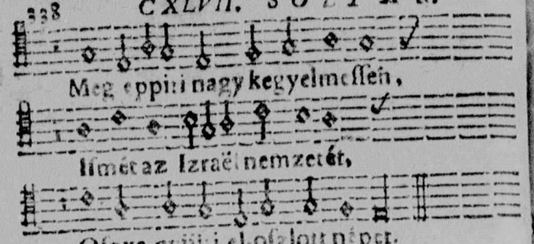
Meg eppiti nagy kegyelmessen,
Ismét az Izraël nemzetét,
Oszve gyüjti el-oszlott népet.

2. Töredelmes szivet meg-gyogyit,
Sérelmes lelket ö meg-enyhit,
Bé-kötözi az ö sebeket,
Meg-könnyebiti sérelmeket.
A'csillagokat meg számlállya,
Es azoknac számát jól tudgya,
Es mindeniket ugy isméri,
Hogy tulajdon nevén nevezi.

3. Nagy a' mi Urunk az Ur Isten,
A' kinél nagyobb semmi nincsen,
Erössége ki mondhatatlan,
Bölcsesége számlálhatatlan.
Az együgyüeket fel-emeli,
A' selideket erössiti, Meg alázza az hitleneket,
A' földre le gyalázza öket.

4. Azért néki énekellyetec,
Hegedückel zengedezzetec,
Ki az eget el fedi széllyel,
Temérdec vizenyös felhöckel,
Es az égröl essöket bocsát,
Mellyeket a' földre le-szállat,
Meg nedvesiti az hegyeket,
Hogy böven teremtsenec füvet.

* 5. Ki ételt ád minden állatnac,

Es az éh holló fiatskáknac,
Kik ö szájokat reá táttyác,
Kiáltván ételeket várjác.
Ö néki semmi kedve nincsen;
A' lónac ö erösségében,
Sem a' ferfinac száraiban,
Nem gyönyörködic illy dologban.

6 Inkáb azokban gyönyörködic,
A' kik ötet igazán felic,
Kik tellyes szivböl kegyes voltát,
Mindenkor reménlic irgalmát.
Dicsird Jérusalem az Urat,
Fel-magasztallyad nagy hatalmát,
E' kegyes Urat oh szent Sion!
Te-is dicsird áhétatosson.

7. Mert kapuidra ö závárt vét,
Es hiven meg-öriztégedet,
Fiaidat benned meg-áldgya,
Es dolgokat jóra fordittya.
Földedet áldgya békeséggel,
Határidat szép csendességgel,
Es teged szép tiszta buzával,
Meg elégit és bövön táplál.

8. Ki-bocsáttya erös igéjét,
E' földre le-küldi beszédét,
Sebessen mégyen az ö szava,
Hamarsággal egy helyröl másra.
A' földre szállit fejér havat,
Mint a' szép szálankozó gyapjat,
Es a' deres zúzmarázokat,
A' földre hinti mint az hamvat.

9. A' kö essöket alá lövi,

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay. /317.ig.j./

Por. číslo | Došlo: deň, mesiac | od koho a pod akou značkou | Predm

KZB 1469-53

Régi nyomtatványok, Opuscula-ra. /317.18.j./

És falatonként szállyel hinti,
A' kinec hidegségét senki,
Töle iztózván nem türheti.
Ismét mihelyen ö egy szót szóll,
A' jég mind el olvad és el foly,
Ha ö szeleit rá ereszti,
A' jeget folyó vizzé tészi.
10. Jákóbnac adá szent igéjét,
Hogy ahoz szabnác életeket,
Törvényit adá Izraelnec,
Hogy ök azoc szerint élnénec.
Nem tön igy semmi pogány néppel,
Nem látá öket illy szentséggel,
Szent szerzésit ök nem értettéc,
Azért alléluja mondassác.

CXLVIII. SOLTAR. T. B.

Intés e minden állatoknak, és az embereknek az Istennek dicsiretire.

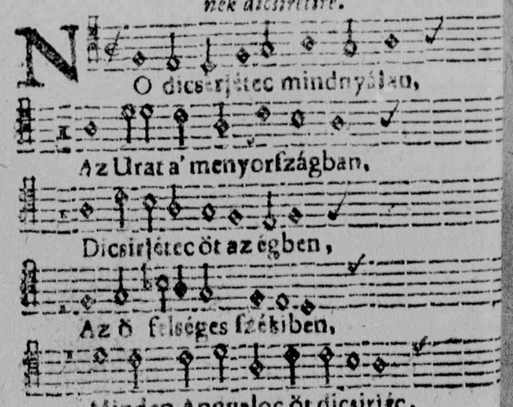

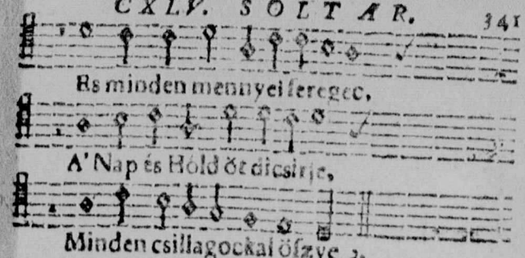

2. Az Urat ti magasságec,
Dicsérjétec minden vizec,
Kik fenn az égen levegtec,
Az Ur nevét dicsérjétec.
Mert mindeneket igéjével,
Ö teremte nagy erejével,
Mindent ugy meg-erösíte,
Hogy meg-állyon mind öröcké.
3. Mindeneknec módot ada,
Hogy ki ki abban maradna,
Ti Cet-halac és mélységec,
Az Ur Istent dicsirjétec.
Tüz, kö esö, hó és a' pára,
Az Ur Istent fel-magasztallya,
Öt áldgyátoc forgó szelec,
Kik beszédének engedtec,
4. Ti hegyec, halmoc és völgyec,
Nagy Cedrus fák és egyebec,
Szelid barmoc, fene vadac,
Földi férgec és madarac:
Es e' földön minden királyoc,
Minden népec valahol laktoc, E' világi fejedelmec
Kik nagy tiszteket viseltec.

5. Iffiac, leányoc és vénec,
Az Ur Iſtent dicsérjétec,
Mert nevénec dicsö vólta,
Mennyet földet fellyül múlya.
Fel-emeli ſzarvát népénec,
Minden ſzentec ötet dicsérjéc,
Izrael válaſztott népe,
Az Urnac nevét dicsérje.

CXLIX. SOLTAR. T. B.

Intés az Iſtennek dicsiretire.

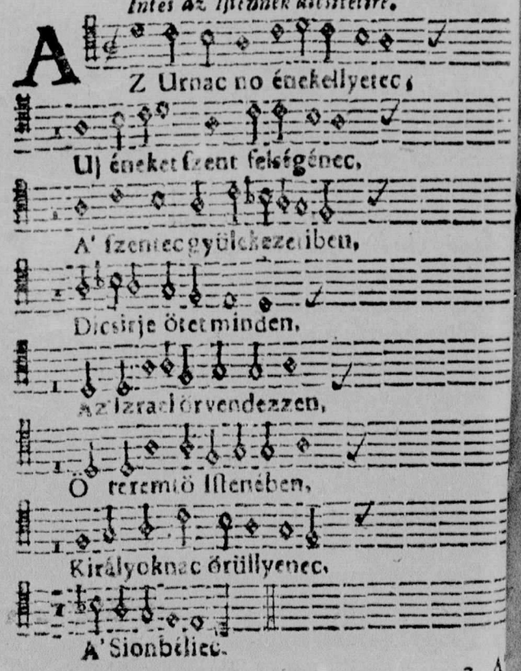

2. A

2. Az Ur nevét ſippal és dobbal,
Dicsirjétec lantal kobozzal,
Légyen hegedüknec zengéſe,
Neve dicsiretire,
Mert az Iſten az ö népit,
Igen ſzereti hiveit,
A' ſzegényeket ſegiti.
Sok jóckal ſzereti,

3. Szent hivei az Ur Iſtennec,
Ekes gyönyörüséget nyernec,
Örülnec ö háló házokban,
Az Urat magaſztalván,
Dicsiretit az Iſtennec,
Az ö ſzájokban viſellyéc,
Es két élü fegyver léſzen,
Nékiec kezekben.

4. Mellyel a' kevély ellenségen,
Boſzút állanac nagy méréſzſzen,
Es a' népec meg büntettetnec,
Méltó jutalmat veſznec:
Erös királyokat nékic,
Nagy lánczockal meg-kötözic,
Es minden ö fejedelmec,
Vas békóban eſnec.

5. Hogy törvénnyel itilteſſenec,
Melly meg vagyon irván ellenec:
Mellyekböl az Iſtenes hivec,
Nagy dicsiretet nyernec.

CL. SOLTAR. T. B.

Az Iſtennek dicsiretire való intés.

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.ig.j./

Dicsirjétec az Urat,
Aldgyátoc ö ſzent vóltát,
Dicsirjétec mennyégben,
Hol orſzágol kegyeſſen,
Az ö nagy dicsöſségében,
Dicsirjétec hatalmát,
Mellyböl ö dicsö vóltát,
Minden veheti eſzében,

2. Dicsirjétec öt kürtben,
Es ékes éneklésben,
Hegedüben lantokban,
Es hangos citerákban,
Az Urnac zengedezzetec:
Sipokban virginákban,
Es hangos orgonákban,
Örvendgyetec az Iſtennec.

3. Az Urat cimbalmokban,
Es egyéb ſzerſzámokban,
Mindnyájan dicsirjétec,

Citerát pengeſsétec,
Az Urnac nevét dicsirvén,
Es minden lelkes állat,
Dicsirje a' nagy Urat,
Dicsöſség Iſtennec, Amen.

Az Iſtennek Tiz-Parancsolattya.

Exod. 20. C. M.

A' CXL. SOLTAR notájára.

EMeld fel ſzived füled nyiſd meg,
Te kemény nyakú Izrael,
Iſten parancsolattyát érts meg,
Törvényére figyelmezzél.

2. En vagyoc Iſtened egyedül,
Ki a' ſzolgálatból téged,
Ki hoztalac nagy inségedböl,
Ne legyenec más Iſtenid.

3. Ne csinály ſemmi bálvány képet,
Akar minémü dologbül,
Ne imádgyad ſe tiſzteld öket,
Mert nagy haragom meg indúl.

4. Uradnac Iſtenednec nevét,
Soha ne vegyed hijában,
Mert a' ki nem becsülli nevét,
Meg bünteti ezt valóban.

5. Hat nap minden dolgodat tegyed,
Nyugodgyál az hetediken.
Mert hogy teremte mindeneket,
Ez nap meg-nyugovéc Iſten.

6. A' te atyádat és anyádat,
Tiſztellyed ſzereſſed hiven,

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.ig.j./

Hogy hoſzſzú életet, ſok jókat,
Adgyon te néked az Iſten.
7 Embert ne ölly, ne tégy vér ontáſt,
Paráznaságban ne léledgy,
Ne orozz, gyülöllyed a' lopáſt,
Hamis bizonyságot ne tégy.
8. Felebarátodnac ö házát,
Ne kivánd ſe házas társát,
Se barmát, ſzolgáló leányát,
[illegible] marhálát.
9. Uram hatalmas a' te igéd,
Még zengését is rettegjüc,
Irgalmadból velünc ezt tegyed,
Hogy akaratodat tegyüc,

A' SIMEONNAK ENEKE.

Luc. 2. 29. *Nunc dim:* C. M.

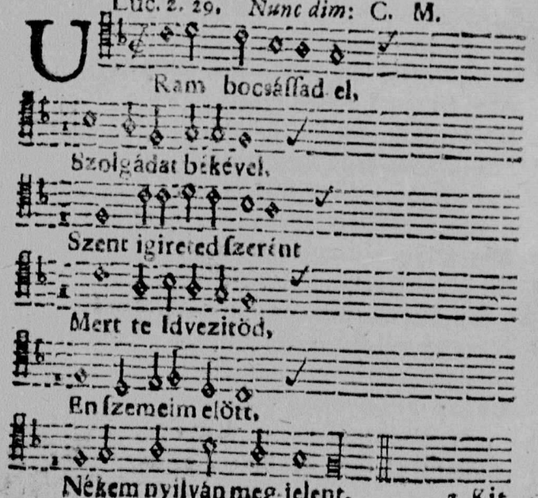
URam bocsáſſad el,
Szolgádat békével,
Szent igireted ſzerént
Mert te Idvezitöd,
En ſzemeim elött,
Nékem nyilván meg jelent,

2. Kit

2. Kit világos fényül,
Pogányoknac küldél,
Kinec fényeſségével,
Nyilván ki jélennéc,
A' ſzent Izraëlnec, Nagy dicsöſsége ſzéllyel.

V E G E.

MINDENNEMü HABORUSAG
E L L E N.
Az XXXV. S O L T A R nótájára.

UR Iſten melly ſokan vannac,
Kik engemet háborgatnac,
Es mindenkoron igyekeznec,
Miként engem el-veſztheſſenec.
En penig egyedül vagyoc,
Nagy nyavalyámban jajgatoc,
Minden barátim el-hadnac,
Es csak magokra gondolnac.
2. Elsö ellenség a' Sátán,
Ki mint a' fivó oroſzlán,
Utánnam jár nagy álnokſággal,
Hogy bé-nyelheſſen éh torkával,
Mindenütt ellenem leſt vét,
Mert tud ezer meſterséget,
Ha edgyickel hijában jár,
A' máſik által prédát vár.
3. Gazdagsággal dicsöſséggel,
Világi gyönyörüséggel,
Félelemmel is gyakran kisért,
Ugy hogy elmémben csak nem meg sért.
Honnan nehéz gondolatban,
Celkem eſik nagy bánatban,

No-

Régi nyomtatványok /317.ig.j./

Noha nem árthat ezzel-is,
Ugyan nem nyughatic még-is.
4. Másodic e' csalárd világ,
Ki én szemem előtt villag,
Gonosz példával és intéssel,
Mind csak a' gonoszra vezérel.
Mosolyog reám édessen,
Hogy engem hozzá hitessen,
Es vigyen a' széles útra,
Melly mégyen a' rút pokolra.
5. Harmad ellensegem rongál,
Ki még éjjel-is nálam hál,
Es fokasittya nyavalyámat,
Gyakran el szakasztya álmomat.
Szüntelen int gonoságra,
Lelkemet kiszti probára,
Ez én gyarló természetem,
A' kiben én születettem.
6. Ur Isten a' gyors oroszlánt,
Verd hátra e' dühös Sátánt,
Lelki fegyvert adgy én kezemben,
Ki ellen semmit ne tehessen,
Ha álnoksággal visgál-is,
Ne ártson nékem azzal-is,
Se rettentsen erejével,
Mellyel dühösködic széllyel.
7. Felséged éngem meg-tartson,
E' világ hogy ne árthasson,
Es ne járjon a' test kedvére,
Hanem nézzen szent törvényedre.
Es ahoz szabjam életemet,
Mellyel nyerhessem kedvedet,

Es használlyac feleimnec,
Kik velem téged fellyenec.

AZ ISTEN TÖRVENYERÖL.

A' VI. SOLTAR notájára.

MEg hadtad nékünc Ur Isten,
Hogy járjunc törvényedben,
Es téged tisztellyünc,
Tellyes szivel léleckel,
Es minden mi erönkel,
Tégedet szeressünc.
2. A' mi felebarátinkat,
Szeressüc mint magunkat,
Haragot el-hagyván,
Senkinec kárt ne tegyünc,
Mindenhez hivec legyünc,
Es éllyünc igazán.
3. De jaj melly gyarló életem,
Mert Adámtól születtem,
Bünre vagyoc hajló,
Elmémnec gondolattya,
Szivemnec indulattya,
Te ellened járó.
4. Szent igédet nem követem,
Söt gyakran el-felejtem,
Jókra túnya szivem,
Feleimet gyülöli,
Vagy csak szinnel szereti,
Melly nehéz énnékem.
5. Ezért méltó haragodat,
Erdemlem ostorodat,
De jó reménséggel,
Tekintec szent Fiadra,

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.ig.j./

Mint kegyes ſzóſzóllómra,
Kiért hozzám tértél.
6. En csak ö benne bizom,
Nem hányom méltóságom,
Melly ſemmire kellö,
Ö engem meg igazit,
Gonoſztól meg ſzabadit,
Olly igen jó kedvü.

AZ UR VACSORAJA ELÖTT.
AZ L. SOLTAR nótájára.

HAlgaſd meg Ur Iſten kéréſemet,
Es világoſitsd meg én ſzivemet,
Hogy ſzüntelen reád figyelmezzen,
Lelkem ſzerelmedre, gerjedezzen,
Es ſzent Fiadat veled egyetemben,
Féllyem és tartsam mindenütt elmémben.
2. Ur Chriſtus menyböl értem le ſzállál,
A' kereſztfán bünömért meg halál,
Te ſzent véreddel értem áldozál,
Az halál töriböl ki óldozál,
Adóſságomnac, bünömnec ſokságát,
Meg engedéd, el törölvén rú ságát.
3. Azért vagyok már Atyád kedvében,
Szent orſzágánac örökségében,
Erdemem kivül ki velem igy tön,
Nagy jó vóltából kegyelmében vön,
Szent ſzerelmével ugy meg környékeze,
Bünt és ördögöt tölem távoly üze.
4. Hogy penig ezt nyilvábban hiheſſem,
Töled Ur Iſten eröſſitetem,
Kenyérrel borral ſzent vacsorádban,

Mel-

Mellyel az hivec élnec házadban,
Ezec jegyei a' te jó kedvednec,
Mellyeket töled háládáſſal véſzec.
5. Velem Ur Jéſus ezt cselekedgyed,
Hogy én edgyeſsülheſſec te veled,
Szent Lelked által, egéſz életemben,
Semmi te töled el ne téritsen,
Sem jó ſe gonoſz félelem, ſe jóſág,
Ne árthaſſon, de kellyen csak menyorſzág.
6. Minden gondomat néked ajánlom,
Az halálban is vagy vigaſztalóm,
Az életre nékem ajtót nyittatſz,
Orſzágodban bóldogságra juttatſz,
Az itiletre lelkem fel ruházod,
E' teſtel és örömre koronázod.

A' SZENT VACSORA UTAN.
A' VIII. SOLTAR notájára.

OH én lelkem dicsirjed Iſtenedet,
A' ki illy jól táplállya életedet,
Mint a' hü atya ſzerelmes Fiát,
Kiért örömmel néki adgy hálát.
2. Es e' fóldön te magad ugy viſellyed,
Iſten orſzágát hogy te is terjeſzſzed,
Arra ſzüntelen nagy gondod légyen,
Mellyel tartozic minden kereſztyén.
3. Mint a' kenyért ſok buza magból sütik,
Es a' bort is ſok ſzölö ſzemböl ſzüric,
Igy lélek ſzerint e' vacsorában,
Egy teſté vérré léſzünc mindnyájan.
4. Szereſd hát ember a' te ſeleidet,
Gyakran jelentvén jó tétéményidet,
Gyülölség, harag benned ne légyen,

Régi nyomtátványok, Oponice-Zay.
/317.ig.j./

Mellyet erössen meg-tilt az Isten.

5. Az ö szent igéjében gyönyörködgyél,
Ki téged viszontag meg-áld bövséggel,
Szent Lelke által gerjeszt te benned,
Buzgó szerelmet, és kedvell téged.

6. Végre tégedet ez árnyéc világból,
Fel-viszen a' mennyekben innét alól,
Holott az ö választott szentivel,
Öröc bóldogságban élsz örömmel.

7. Lelkem szüntelen oda igyekezzél,
Ki felöl immár szent zálagot vöttél.
Ha ezzel magad gyakran biztatod,
Bóldogúl lészen élted és hóltod.

ANNA ASSZONY HALAADO ENEKE.

Az VII. SOLTAR, nótájára.

ÖRül az én szivem az Urban,
Fejem fel-emeltetett abban,
Szájam meg-nyilt örömében,
Az én ellenségim ellen,
Mert a' te szabaditásodban,
Örvendezek hálá adásban,
Uram sohól semmi nincsen,
A' mint te olly erös Isten.

2. Ne szóllyatoc azért ez után,
Kevély szóckal fel-fuvalkódván,
Mert az Ur mindent tud és lát,
Véghez viszi minden dolgát.
Az erösseknec kézivjeket,
Ö meg-rontya kevélységeket,
Es töle az erötlenec,
Hatalommal épittetnec.

3. A' bé töltec szükségbe esnec,

De

De a' szükölködö szegényec,
Meg-elégesznec bövséggel,
Kik kenyért kerestec széllyel.
Es a' kit magtalannac véltec,
Annac feles gyermeki löttec,
Es kinec sok vólt gyermeke,
Az meg-fogyatkozott végre.

4. Az Ur nagy hirtelen meg-ölhet,
Es ismét meg-elevenithet,
Ö a' pokolra alá vét,
Es viszontag fel-hoz onnét.
Az Ur a' ki szegénnyé tészen,
Es ö meg-gazdagit nagy könnyen,
A' szegényt a' porból végre,
Fel-emeli dicsösségre.

5. Mert az Uré mind hoszsza vége,
Ez egész földnec kereksége,
A' mellynec ö vetett határt,
Kit meg-öriz, az nem vall kárt.
Az ö hiveit ö meg-tartya,
De az hitleneket meg-rontya,
Kik önnön erejekben,
Biztanac vakmeröképpen.

6. A' kik az Ur ellen feddödnec,
E' földröl ök el-töröltetnec:
Az Ur e' széles világon,
Mindent meg-itél jó módon,
Eröt ád az ö királlyánac,
Es fel-emeli fejét annac,
Tisztességre dicsösségre,
Osztán örök idvességre.

Szüz-

Szüz Marianak Eneke, *Luc.* 1.
A' CXLVI. Soltar nótájára.

MAgaſztallya az én ſzivem,
Az Urat mind éltiglen,
Es örvendez az én lelkem,
Meg-tartó Iſtenemben,
Hirdetem kegyeſségét,
Es nagy jó tétemenyét.
2. Mert kegyeſſen meg-tekinté,
Ö ſzolgáló leányát,
Jóvoltából meg nem veté,
Hiv alázatos vóltát,
Mert imé minden nemzet,
Bóldognac mond engemet.
3. Mert én velem nagy dolgokat,
Tön az hatalmas Iſten,
Midön edgyügyü vóltomat,
Fel-emelé kegyeſſen,
Szent azért az ö neve,
Aldandó dicsöſsége.
4. Es az ö irgalma vagyon,
Nemzetségröl nemzetre,
Öröcké néz irgalmaſon,
Minden ötet felökre,
Hatalmas dolgot ſzerze,
Ö karjának ereje.
5. A' kevély gondolatúknac,
Menten eſzeket veſzté,
Dühös ſzándékokat azoknac,
A' jókra nem ereſzté,
Engem is nagy irgalma,
Meg tarta nagy hatalma.

6. A

6. Az hatalmas gonoſzokat,
Ö ſzékekböl le-vonā,
Ez az alázatoſokat,
Hiven fel-magaſztalá,
Mert ſzeret együgyüket,
Es gyülöl kevélyeket.
7. A' nyomorúlt éhezöket,
Minden jóckal bé-tölté,
A' gazdagsággal tölteket,
üreſſen el-ereſzté,
Mert ö töle mindenec,
Bölcsen vezéreltetnec.
8. Izraél az ö ſzolgáját,
Hiven hozzá fogadá,
Emlitvén irgalmaſságát,
Népét meg látogatá,
Rájoc nyujtván kegyelmét,
Bé-töltè igiretét.
9. A' miképpen ſzólott vala,
Mi elsö Atyáinknac,
Abrahámnac mit meg-monda,
Es ö maradékinac,
Im mind meg-tellyeſité,
Kiért áldgyuc öröcké.

Došlo
Predčkou
Régi nyomtatványok /317.leg.j./
Kozarcudo, Oponice-Zay.

Régi nyomtatvány
/317.16.j./
Ex Libris Antonii Pongrácz de Szentmiklós, Oponice-Zay.

A' SOLTAROKRA IGAZITO TABLA.

Sol tar.	A	Level.
1.	A' ki nem jár hitlenek tanácsan	5
11.	Az Istenben bizom jó reménséggel	26
14.	A' bolond igy szóll az ő szivében	29
19.	Az egek beszéllik, Es nyilván:	40
20.	Az Ur tégedet meg-halgasson	43
23.	Az Ur énnékem őriző pásztorom	52
24.	Az Ur bir ez egész földel	53
27.	Az Ur Isten az én világosságom	60
36.	A' gonosz tévőknek dolgán	84
46.	Az Isten a' mi reménségünk	111
50.	Az erős Isten uraknak Ura	116
53.	A' bolond igy szóll az ő szivében	120
62.	Az én lelkem szép csendesen	143
65.	A' Sionnak hegyén Ur Isten	147
77.	Az Istenhez az én szómat	158
82.	Az Isten áll ő seregében	190
87.	Az Ur Isten az ő lakó hajlékát	200
89.	Az Urnak irgalmát örökké éneklem	211
91.	A' ki a' felséges Urnak, Lakozik	217
97.	Az Ur Isten regnál, ő az erős:	227
99.	Az Ur országol, Es regnál:	232
103.	Aldgyad lelkem Uradat Istenedet	238
104.	Aldgyad lelkem az Urat és tisz:	241
105.	Adgyatok hálát az Istennek	243
106.	Az Urat áldgyátok mert jó, Irg:	248
110.	Az Ur Isten monda az én Uramnak	261
113.	Az Urnak ti ő szolgai	267

117.	Az Urat minden nemzetek	275
118.	Adgyatok hálát az Urnak	275
119.	Az olly emberek nyilván bóldogok	279
124.	Az Izrael ezt nyilván mondhattya	302
125.	A' kik biznak az Ur Istenben	303
135.	Aldgyátok az Ur nevét	314
144.	Aldott az Ur ki kezemet tanittya	331
146.	Aldgyad én lelkem az Urat	335
147.	Az Urat dicsirjétek mert jó, Es	337
149.	Az Urnak no énekellyetek, Uj	342
	B	
41.	Bóldog a' ki a' nyavalyást hiven	99
73.	Bizonyára jó az Isten	171
112.	Bóldog ember a' ki az Istent	269
128.	Bóldog az ember nyilván	306
	D	
9.	Dicsirlek téged Ur Isten, Es áldlak	21
30.	Dicsirlek Uram tégedet	66
75.	Dicsirünk téged Isten, Dicsiret	178
107.	Dicsirjétek az Urat, Mert nagy	252
136.	Dicsirjétek az Urat, Mert ő jó kedv:	317
138.	Dicsir téged tellyes szivem	320
150.	Dicsirjétek az Urat, Aldgyátok ő	344
	E	
4.	En igasságomnak Istene	10
22.	En Istenem én erős Istenem,	48
45.	Egy szép dolgot hoz elő az én Siv:	108
76.	Elméretes az Ur Isten	180
92	Ekes dolog dicsirni, Uram	219
96.	Enekellyetek minden népek	227
98.	Enekellyetek új éneket	230
100.	Ez földönti minden népek	232
120.	En az Ur Istenhez kiálték, Mi:	297

Régi nyomtatvány
/317.16.j./
Szász-Zay. Komárom, Orosics

MUTATO

129. Eo iffiúságomtúl fogva engem 307
132. Emlekezzél-meg Ur Isten, Dávid: 310
142. Enaz Urhoz fel-kiálték, Kiált: 322
Emeld-fel szived, fűled 345

H

17. Halgasd-meg imádságomat 34
28. Hozzád kiáltok kegyes Uram 62
38. Haragodnak nagy voltában 89
44. Hallottuk Isten fűleinkel 104
49. Halgassátok-meg ezt minden nép: 116
55. Halgasd-meg az en könyörgésem 127
64. Halgasd meg Uram könyörgésem 146
68. Hogy ha fel-indúl az Isten 154
78. Halgass én népem az én törvényemre 184
80. Halgasd-meg Izrael pásztora 194
86. Hajts hozzám Uram fűledet 225
102. Halgasd-meg Uram kérésem 234
111. Hálát adok Uram néked 266
114. Hogy Izrael ki-jött Egyiptomb: 273
127. Hogy ha ember házat eppit 301
137. Hogy a' Babyloni vizeknél ültt: 314
143. Halgasd-meg Uram kérésemet 325
Halgasd-meg Ur Isten kérésemet 351

I

43. Itély-meg engemet Ur Isten 101
57. Irgalmazz Uram irgalmazz nékem 131
63. Isten te vagy én Istenem 142
95. Jertek örvendgyünk mindnyájan 214
133. Imé melly jó és melly nagy gyö: 317

K

56. Kegyelmezz-meg nékem én Ist: 130
61. Kiáltásom halld-meg Isten 140

L

26. Légy itélőm Uram, Mert 56

M

2. Miért zúgolódnak a' pogányok? 6
10. Mire távozol tőlünk Ur Isten 24
13. Miglen felejtesz-el Uram 28
29. Mostan ti hatalmasok 64
34. Mindenkoron áldom 76
39. Magamban el-végezém és mondám 94
42. Mint a' szép bives patakra 101
52. Mit dicsekedel gonoszságban 123
60. Minket Ur Isten el-hagyál 139
74. Miért vetz minket igy el Ur Isten 175
101. Mindennek előtte irgalmasságról 233
126. Mikor a' Siont az Isten 304
145. Magasztallak téged én Istenem 333
Magasztallya az en szivem 334
Meg hadtad nékünk Ur Isten 349

N

33. Noszza Istenfélő szent hivek 73
37. Ne boszszonkodgyál a' gonosz 85
47. No minden nepek örvendezzetek 112
49. Nagy az Ur méltóságában, 114
85. Nagy kegyessen től Uram 204
93. Nagy hatalommal regnál az Isten 222
115. Nem nékünk Uram nem nékünk 271
148. No dicsirjétek minnyájan 340

O

3. Oh melly sokan vadnak 8
7. Oh én Uram és én Istenem 17
8. Oh felséges Ur mi kegyes Isten: 19
18. Oh én Uram ki erőt adtz énnékem 36
21. Örvendez Uram a' Király 45

32. Oh melly bó'dog az olly ember 72
66. őrvendgy egész föld az Istennek 150
79. őrőkődben Uram pogányok 191
81. őrvendezzetek az erős Istennek 197
84. Oh seregeknek Istene 202
94. Oh erős boszszú álló Isten 223
109. Oh Ur Isten én dicsőségem 262
122. őrűlők az én szivemben 299
Oh én lelkem dicsirjed Istenedet 351
őrűl az én szivem az Urban 352

P

35. Pőrőly Uram perlőimmel 79

S

12. Szabadits-meg és tarts-meg 2
25. Szivemet hozzád emelem, 5
59. Szabadits-meg engemet Ur Isten 13
70. Sies ments-meg Uram Isten 26
116. Szeretem és áldom az Ur Istent 17
121. Szemem az hegyekre vetem 19
140. Szabadits-meg engem Ur Isten 3

T

16. Tarts meg engemet oh én Istenem
54. Tarts meg Uram Isten engem 1
58. Ti tanácsban űlő személyek 1
71. Te benned bizom én Istenem 1
90. Te benned biztunk eleitűl fogva 1
123. Te hozzád szemeimet Ur Isten 3
130. Te hozzád tellyes szivből 3
141. Te hozzád kiáltok Ur Isten 3

U

5. Ur Isten az én imádságom
6. Uram te nagy haragodban
15. Uram ki lészen lakója 31

31. Uram én csak te benned biztam 68
40. Várván vártam a' felséges Urat 96
51. Ur Isten kegyelmezz-meg énnékem 120
67. Ur Isten áldgy-meg jó voltodbúl 149
69. Ur Isten segits és tarts-meg engem 160
72. Uram a' te itiletedet 168
83. Uram ne halgass illy igen 200
88. Ur Isten én idvességem 204
108. Ur Isten kész az én szivem 255
131. Uram nem űz nagyra szivem 310
134. Urnak szolgai mindnyájan 313
139. Uram te meg visgálß engem 322
Uram bocsássad-el 346
Ur Isten melly sokan vannak, 247

Régi nyomtatványok, Gponice-Zay. /317.ig.j./

Došlo
od koho
akou značkou

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.ig.j./

362

BUZGO IMADSAGOK.

REGGELI.

OH fényes egekben lakozó szent Jehova Isten, te hozzád folyházkodom mint igaz, halhatatlan, és igen nagy kegyelmü édes Istenemhez, és az Ur Jésus Christusban hozzám megengeszteltetett szerelmes Atyámhoz; és te elődbe öntöm-ki az én lelkemnec hálá adó áldozatyát, nem akarom az én szivemben el-titkolni a' te igasságodat; hanem nagy lelki örömmel hirdetem inkáb a' te meg-tartásodat, nem akarom el-tagadni a' te irgalmasságidat, sem penig azokat a' te áldomásidat, a' melyeckel engem csecsemö koromtúl fogva meg látogattál: ugyanis felette jó te rólad emlekezni, terólad vallást tenni, és a' te nevedet mindenec felett dicsirni, reggel a' te irgalmasságodat és estve a' te igasságodat hirdetni. Minek okáért dicsir tégedet az én lelkem, és áldgya a' te nagy jó voltodat ezért hogy te engemet az el múlt étsakának setétségében a' te el fogyhatatlan irgalmasságodból mególtalmaztál. Aldott vagy seregeknec Ura Istene erös Isten! a' ki kegyelmessen cselekedszel mind azockal, valakic tégedet keresnec, és a' te idvezitésedet szeretic. Aldott a' te nagy neved minden nemzetségec között, hogy te minket óltalmadban tartatz, és segedelmeddel gyámolitass. Al-

dottac tenéked minden cselekedetid valamelyeckel a' te szolgaidat meg-látógattad. Kérlec tégedet én Istenem, tarts meg engem e' mai napon is szent életben és ép egésségben, hogy a' tselárd ördög valami kárt énnékem ne tegyen, se penig az istentelen embereknec vér-ontó kezec engem meg ne sértsen. Uram énidvességemnec istene, jó reggel fohászkodom te hozzád téged hivlac segitségül jó reggel, légy segitségül énnékem, hogy minden tiszte m s' hivatalombéli munkáimban, a' te nagy nevednec dicsöségére, és felebarátomnac hasznára, szerénységgel és nagy hüséggel minden derekas akadály nélkül el-járhassac, hogy e' mái napnac világosságát az én büneimnec setét felhöjével te elötted meg ne homályositsam, és tégedet az én nézésemmel, szólásommal, vagy egyéb cselekedetemmel meg ne bántsalac, se penig a' te frigyedet, mellyet a' Szent keresztségben én velem kötöttél, fel ne bontsam. Adgyad énnékem a' te Szent Lelkednec azt a' meg-erösitö kegyelmét, a' mellynec benne munkálkodása által azokat az hat dolgokat a' mellyeket te gyülölsz, sőt az hetediket is mely a' te lelked elött utálatos, el-távoztathassam: a' minémüec; A' kevély szemec: az hazug nyelvec: az ártatlan vért ontó kezec: az álnoc gondolatokat forraló szivec: a' gonoszra sietséggel futó labac: az hazugság szerzö hamis bizonyságoc: és, a' ki atyafiac között háborúságot szerez. Ezektöl, és ezekhez hasonló gonoságoknac cselekedetitöl, óltalmazz-meg engemet, én jól-

jól tévö Istenem! és a' te könyörületességednec soksága szerint adgyad a' te kegyelmedet énnékem. hogy az én egész életem és minden cselekedetim te elötted legyenec kedvesec a' te szerelmes Fiadban a' mi Urunc Jésus Christusban, ki te veled és a' Szent Léleckel egyenlö Istenségben él és uralkodic mind öröckön öröcké, Amen.

Mi Atyánk, &c.

Más Reggeli hálá-adás és könyörgés.

Örök mindenható kegyelmes áldott Atya Isten, az Ur Jésus Christusban énnékem is édes Atyám Istenem, kinec dicsöségével tellyes menny és a' föld, ki a' mennyet földet, és azokban való minden látható és láthatatlan állatokat csudálatosson semmiböl formáltad, ki minden állatidat élteted és táplálod a' te bövséges áldomásodból.

Örökké való hálákat adok teneked minden lelki és testi velem közlött Atyai jó voltodért és kegyelmességedért, kiváltképpen penig ezekért; hogy engemet örök idöknek elötte, az életre szerelmes Fiadban ingyen kegyelmedböl el-választottál, a' bünnec kárhozatos esetiben nem hadtál; hanem szent Fiadnak általa meg-váltottál, és bizonyos időben a' te szent képedre és hasonlatosságodra formálván, a' te Anyaszentegyházadnak élö társaságában-is bé-állíttál, belsö képpen a' te áldott Szent Lelked, és a' te szent igédnek általa el-hivtál, a' tudatlanságnak kárhozatos setétségéből, a' te igaz ismeretednek csudálatos világosságára által hoztál, meg-igazí-

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay. /317.18.j./

Régi nyomtatvá
/317.ig.j./
tványok, Oponice-Zay.

tottál, meg-szenteltél, és a' fogadott fiúságra el-pecsételtel, igaz hittel, élő reménséggel, Isteni s' Atyafiui szent szeretettel meg ajándékoztál, annyi sok romlások változások között-is el nem hagyál; hanem minden látható és láthatatlan bűneimért méltán meg-érdemlett lelki testi el-szenvedhetetlen veszedelmec ellen, mind ez ideiglen tűrhetőképpen meg óltalmaztál, ételemet, italomat, ruházatomat állapatomhoz illendő képpen, szükségemnek idején bővségesen ki-szolgáltattad, és imé Uram az el-múlt étszakának-is félelmes setétségében velem lévén kegyelmessen meg-őriztél, óltalmaztál, ez mái napnak reggeli orájára-is tűrhető egésségben által hoztál.

Sokak szerelmes Atyám a' te én velem közlött jó tetéményid, meg-számlálhatatlanok a' te irgalmasságid a' mellyekkel meg-áldottál. Annak okáért minden én velem közlött Atyai jó tetéményidért áldott légyen a' te dicsőséges szent neved, oh seregeknek Ura Istene! áldasál a' te szent Fiaddal és az áldott Szent Lélek Ur Istennel, tiéd légyen a' dicsület, dicsőség, hálá-adás, tiszteség, mind örökkön örökké.

Oh örökké való kegyelmes áldott Atya Ur Isten, a' Jésus Christusnak áldott szent nevében alázatossan kérlek tégedet, hogy ez után-is ezen te jó voltodat tarts-meg én hozzám mind végigien, minden lelki testi áldomásidat, mellyek szükségesek, testemnek lelkemnek táplálására, mind azokat a' te igiretid szerint add-meg énnékem, a' mellyekkel eddig meg-áldottál azokat tevedd-el én tőllem; hanem inkáb azokat szaporáván tartsd-meg én nállam, őrizzed, óltalmazzad

zad minden veszedelemtűl, adgy énnékem lelki testi békeséget az én szivemben, tarts-meg a' te Anyaszentegyházadnak élő társaságában, a' te áldott szent igédnek tisztán és igazán való prédikálása s' tanúlása által táplállyad az én lelkemet az örök életre, az én gyenge és erőtelen hitemet nevellyed az igaz atyafiui szeretetben, és az élő reménségben mind végiglen tarts-meg, a' te igaz isméretedet jobban jobban világoltván én bennem, az Istenes kegyes szent életben öregbits, minden bűnöket útáltass-meg én velem, elmémet, akaratomat, minden indulatomat, hajtsad a' te szent akaratodhoz, az én ifjúságomnak bűneit és egész életembéli sok gonoságimat, mellyekkel szűntelen leg-közelebb ez étszakán-is meg-bántottalak, szerelmes Fiadért bocsáss-meg, minden bűneimért meg-érdemlett méltó büntetéseket fordits-el én róllam, a' te Szent Lelkeddel szűlly újjá engemet egészlen, hogy életemnek hátra maradt részét immár tenéked szentelhessem, és a' te parancsolatidnak ősvényén járhassak hiven. Adgy-meg édes Atyám ki-menésemben, és bé-jövésemben, áldgy-meg le-fektemben fel-kőltömben, minden szent forgolódásimban; óltalmazz az ördögnek minden kisirtetitűl és csalárdságától, hogy egyedűl csak tenéked éllyek.

Oh kegyelmes édes Atyám, édes Istenem! ezen-is kérlek, hogy e' mái napot-is áld és szenteld-meg énnékem, hogy minden dolgaimban, keresztyéni tisztemben szorgalmatossan el-járhassak, adgyad édes Istenem hogy csak azokat gondollyam, cselekedgyem, és szóllyam, mellyekből

lá nazriet
ed po exp.
Založené do osobn. spisu

lyekből szentséges neved dicsőittessék, Anyaszentegyházad épűllyön, az én lelkem-is vehesse-el a' te szent kezeidből az ő bóldogságát, mellyet meg-igértél, el-is készitettél minden te hiveidnek.

Halgass-meg Uram mind ezekben, és minden egyéb szűkséges könyörgésimben, nem én érettem; hanem tennen magadért, és a' Jésus Christusnak érettem való szenvedéseért, s' haláláért, az ő áldott szent nevében, ki élsz és uralkodol a' Szent Léleknek edgyességében, mind örökkön örökké, Amen.

ESTVELI.

ALdot Isten bezzegigenén hozzám kötelezte magát a' te ingyen való jó vóltod! hogy mikor még nem teremtettem vólna is, immár örökös fiaddá jegyeztél engemet, és az én teremtetésem után mindenkoron kezeidben hordoztál engemet, s' leg közelebb oh áldott Isten! e' mái napon is a' te sok rendbéli könyörűletességidnek végére mehetetlen vólta szerint kegyelmessen meg óltalmaztál engemet a' Sátánnak nappal repűlő minden féle tűzes nyilai úl, az homályban kegyetlenkedő dögtűl, és a' délben pusztiró hirtelen dög haláltúl, s' minden reám következhető reméntelen veszedelmektűl: Aldassál és dicsirtessél minden teremtett állatidtúl e' te nagy kegyelmességedért. Uram, az égig magasztaltatott a' te irgalmasságod, és a' te igaz mondásod a' felhőket éri. Kérlek azért tégedet, kegyelmes Istenem, hogy a' te irgalmasságod szerint bocsásd meg énnékem minden bűneimet, vala-

valamellyeckel tégedet e' mái napon, sőt egész életemben, mind gondolatimban, mind szollásimban, mind penig cselekedetimben meg-bántottalak. Ujjits-meg a' te irgalmasságodat én rajtam, és e' bé-állandó étszakán-is engedgy énnékem csendes aluvást, hogy te tőled, ki örökké való nyugodalom vagy, soha el ne szakadgyak; hanem inkáb az igaz hit által mindenkoron te benned maradgyak, és a' te óltalmazásod alatt bátorságossan nyughassam: ne engedgyed, hogy az én gonosz ellenségem az ördög valami kárt tehessen énnékem. Uram, hiszem te vagy az én világosságom és idvességem, s' kitől féllyek hát? Uram, hiszem te vagy az én életemnek erőssége s' kitűl rettegjek hát? Te benned bizott Uram az én szivem, és te mindenkoron meg-segitettél engemet, midőn te hozzád kiáltottam, meg-halgattad az én könyörgésemnek szavát: mert ugyan-is csak te vagy az én erősségem, és az én lelkemnek őrizője. A' te jobb kezed erőssitmeg engemet, a' te jobb kezed vigasztal-meg engemet, és a' te óltalmazásodnak szárnyai alá folyamodom, oh kegyelemnek Istene! ha te hozzád nappal kiáltok, te meg-halgatsz engem, és ha éjjel kiáltok-is meg nem szégyenűlők. Meg-emlekezem te rólad még az én ágyamban-is, és midőn fel-serkenek, te rólad beszéllek: mert te vagy az én segedelmem, és tégedet a' te szárnyaidnak árnyékában dicsirlek; te hozzád ragadott az én lelkem: mert a' te jobb kezed tartya az én életemet. Oh kegyelmes Istenem! kérlek adgyad a' te kegyelmedet énnékem, hogy midőn az én világi életemnek utolso orája el-közelget

(és a'

Má nazrieť		Založené do osobn. spisu
pred exp.	po exp.	

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.ig.j./

Régi nyomtatvá
/317.ig.j./

(és a' testi halálnak nyoszolyájába az utolsó ítéletnek napjáig való nyugovásra bé-fekvéndem) a' te segedelmed által igaz, erős, és álhatatos hittel, minden intozás nélkül csendessen, és az örök életre való fel támadásomnak jó reménsége alatt aludgyam-el. A' mig penig e' világi életemnek végét érem, mind addig tarts-meg engem vigyázásban, józan és mértekletes életben, hogy mindenkoron készen, és jó lelki ismeretben találtassam: mert édes Atyám, nem tudom én az órát, a' mellyben én hozzám el-fogsz jöni, hogy te magadhoz végy engemet. Kérlek szerelmes Atyám, halgasd-meg az én mostani alázatos könyörgésemet, a' te szerelmes Fiadért, az idvezitő áldott Ur Jésus Christusért, Amen.

Más Estvéli Imádság.

OH felséges dicsőséges Ur, erős és rettenetes Isten! Szövetségnek és kegyelségnek meg-tartó aa' tégedet szeretőkhöz, ki meg-igértéd, hogy a' te hiveidet meg-halgatod, valamikor tőredelmes szivel hozzád járulnak, kedveld kérlek kedveld hald és add-meg bűnös szolgádnak könyörgését, ki mostan alázatossan hozzád fohászkodik. Mitsoda Uram az halandó ember hogy te előtted tiszta légyen; Imé a' te szentidben nem találsz álhatatosságot, és a' mennyeiek sem tiszták a' te szemeid előtt: mennyivel inkább az útálatos és dohos ember, ki mint a' vizet ugy issza az álnokságot.

Meg vallom orczám pirulásával a' te dicsőségedre, hogy én te előtted felette igen bűnös vagyok, az Adám pártolkodásában, magam természeti

szeti vészetségemben, külső, belső, magam vétkeiében, hol tudva hol tudatlanságból, szántszándékos gonoságból-is vétkeztem.

Bűnt gyűlölő erős boszszú álló Isten, meg-érdemleném hogy most mindgyárt ki-vetnél szent kezeidből, és az örök átok alá rekesztenél. De kérlek Uram tégedet, az Ur Christus keserves kinnyáért, elsék-meg Atyai kedved rajtam, oh engedgy-meg Uram! és kegyelmezz meg halált érdemlett szegény lelkemnek. Munkálkodgy hitet Szent Lelked által bennem érezteső-meg szent szerelmedet én bennem, szóld-bé minden amaz értelmet felyűl haladó békeséget az én lelkem ismeretiben. Adgyad hogy az én hitem mutathassa ki magát, életemnek, a' szentségnek minden részei szerént való meg-jobbúlásában, hogy el-vesztett ábrázatodra naponként inkább inkább meg ujjúlhassak. Adgy fegyhetetlen meg téréstt életemhez érezhessem-meg nyavalyáságomat, melly nohatgen nyilván való mindazáltal olly nagy az én szivemnek meg-keménnyedése, hogy nem vehetem azt kelletéképpen észemben, szerelmes Atyám mindenek lehetségesek te néked, jelents ki kegyelmes nagy hatalmadat, az énszivemben, lágyits az én nagy keménységemet, s' ruházz fel érzéken s' vigyázó jó lelki ismérettel a'-bűnnek minden kisértetei ellen. Adgyad hogy mindenekben a' te szent parancsolatodat követhessem szintén olly buzgóván, mint törvénytelen kivánságomat űztem. Igazgass Uram hivatalos munkáimban, intózzad az hivalkodó élettől, azt te engedgyed hogy az életnek dolgai s' e' világi szorgalmatosságok el-feledtes-

ték

Založené
do osobn.
spisu

Régi nyomtatványok, Opatovice-Zay. /317.ig.j./

ESTVELI IMADSAG.

sék hogy én a' te országodban hivattattam. Es mivel Atyai bőlcs tetszésedből, kereſztek alá rendelted hiveidet, kérlek Uram ſzenteld-meg az háborgatást és minden kedvetlen állapotokat valamellyeket reám vetſ. Adgy békéſséges tűrést, és olly meg-nyugováſt a' te ſzent akaratodban, hogy az engem tőlled el ne ſzakaſſzon; hanem ſinkáb hozzád vonnyon.

Tarts-meg az igaz hitben, és ſzűntelen vigyázásban, látod Uram gonoſok a' napok, és a' bűnnek alkalmatoſsági vég nélkűl valók, és erőſsakoſok, jól tudod Uram a' Sátán halálos ellenségünk, én penig igen erőtelen vagyok. Oh ſzerelmes édes Atyám zabolázd és fékégyenitsd-meg őtet, engem penig ellenben erőſſits-meg hogy őnékí mindenkoron ellene álhaſſak; minden egyéb ellenségimnek-is valamellyek engem kiſirtenek. Kegyelmes édes Atyám Iſtenem, kérlek hogy e' jelen való étſzakát-is minden kőzel és távul lévő hozzám tartozókkal egyetemben, áld és ſzenteld meg énnékem, hogy minden cselekedetim, gondolatim, ſzolláſim, aluváſom, sőt még álmodozáſim-is tiſztak idveſségeſek, mértékleteſek és fáradt teſtemnek s' természetemnek meg-erőſſitésére, a' te ſzent nevednek penig őrők dicsőſségére, valók legyenek. Halgaſs meg oh halgaſs-meg könyörgéſemnek meg halgató édes Attya, annak kedvéért, a' kiben te néked minden kedved bé-tőlt,

A M E N.

V E G E.

Zalożené do osobn. spisu

Mein Nahm ist eine Seul,
Drey Spitzen, eine Schlange,
Ein Scheidweg, eine Schlang,
In dem ich, siegend fange
Und tritt der Schlangen
Haupt, gleich einer Schlang
erhöht
Es ist ein armer Mensch
der dieses nicht ver-
steht.

H. III. N: 419
ex Bibl: Ugr: B. Pej

Maria Schristina

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.ig.j./

Pol. 11

Dr. E. Kadarász ver. not.
POZ. MARGITY ZAYOVEJ
Čís. 579.